IRIS VALENTINE

Lacrimi de fericire

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

– O să vă coste cincizeci de „franci“ în plus pentru fiecare etaj și pentru fiecare om ca să urcăm totul acolo sus.

Andie îl privi îngrozită pe muncitorul solid, care-și plimba guma de mestecat dintr-o parte în alta a gurii, cu un aer obraznic. Ceilalți trei care-l ajutau păreau preocupați de altceva, ca și cum jucau un rol pe care-l știau pe dinafară.

Ea se afla în New York abia de vreo oră și deja începeau problemele. În spate, se înălța imobilul în care urma să se instaleze, dar mutarea aceasta se anunța a fi mult mai scumpă decât prevăzuse.

Își șterse fruntea și-și ridică ochelarii de soare în creștet.

– Nu mai înțeleg nimic. Ieri, când am plecat din casa mea din Winston-Salem, ne înțeleseserăm asupra unui preț.

– Asta era înainte să știm că vor fi de urcat patru etaje, îi explică pe îndelete omul.

El știa bine că ea va fi obligată să cedeze.

Andie se încruntă și spuse, accentuându-i cu bună-știință intonația din sud:

– Acesta-i frumosul New York! Dacă aș fi angajat niște oameni de pe la mine, ei s-ar fi ținut de cuvânt!

Bărbatul nu păru deloc impresionat. Evident, singurul mijloc de a-și vedea mobilele urcate în apartament era să-i plătească acestui individ suma exorbitantă pe care o cerea.

– Ia să vedem, zise ea furioasă: trei etaje înmulțite cu o sută cincizeci...

– Patru etaje, doamnă...

Omul arătă spre treptele ce duceau la ușa de la intrare încadrată de două statui fioroase de piatră. De ce n-ar putea ele să prindă viață dintr-o dată, și să-i sperie pe banditii ăștia!

– Asta este hoție curată! protestă ea zadarnic.

Privi cu disperare în jurul ei, ca pentru a găsi vreun ajutor. Dar o singură persoană tocmai ieșea din clădire, un bărbat ducând în brațe un copil de doi ani care-și sugea degetul.

La început el nici n-o văzu, pentru că privea nerăbdător spre stradă. Când în sfârșit luă cunoștință de ceea ce se petrece la picioarele lui, schiță un zâmbet politicos.

– Vă mutați aici? întrebă el.

Privi cu îndrăzneală chipul încruntat al fetei, cu părul roșcat ce zbura în vânt, silueta suplă și picioarele lungi îmbrăcate în niște blugi ponosiți.

Ochii lui aveau o licărire aprobatoare care poate ar fi tulburat-o dacă n-ar fi fost mai întâi fascinată de culoarea lor unică, de un brun-auriu asemănător cu părul. Combinația aceasta extraordinară o blocă pentru moment, încât nu reuși să răspundă imediat. El era de talie mijlocie, suplu și viguros, iar înfățișarea lui seducătoare era pusă în valoare de croiala clasică a hainelor, o croială impecabilă. Semăna cu un afiș

publicitar dintr-o revistă de modă, dar arăta chiar mai bine. Înfățișarea lui rafinată emana o energie și o vitalitate tipic masculine.

Privirile li se întâlniră și parcă un fluid electric trecu printre ei, fluid întrerupt însă de cărătorul de mobilă.

– Asta face patru etaje, ori patru oameni a câte o sută cincizeci de om și de etaj.

– Data viitoare probabil că o să numărați și fiecare treaptă! se enervă Andie.

– Cincizeci și trei, anunță noul-venit.

– Ce?

– Cincizeci și trei de trepte, până la ultimul etaj. Și n-o să vă fie deloc ușor să urcați divanul ăsta cotind la fiecare palier.

– Trebuie să mă duc să văd! sări muncitorul repezindu-se în casă.

Andie oftă, dar bărbatul cu copilașul în brațe zâmbi. Coborî treptele ca să ajungă la nivelul ei, și zâmbetul lui parcă radia căldură. O atrăgea ca un magnet, nu se simțea în stare să-și întoarcă privirea. În ciuda faptului că arăta atât de seducător, în comportamentul lui exista și ceva hazliu. Copilașul din brațele lui crea un contrast uimitor cu eleganța bărbatului, îmbrăcat cum era într-o salopetă veche din catifea albastră, cu cămășuță alb cu albastru pătată toată, cu sândăluțele lui pline de noroi. Bărbatul părea că nici nu-și dă seama de mânuțele murdare ale copilului agățate de gulerul lui imaculat. Ai fi zis că tocmai se pregătea să prezideze un important consiliu, cu condiția să-l scape cineva de copilașul agățat de gâtul lui.

– Înțeleg că dumneata te muți deasupra mea?

– Da. Eu sunt Andie Maguire.

– Sunt George Demarest. Iar el este Jose Carmichael, zis Argint-Viu sau pur și simplu Vif...

Micuțul o privi cu candoare atât de dezarmantă încât ea îi zâmbi. Avea o claie de păr castaniu și niște ochi albaștri care nici nu clipeau privind-o.

– Câți ani are?

– Doi ani... Și iată că, din cauza lui, sunt în întârziere la un important dejun de afaceri, adăugă el nervos.

Privi în lungul străzii, apoi își privi ceasul.

– Aștepți pe cineva?

– Pe verișoara mea Mindy, răspunse el pe un ton vag. Mama copilului.

Micuțul începu să se zvârcolească în brațele lui și George îl strânse mai tare, cu un oftat de exasperare.

– M-a rugat să am grijă de el. A zis că lipsește vreo oră...

Andie îl privi cu oarecare curiozitate, întrebându-se de ce își luase el răspunderea acestui copil. Nu reușea să se obișnuiască deloc cu contrastul existent între acest bărbat atât de elegant și seducător și puștiul care se tot zbătea în brațele lui.

– Sunt sigură că verișoara dumitale va ajunge curând.

– Eu nu prea sunt atât de sigur... Asta mi-a spus-o acum trei zile.

Andie făcu ochii mari.

– Vorbești serios?

El nu-i răspunse, și ea înțelese că era adevărat. Părea totuși că el mai spera s-o vadă sosind la timp pe verișoara lui, ca să poată ajunge la întâlnirea de afaceri.

În clipa aceea, apăru muncitorul cel solid.

– O să facă o sută de dolari pe palier.

– Asta-i culmea! exclamă Andie.

Îi aruncă noului său vecin o privire acerbă.

– Îți mulțumesc nespus!

– Îmi pare rău... murmură acesta mecanic.

Era evident că nu-l interesau problemele ei, îi erau de ajuns ale lui.

Cărătorul se scărpină în cap și-și trase creionul de după ureche.

– Nu-i vina lui. Aș fi observat și eu când am fi început să cărăm mobila... Ia să vedem cât face asta; va să zică, o sută cincizeci înmulțit cu patru...

Scrise la repezeală o cifră.

– Două mii cinci sute, de plătit în avans.

Andie fu cât pe ce să se sufoce.

– Două mii cinci sute?

Nefiind altcineva către care să se întoarcă, îl privi cu speranță pe George Demarest.

– L-ai auzit pe tipul ăsta? Încearcă să mă fure!

Omul la care se referea protestă:

– Ce insinuați, domnișoară? Trebuie să trăim și noi! Poate vreți să vă las toate lucrurile aici, pe asfalt?

– N-ai îndrăzni să faci asta!

– Nu? O să vedeți! Hei, băieți, ajutați-mă să descarc!

Se duse la camion și începu să-și pună în aplicare amenințarea. Andie, depășită de situație, privi cum măsuța ei de ceai aterizează pe o pubelă, urmată de fotoliul ei preferat, de rafturile bibliotecii, de cutiile cu discuri, veselă, cărți, adevărate comori pentru ea, și în sfârșit, palmierul ei pe

care-l sprijiniră neglijent de grilajul gardului. Ochii ei aruncau fulgere ucigătoare, dar bărbații îi ignorară cu stoicism furia.

– Ce o să faci după plecarea lor? întrebă George, curios.

El încerca în continuare s-o zărească apărând pe verișoara lui dispărută. Andie ridică din umeri.

– Nevoia te învață. O să găsesc eu ceva.

Disperarea ei creștea însă pe măsură ce pachetele se îngrămădeau în stradă.

– Cutiile astea pot să le car chiar eu, remarcă ea cu voce tare ca să-și mai dea curaj.

– Și divanul? Și etajerele? întrebă George.

– Și biroul? interveni cărătorul. Ce-o să faceți cu ele? Ei?

Ea privi întrebător spre George care însă ridică din umeri.

– A marcat un punct, recunoaște, remarcă el.

Disperată, Andie spuse:

– Mi-ar trebui niște catâri ca să urc toate astea.

– Așadar, ce facem? întrebă nerăbdător muncitorul. Pe aici nu prea sunt catâri!

– Așa este, recunoscu ea. Nu sunt decât măgari!

Grăsanul se înfurie și-și chemă oamenii care scoteau din camion ultimele pachete.

– N-am să stau aici ca să fiu insultat. Veniți încoace, băieți, plecăm!

Andie rămase pe poziție. Ar fi fost prea umilitor să cedeze tocmai acum când camionul se îndepărta, lăsând-o să mediteze asupra sorții ei. Se prăbuși pe divan, deși consideră că este foarte nepotrivit aici, în mijlocul străzii. Nu mai avea decât să se apuce de treabă. Cutiile de carton erau

îngrămădite într-un echilibru fragil, destul de periculos, unele peste altele. Își luă deci avânt și încercă s-o ridice pe prima, fără nici un rezultat. Descurajată, ridică privirea spre George Demarest care o contempla cu un ochi critic.

Până acum, el nu-i fusese de prea mare ajutor, drept care ea nu-i ceru părerea.

– Pot să fac și eu o propunere?

– Nu, răspunse ea sec. O spinare solidă mi-ar fi mai de folos.

Apucă o altă cutie de carton pe care, de data asta, reuși s-o ridice câțiva centimetri, dar era totuși prea grea, și o lăsă să cadă la loc pe canapea.

– Dumneata ești încăpățânată ca un catâr, zise George. Nici nu vrei să asculți ce vreau să spun.

Cu Vif pe brațul stâng, el ridică fără probleme cutia grea care aterizase pe genunchii lui Andie, și o puse jos.

– Pot să mă așez și eu?

Ea oftă și-i arătă locul de alături.

– Dacă vrei.

George se așeză, îl instală pe micuț între ei, și exclamă:

– Dar chiar că ai accent din sud.

– Firește. Ce este așa de caraghios?

– Credeam că te prefaci pentru ca bandiților ăstora să li se facă milă de dumneata.

– Nu este genul meu... ripostă ea cu demnitate.

Accentul specific dădea vocii ei profunzime și feminitate. Știa că multe femei se folosesc de asta. Dar pe ea cum putea s-o acuze de o stratagemă atât de ridicolă? Îl privi pe George cu un aer bănuitor.

– Te afli aici ca să mă insulți sau ca să mă ajuți?

– Ca să te ajut, firește.

– Atunci, gata cu trăncăneala, la treabă!

– Ce nerăbdătoare ești! Probabil că lucrezi ca reporter sau redactor la vreo revistă oarecare...

Andie trecu imediat în defensivă.

– De ce spui asta?

– Pentru că ziariștii au în general programe și termene foarte stricte. Întotdeauna mi s-au părut grăbiți și înclinați să ia decizii rapide și adeseori incorecte!

Ea îl privi, uluită.

– Sunt redactor la o revistă, mărturisi ea, neluându-i în seamă zâmbetul triumfător. Acum însă scriu scenariul la o comedie muzicală intitulată Zi după zi. În principiu, ar trebui să încep lucrul mâine dimineață, dacă reușesc să mă mut până atunci. Așadar, mă ajuți sau nu?

Deodată, Vif care între timp privise cu interes evident grămada de cutii, se prăvăli de pe canapea și începu să scotocească în cutia cea mai apropiată. George îl recuperă repede și se așeză din nou la locul lui. Copilul o privea pe Andie cu un zâmbet irezistibil.

– Dlăguță, tanti...

Andie îi zâmbi la rândul ei.

– Și tu ești drăguț, iubitule. Dar deocamdată...

– Mi-e foame, continuă nestăpânit copilul, scuturându-l pe George de mânecă.

– Nu acum.

– Vleau să mănânc! insistă Vif.

Dar George nu-i dădu atenție.

– Iată cum o să facem, începu el pe tonul omului de afaceri care era.

– Vleau să mănânc! Vleau mâncale!

Copilul încetă dintr-o dată să mai ceară și începu să plângă zgomotos.

– Îi este foame, zise Andie, mângâindu-l pe cap.

– Și mie îmi este, dar acum nu ăsta e cel mai important lucru.

George scoase din buzunar un pachețel cu stafide pe care Vif îl apucă imediat. Apoi trecu în revistă lucrurile depuse pe trotuar.

– Deci, sunt cincizeci și opt de cutii de carton pline... calculă el rapid. Ia să vedem... Vom duce canapeaua la sfârșit. Măsuța de ceai nu prezintă nici o dificultate, nici lampadarele... Cu biroul, o să avem o mică problemă la fiecare palier, dar dacă-l luăm într-o parte... o să meargă... zise el, triumfător.

Vif își îndesa lacom stafidele în gură. Începu să scotocească prin buzunarele lui George până când proviziile acestuia se epuizară.

– Nu mai sunt, zise Vif pe un ton plângăreț.

– Fii cuminte. Terminăm repede treaba aici și apoi o să mâncăm.

Copilul fu foarte dezamăgit, dar curând cutiile de carton îi atraseră din nou atenția.

– Așadar, care este verdictul? întrebă Andie.

George se uită la ceas.

– Eu am o întâlnire într-o oră. Trebuie ca până la douăsprezece și jumătate dumneata să fii instalată, deci în exact șaizeci și șapte de minute și patruzeci de secunde.

– Programarea este perfectă, dar cum o să faci ca s-o respecți?

El o privi fermecător, cu un zâmbet de încurajare.

– Îți propun un târg. Te ajut, și dumneata o să te ocupi de Vif în după-amiaza asta. De acord?

Andie șovăi.

– Depinde la ce oră ai de gând să te întorci. Și eu am o întâlnire cu noul meu patron, la ora trei.

El se gândi o clipă. Părea iritat de faptul că ea îi punea bețe-n roate, și Andie abia își stăpâni un zâmbet. George părea atât de sigur pe el, încât ea se întreba ce s-ar întâmpla dacă cineva i-ar răspunde „nu".

– Am găsit. Schimbă-ți ora întâlnirii pentru la patru, și va fi perfect.

Andie scutură din cap.

– Imposibil. E prima mea zi aici și nu pot să încep prin a schimba totul.

– Deocamdată însă, n-ai încotro, îi replică el pe un ton sec, lăsând evident la o parte tactica drăgălășeniei.

– Nici gând, o să meargă ca pe roate.

Ea își aruncă privirea peste toate lucrurile împrăștiate pe stradă și se hotărî să accepte planul lui George. Exista totuși o problemă.

– Cum ai să urci toate astea într-o oră? Ar fi nevoie de cel puțin zece oameni.

El izbucni în râs.

– Ai încredere în mine.

– Va trebui de asemenea să așez lucrurile la locul lor...

– Am să te ajut eu diseară, îi propuse el imediat.

– Zău că ar fi fost mai bine să cauți o baby-sitter, n-ai mai fi avut toate necazurile astea!

El o privi, iritat.

– Crezi că n-am încercat? Dar sunt începător în asemenea treburi, să știi...

– Asta nu-i o scuză, insistă Andie. În fond, se pare că nu ești un tip prea organizat.

– Eu, nu sunt organizat! se indignă el.

– Copiii nu pot să depindă de un program fix, trebuie mai multă suplețe.

– Mă acuzi degeaba. Eu consider că sunt foarte îngăduitor cu programul. Dar un copil îți poate schimba viața. Mai ales atunci când nu știi că va trebui să-l ții mai mult de o oră...

Andie își încruntă sprâncenele.

– Va trebui totuși să te organizezi mai practic, să-ți adaptezi programul după cel al lui Vif.

George se ridică dintr-o mișcare, se împiedică de un scaun pe care scria FRAGIL, și aterizâ lângă grilajul gardului.

– Sunt deja în întârziere la un prânz de afaceri care poate să aducă milioane, și dumneata îmi ții o predică despre cum trebuie crescuți copiii!

Andie rămase impasibilă la izbucnirea lui.

– Ai nevoie de asta. În primul rând, lui Vif îi este foame. În al doilea rând e obosit, n-ai decât să privești cum se freacă la ochi. În al treilea rând, i-ai pus pantofii invers. În sfârșit, ar fi trebuit să te gândești la o baby-sitter înainte de a-ți programa prânzul de afaceri.

George privi consternat piciorușele copilului și-și înăbuși o înjurătură.

– De fapt, ce meserie ai dumneata? continuă Andie.

El oftă.

– Sunt consilier financiar.

Ea izbucni în râs.

– Mi-aș fi dat seama!

– Afacerea mea merge foarte bine! exclamă el. Cel puțin, până astăzi... Atitudinea dumitale este absolut nejustificată. Dacă o să te gândești mai bine, ai să vezi că...

Discursul acesta plin de demnitate fu întrerupt de Vif, care-și deschise larg ochișorii albaștri și anunță:

– Vleau pipi...

George îl puse imediat pe genunchii lui. Gest prostesc, pentru că imediat o pată umedă îi împodobi pantalonii...

– Oricum, trebuia să-i duc la curățătorie diseară, zise el.

Andie îl privi de data asta cu simpatie, luă copilul și-l puse alături de ea, pe un ziar vechi...

– Îți repet: este obosit, îi este foame, iar acum, are nevoie să fie schimbat.

George își mușcă buzele și-și privi ceasul.

– Ne-au mai rămas șaizeci și patru de minute. Ei, ne-am înțeles cum facem?

– Mi se pare că n-am de ales!

– Nici eu!

Dar în loc să se apuce de treaba urgentă a căratului mobilei, George se așeză din nou pe canapea. După o tăcere lungă și apăsătoare, fata îndrăzni:

– N-ar trebui să începi?

El zâmbi misterios.

– Îmi aștept ajutoarele. Ar trebui să ajungă aici exact peste două minute.

Andie începea să creadă că el își bate joc de ea, când, brusc, îi văzu privirea luminându-se.

– Ah, iată-i! Cu optzeci și nouă de secunde înainte.

Vreo duzină de elevi măricei în uniformă urcau strada în direcția lor. George li se adresă pe un ton ușor autoritar dar și glumeț în același timp:

– Hei, băieți, care dintre voi vrea să facă rost de niște bani de buzunar?

Băieții se îngrămădiră în jurul lor. Andie se întreba îngrijorată dacă nu cumva este vorba despre vreo bandă ca aceea din West Side Story. Ei o examinau din cap până-n picioare, evaluând situația.

– Zece dolari pentru fiecare dacă o ajutăm pe domnișoara să-și care mobilele în casă, reluă George pe un ton convingător.

Băieții se priviră. Încă nu rostiseră nici un cuvânt.

– Cinci dolari în plus de persoană, dacă faceți asta în mai puțin de o oră, adăugă el.

În sfârșit, ultima ofertă îi hotărî. Un băiat mai voinic se desprinse din grup.

– Haideți, băieți, zise el brusc. Să-i dăm drumul!

Într-o clipă, te-ai fi crezut într-un spital de nebuni, fiecare alergând într-o direcție diferită, cărând în brațe câte trei cutii deodată. Se repezeau spre scară când George îi opri.

– Trebuie să vă organizați. Faceți un lanț.

Băieții îl priviră nedumeriți. George le explică repede despre ce este vorba:

– Doisprezece băieți împărțiți la patru etaje. Vreau să fie câte trei băieți la fiecare nivel. Vă veți trece unul altuia cutiile, fără să fie nevoie să urcați scările.

Chipurile băieților se luminară.

– Este o idee isteață, zise unul.

– Eu urc sus, zise băiatul mai voinic. Vă rog dați-mi cheile.

Andie le dădu cheile, și în câteva minute băieții se aflară la posturile lor, câte trei pe palier.

– Hei, domnișoară!

Andie privi în sus și-l zări pe băiat la fereastra de la etajul patru.

– Prindeți cheile!

Acestea căzură pe o traiectorie întâmplătoare, dar George le prinse cu îndemânare și le puse cu un gest reflex în buzunarul pantalonilor.

– Start! strigă el declanșând cronometrul ceasului său.

Andie era impresionată. George întindea, una câte una, cutiile primului băiat, care le întindea următorului, și așa mai departe de-a lungul întregului lanț.

După o vreme, el își privi ceasul.

– Sunt necesare aproximativ douăzeci și trei de secunde pentru ca o cutie să ajungă sus. Ia să vedem: cinci secunde cutia, înmulțite cu trei băieți pe palier, scăzând câteva căzături, plus factorul oboseală...

O privi pe Andie cu un zâmbet radios.

– Șase minute!

Ei nu-i venea să creadă.

– Este imposibil! zise ea.

Dar George îi alungă scepticismul.

– De ce nu te-ai duce să-l schimbi pe Vif? îi sugeră el. Eu locuiesc în apartamentul aflat chiar sub cel al dumitale.

Scoase cheile lui din buzunar.

– Ai să găsești tot ceea ce vei avea nevoie în vechiul lift de marfă... Și este în cuptor și ceva de mâncare.

– Hrănești copilul ăsta cu semipreparate?

– Nu-s prea rele, și este foarte practic, zise el.

Ea dădu din cap, neîncrezătoare, și începu să urce scara. O cutie de carton tocmai trecu pe lângă ea.

– Iată un bărbat care mai are multe lucruri de învățat... lansă ea tare.

– Oh, Andie!

Ea se întoarse încet și-i întâlni privirea.

– L-am dus ieri la magazin și i-am cumpărat câteva hăinuțe. O să găsești niște salopete curate în dulapul de la intrare. Pamperșii sunt în lăcașul vechiului ascensor de marfă. Au un sistem ingenios de bandă adezivă. Nu mai este nevoie să folosești ace de siguranță, sunt într-adevăr foarte...

– Știu... îi tăie ea vorba cu nonșalanță, sunt într-adevăr foarte practice, nu-i așa?

Capitolul 2

Andie se opri în prag, uluită. Locul era strălucitor, în întregime alb.

Își scoase cu un gest reflex ochelarii de soare ca pentru a corecta o falsă impresie, dar asta nu făcu decât să înrăutățească lucrurile.

– Ăsta nu-i un apartament, este o sală de operație! exclamă ea.

Vif se zbătea nerăbdător în brațele ei și cerea imperios:

– Vleau mâncale!

– O clipă, puiule, trebuie mai întâi să mă obișnuiesc cu lumina asta...

Pătrunse în salon, orbită de albul pereților, al mobilelor, al covorului, din fericire acesta împodobit cu un desen geometric albastru-închis. Soarele se reflecta în cristalul care acoperea măsuța joasă, proiectând raze luminoase pe peretele alb și albastru, cu motive abstracte, din spatele canapelei. În fața lui se afla un perete cu oglinzi care mărea impresia de

lumină și de spațiu. Andie oftă. Era ceva grandios... dar cu siguranță ultimul loc din lume potrivit pentru a adăposti un copil de doi ani.

Se așeză ușor pe marginea unui fotoliu din piele albă și, după ce mai privi încă o dată în jurul ei, îi mărturisi lui Vif:

– Cred că am murit și am ajuns în cer. Nu există altă explicație...

Micuțul se repezi spre lampadar și începu să tragă de fir. Ea se ridică și-l luă în brațe.

– Bun, puiule, o să te schimbăm acum, după vechiul obicei de odinioară. Unde a zis unchiul tău că sunt scutecele acelea?

După ce scotoci peste tot, descoperi în sfârșit lăcașul vechiului ascensor lângă baie, ascuns în spatele unei uși cu balamale vechi, camuflată de mai multe straturi de vopsea albă lăcuită. Pe o etajeră erau așezate mai multe pachete cu scutece, tampoane de vată și o cutie cu pudră de talc, printre niște vechi sfori uzate. Andie se întrebă în treacăt dacă ascensorul mai funcționa și trase apoi cu grijă zăvorul la loc.

O salteluță pusă pe jos folosea în mod evident ca masă de înfășat, și observă cu satisfacție că era acoperită cu un cearșaf alb, cu o cuvertură peste care se afla un urs mare de pluș.

Își aminti de vremurile când îi schimba pe cei doi frați ai ei mai mici, îl puse pe Vif pe saltea și nu-i fu deloc greu să-i vină de hac. Aruncă scutecele murdare în găleata pusă în acest scop și concluzionă, mulțumită:

– La urma urmei, nu arată prea rău apartamentul ăsta pentru un celibatar. Cu siguranță că este... practic.

Dar Vif n-avea de gând s-o lase să scape atât de ușor. Cu un gest rapid, răsturnă pachetul cu scutece, apoi tampoanele de vată și pudra, și izbucni într-un râs vesel.

– Ți se pare nostim, nu-i așa?

– Acum, mâncale? întrebă copilul plin de speranță.

– Bine, ai câștigat, dar nu-i prea drept!

Deodată, în bucătărie se auzi o sonerie care o făcu să tresară. Înainte ca ea să aibă timp să se întoarcă, George intră ca o vijelie.

– Masa este gata, declară el, îndreptându-se direct spre bucătărie. Gesturile lui mecanice se înlănțuiau cu o asemenea precizie încât Andie nu știa dacă trebuie să râdă sau să-l aplaude. El opri soneria ceasului plasat pe frigider, scoase farfuria din cuptor și o puse să se răcească în congelator. Apoi porni din nou alarma.

– Peste două minute va fi la temperatura potrivită, îi explică el. Acum laptele...

Răsuci butonul aragazului și imediat biberonul plin cu lapte, pus într-o oală cu apă, începu să se încălzească.

– Pentru asta, de câte secunde este nevoie?

– Între șaptezeci și optzeci și cinci, îi răspunse el prompt, aruncându-i o privire care o reduse la tăcere.

Se vedea bine că știe ce face și înțelegea să rămână stăpân al acestor operațiuni. Privirea lui se opri o clipă pe chipul perplex al fetei. Licărirea amuzată din ochi aștepta parcă un compliment. Siguranța gesturilor lui o făcea să se minuneze și o atrăgea în același timp.

George verifică ceasul de pe frigider.

– Ar trebui să sune în clipa când farfuria va fi gata de scos din congelator.

– Incredibil... gândi ea cu voce tare.

Ca să-l testeze, continuă:

– Pun pariu că ai putea chiar să-mi spui exact la ce oră vor termina tinerii aceia de cărat...

– Au terminat, acum trei minute.

Dar nu mai zăbovi ca să râdă de stupefacția ei și se repezi în dormitor desfăcându-și grăbit cravata.

– Vin imediat, îi strigă el din mers. Mă schimb.

Ușa rămase închisă cam un minut și jumătate. Andie aștepta, curioasă, ușor tulburată de gândul că George era pe cale să se dezbrace în încăperea de alături. Nu i-ar fi displăcut să-i vadă trupul suplu și musculos...

Ceasul sună, și în aceeași clipă apăru George, îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu pantalonii cei pătați de Vif pe braț. Îi agăță de clanța ușii, apoi își legă cravata cea nouă. Silueta lui virilă emana un puternic magnetism.

– Te-ai mișcat repede!

– Firește.

Își aranjă cravata și, din doi pași, fu în bucătărie și opri soneria.

– Acum, să-i dăm copilului să mănânce.

Înainte ca Andie să aibă timp să răsufle, el luă trei cărți de telefon de pe un raft și le puse una peste alta pe un scaun din fața mesei. Apoi, turnă mâncarea într-o farfurie de plastic și o tăie în bucățele mici; îl așeză pe Vif pe cărțile de telefon și puse farfuria și biberonul în fața lui. Ritmul și energia mișcărilor lui erau fascinante... Se opri brusc când observă scutecele și pudra răsturnate.

– Ce-i dezordinea asta? întrebă el pe un ton critic.

Andie deschise gura să spună ceva, dar fără s-o asculte el începu să adune obiectele răspândite și să le aranjeze ordonat pe raftul din dulăpiorul improvizat în lăcașul ascensorului.

– Trebuie să-ți dau adresa restaurantului.

Dispăru în cealaltă cameră, și ea auzi clinchetul unei mașini de scris. Când reveni, el flutura în mână o fișă roșie de zece centimetri pe cincisprezece, pe care erau înscrise numele restaurantului și numărul de telefon, dactilografiate.

– De ce pe o fișă roșie și nu una albă?

– Este o chestie psihologică... îi explică el pe un ton dezarmant de serios. Psihologii au făcut, la cererea industriașilor, un studiu asupra culorii și a impactului acesteia asupra individului.

Întors în încăperea alăturată, el ridică tonul și-și continuă monologul.

– Roșul s-a dovedit a fi cea mai potrivită culoare atunci când este vorba despre întâlniri.

– Dar de ce ai bătut la mașină? nu se putu ea abține să întrebe. Cu un stilou sau un creion ar fi fost exact același lucru.

De fapt, răspunsul lui n-o interesa prea mult, o intriga doar comportamentul lui.

Nu auzi nici un răspuns.

– Hei, George...

El apăru, cu o servietă întredeschisă în brațe. După ce-i verifică conținutul, o încuie și o puse lângă ușă.

– Ai face mai bine să-ți suni patronul și să-i propui să vă întâlniți la ora trei, îi ordonă el.

Ea se supuse automat și se aventură în camera de alături. Aceasta era o replică a salonului, dar mai funcțională. Într-un colț, pe o măsuță, se afla un computer și o imprimantă. Alături, strălucea biroul, gol, cu excepția telefonului și a unei fișe roșii asemănătoare celei pe care ea o ținea în mână, pe care era dactilografiat, chiar în centru, numele partenerului de afaceri cu care George urma să ia masa.

Andie formă numărul studioului.

– Sunt Andie Maguire, se grăbi ea să spună, vrând să facă o bună impresie. Pot să vorbesc cu domnul Collier?

După o clipă de așteptare, la capătul firului se auzi o voce răgușită.

– Collier la telefon. Cu cine vorbesc?

Ea se străduí să folosească un ton entuziast.

– Sunt eu, Andie Maguire.

– Cine?

Andie refuză să cedeze panicii. La urma urmei, abia sosise în acest oraș străin.

– Andie Maguire, repetă ea prudentă, noua dumneavoastră redactoră la scenariul Zi după zi.

– Senzațional! exclamă el. Avem nevoie de sânge proaspăt, tocmai l-am concediat pe redactorul șef.

Se opri o clipă, apoi întrebă:

– Stai puțin... Dumneata ești cea care vine din Carolina de Sud?

– Păi... da, domnule, de fapt din Carolina de Nord. Vă mai amintiți? Am avut o întrevedere la Raleigh, luna trecută.

– Când poți să începi? răcni Collier.

– Mă gândeam că am putea să ne întâlnim la un pahar și...

– La un pahar?

– Așa ați spus dumneavoastră ultima oară...

– Eu?

– Bineînțeles, nu este obligatoriu...

Chipul lui George apăru în cadrul ușii, făcându-i semn să se grăbească și spunându-i în șoaptă:

– Ba da, amintește-ți de înțelegerea noastră.

Andie se uită la fișa roșie pe care o ținea în mână și se auzi, consternată, spunându-i lui Collier:

– Ba da, trebuie să bem împreună un pahar, repetă ea cuvintele lui George, uimită de propria-i îndrăzneală.

– De acord! exclamă Collier pe un ton amuzat. După o dimineață ca asta, simt și eu nevoia de un pahar, și chiar mai multe... Ne întâlnim la două și jumătate la cafeneaua din colțul străzii Columbus. Este foarte aproape de studio și...

– Nu, nu acolo, îl întrerupse Andie.

– Cum nu?

– Cunosc un loc mai plăcut.

La celălalt capăt al firului, Collier oftă, și Andie îi aruncă lui George o privire imploratoare. Acesta îi luă din mână fișa roșie și i-o puse în fața ochilor.

– La Clubul 21, zise ea scurt.

Urmă o pauză lungă, urmată de un enorm hohot de râs al patronului ei.

– La Club 21?

– Da, continuă cu curaj Andie după ce el se opri din râs. Am adresa în fața ochilor, este...

– Știu unde este, o asigură Collier.

– Și pentru că aveți nevoie de mai mult timp ca să ajungeți, am putea să ne întâlnim la, să zicem... ora trei? Alo? Domnule Collier... mai sunteți pe fir?

– Da.

Și începu din nou să râdă.

– Bun. Ne-am înțeles, la ora trei, la Club 21, repetă el.

Închise telefonul într-un hohot de râs.

– Este de acord? întrebă George.

– Nu știu ce să zic... mărturisi Andie, puțin stânjenită.

El o prinse ușor de braț și o conduse în salon. Gestul lui exprima siguranță și autoritate în același timp.

– Ajungi împreună cu Vif la Club 21 la ora trei fără cinci minute și eu ți-l iau. Ce s-ar putea întâmpla neplăcut?

– Orice... răspunse ea cu un aer sumbru.

El îi zâmbi fermecător, dezarmant, ceea ce făcu să-i tresalte inima.

– Privește, îmi pun ceasul de mână să sune la ora trei fără cinci.

Își potrivi cu meticulozitate ceasul, apoi se îndreptă spre divan. Scoase pernele și, după ce trase cu îndemânare cuvertura, le așeză de o parte și de alta a saltelei.

– Ca să nu cadă drăcușorul ăsta mic, îi explică el.

Scoase apoi păturica de lână albastră din sertarul de sub divan.

– Așa, acum să scot și pernuța lui.

Andie dădea din cap, impresionată.

– Trebuie să recunosc că te descurci grozav!

El acceptă complimentul cu plăcere.

– Evident. Doar sunt consilier, nu uita asta...

Ochii îi străluceau, amuzați. Cu o mână, el luă pantalonii murdari, cu cealaltă servieta, și deschise ușa cu hotărâre. Andie nu mai văzuse niciodată pe cineva controlând cu atâta ușurință o situație. Dar, oare acum era în interesul ei? Se gândea oare el măcar un pic și la ea?

– George... îl strigă ea, neliniștită.

El se întoarse cu o certitudine zdrobitoare.

– La ora trei fix, nu uita.

Cu un zâmbet condescendent, el reveni spre ea atât de aproape încât era gata s-o atingă. Apropierea lui o tulbură, nu pentru că i s-ar fi părut amenințător, ci dimpotrivă, puternic și seducător.

Un instinct ascuns o avertiză că el nu-i va fi doar prieten sau vecin. Între ei se aprinsese o scânteie, și ea fu sigură de faptul că și el era conștient de asta. Se priviră îndelung drept în ochi...

– Trebuie neapărat să ne întâlnim la trei fără cinci, zise în sfârșit George. După ce ai avut grijă de un copil de doi ani, înainte să-ți întâlnești noul patron, poate că o să ai nevoie să-ți retușezi un pic machiajul.

Privirea lui poposi pe silueta ei mărunțică, pe blugii decolorați, pe tricou și pe sandalele vechi.

În fine, se îndepărtă, și ea se simți ușurată. Dar în clipa când să iasă, se întoarse spre ea, cu o licărire ciudată în ochi.

– I-am pus pe băieți să-ți așeze rochiile în primul dulap. Să ți-o pui pe cea roșie cu decolteul în V.

Stupefiată, ea îi replică imediat:

– Mă gândeam să-mi pun taiorul negru, este mai sobru.

– E adevărat. Dar mi-ar plăcea să te văd în rochia aia...

Andie ar fi putut să jure că el îi făcuse cu ochiul înainte să închidă ușa.

Dar nu avu deloc timp să se gândească mai mult la asta. Vif terminase mâncarea. Din păcate, nu totul îi intrase în guriță, cel puțin jumătate din mâncare era împrăștiată în jurul lui, pe jos. Se repezi, îngrozită, să curețe cu șervete de hârtie. La sfârșit, șterse și obrăjorii rotunzi ai copilașului, mâzgălit tot.

– Înțeleg acum de ce te-au poreclit Vif! exclamă ea.

– Acum dolmim? întrebă el cu un aer nevinovat.

– Excelentă idee, încuviință ea, uimită cât de repede trecuse deja o jumătate de oră. Tu o să te culci chiar acum. În timpul ăsta eu am să fac o baie și o să mă schimb.

După vreo oră și jumătate, Andie încă aștepta ca micuțul să se trezească. Făcuse un duș fără probleme într-o baie de o curățenie sclipitoare și se învelise în halatul de baie, enorm pentru ea. Părul ei roșcat, ondulat natural, se uscase în valuri ușoare, și se folosise de trusa de machiaj pe care o avea mereu în poșetă. Era aproape două și jumătare și nu știa ce să facă. Nu era deloc recomandabil să trezești un copil adormit, dar nu avea încotro. Încă nu avusese timp să urce la ea ca să-și ia hainele, și se făcea târziu.

– Îmi pare rău, puiule, dar acum trebuie să te trezesc.

Îl mângâie cu tandrețe pe cap. O clipă mai târziu, el se trezi și-i zâmbi, ca și cum nici nu dormise.

– Acum, melgem la plimbale? gânguri el.

– Ei bine, exclamă Andie, te cam grăbești!

– Plimbale?

– Da, da, ne ducem la plimbare. Dar mai întâi trebuie să urcăm în noul meu apartament, pe care nu l-am văzut încă, și să mă îmbrac.

După ce-l schimbă pe Vif, urcară la etajul de deasupra. Dar ajunsă în fața ușii, îi îngheță sângele în vene.

– Nu se poate! Cheile mele sunt la George!

Înnebunită, coborî în fugă scările, cu Vif în brațe, intră ca o furtună în apartament și se repezi la telefon.

– Alo, informațiile?... Da, informațiile? Aș dori să-mi dați numărul de la restaurantul 21. Da, da acesta, Club 21.

Formă apoi, cu mâna tremurând, numărul. Îi răspunse o voce distantă.

– Aici Club 21.

– Cu George Demarest, vă rog. Este...

– Poftim?

Vocea deveni mai puțin distantă dar și mult mai politicoasă.

– Este un director... Tocmai ia masa cu...

Aruncă o privire pe fișa roșie de pe birou.

– Cu domnul Jeremie Shere, președinte la Compania Generală Dinamică.

Aproape că se sufocă atunci când realiză că clientul lui George era într-adevăr o persoană foarte sus-pusă. Se simți chiar foarte stânjenită să vorbească cu atâta ușurință despre el.

– Mie mi-e foame ial, proclamă cu putere Vif. Vleau țiocolată.

– Nu acum, puiule, șopti ea așteptând la telefon. Puteți să-l găsiți, vă rog, este ceva urgent.

– O clipă, doamnă. Să văd ce pot face pentru dumneavoastră.

– Vleau țiocolată! începu să țipe Vif.

Andie era ușor enervată. Bărbatul de la telefon nu mai venea. După minute interminabile în care Vif nu conteni s-o tracaseze cu ciocolata lui, auzi în sfârșit:

– Îmi pare rău, doamnă, dar am ordin de la domnul Demarest să nu-l deranjez.

– Dar nu înțelegeți. Trebuie să-i duc copilul și...

Andie se opri, dându-și seama că pentru cel de la capătul firului, cuvintele ei nu aveau nici un sens.

– Bun, reluă ea, disperată. Pot să-i las atunci un mesaj? Spuneți-i că vin imediat cu copilul, că nu am haine și...

– Vă rog?

– M-ați auzit bine. Nu am haine în ce să mă îmbrac și vin imediat cu copilul.

– Doamnă, răspunse omul cu nervozitate. Este inutil să veniți. Voi fi foarte onorat să-i transmit acest mesaj domnului Demarest imediat.

– Spuneți-i de asemenea că, de acum, copilul este responsabilitatea lui, adăugă ea furioasă.

– Sigur, doamnă, dar...

Andie închise telefonul, prea panicată încât să-i mai pese de impolitețea ei neobișnuită.

– Țiocolată? ceru Vif de îndată ce ea termină de vorbit.

– Da, scumpule, răspunse ea cu un zâmbet malițios. Cu siguranță că la Club 21 vor avea și ceva cu ciocolată. Mergem.

*

* *

Șoferului de taxi îi fu greu să oprească în fața restaurantului, din cauza numeroaselor limuzine și mașini de lux parcate în zonă. Șoferii acestora se plimbau cu un aer important în sus și-n jos așteptându-și stăpânii, dar Andie nu avea nici un chef să privească spectacolul. În clipa când plătea cursa, apăru un om în livrea și-i deschise portiera. Păru surprins s-o vadă pe această tânără îmbrăcată în blugi și tricou, și de-a dreptul uluit când ea i-l întinse calm pe Vif. Omul luă cu stângăcie copilul și așteptă ca ea să coboare ca să i-l înapoieze.

Cu Vif în brațe, Andie se repezi spre intrarea restaurantului. Portarul alergă după ea dar nu reuși s-o ajungă decât înăuntru. Ea abia dacă remarcă toate privirile care o urmăreau, când intră în sanctuarul sofisticat care era Club 21.

Clienților foarte șic ai barului nu le venea să creadă când o văzură pe femeia aflată acum la ușa sălii de mese, cu un copil în brațe. Vif nu era deloc cooperant și, simțind parcă disperarea lui Andie, se zbătea ca un diavol în brațele ei, în timp ce ea încerca să-l zărească pe George.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu puteți rămâne aici, spuse portarul.

O apucă ferm de braț, ceea ce făcu să slăbească strânsoarea lui Vif.

– Oooo! urlă acesta, văzând cum îi trece pe sub nas o tavă imensă cu prăjituri, în echilibru pe palma întinsă a unui chelner.

– Mi-e foame! Vleau mâncale!

Într-o fracțiune de secundă, se eliberă din brațele ei și se lansă în urma chelnerului tropăind pe piciorușele-i grăsuțe, urmărit de Andie și de șeful de sală, înnebunit.

Îl prinseră lângă o masă la care se aflau o femeie și doi bărbați, în ținută de gală.

– Te-am prins, năzdrăvanule! strigă ea, aplecându-se după el, fără să-și dea seama de uimirea celor de la masă.

Zâmbetul politicos îi încremeni pe buze când îi recunoscu pe cei trei. Erau Mia Farrow, Andy Warhol și Steven Spielberg care o contemplau stupefiați. Andie se retrase, stânjenită.

Simți o mână care-i apucase brațul ca o menghină, dar de data asta nu mai era șeful de sală. Se trezi față-n față cu George Demarest ai cărui ochi aruncau fulgere.

– În sfârșit, strigă ea, te-am găsit! Poftim, ia copilul, de acum este în grija ta.

– Vorbește mai încet... îi ordonă George, încercând s-o conducă într-un colț mai ferit. Dar ea refuza să se miște.

– Sunt pierdută, gemu Andie. Uită-te la mine, nu pot să mă prezint în fața noului patron în halul ăsta, îmbrăcată așa.

– De ce nu te-ai schimbat? șuieră el printre dinți.

Pe Andie o cuprinse furia, alungându-i panica.

– Pentru că ai dus pantalonii aceia la curățătorie cu cheile mele în buzunar, domnule consilier!

George păli. Toți clienții localului se arătau teribil de interesați de această dramă intimă care se derula în fața lor. Șeful de sală își folosi încă o dată toată diplomația pentru a-i îndepărta pe cei doi, dar fără succes.

– Prostește, m-ai făcut să nu pot intra în propriul meu apartament!

– De acord, oftă George, am uitat, eram atât de grăbiți. Nu sunt obișnuit să fac lucrurile în grabă. Dacă n-ai fi complicat toată situația cu mutatul tău...

– Dacă n-aș fi făcut ce?!

– Ascultă, zise el autoritar ținând-o de braț. Să nu mai stăm aici, în mijlocul restaurantului, și să discutăm!

– Vă mulțumesc, zise șeful de sală. N-ați putea dumnea-voastră să...

– Nu, îi tăie ea vorba. Este aproape ora trei, și eu am întâlnire în mai puțin de un sfert de oră cu noul meu patron. Ce o să zică atunci când o să mă vadă astfel?

Privirea lui George se lumină dintr-o dată. Îi venise o nouă idee.

– Un sfert de oră? repetă el. Ascultă-mă, eu nu sunt degeaba consilier. O să-ți cumperi imediat o rochie.

Andie îl privi furioasă.

– Ai înnebunit? Într-un sfert de oră?

– În douăzeci de minute. Poți să-ți permiți să întârzii cinci minute.

Îl luă pe Vif și și-l puse pe umeri.

– Iată cartea mea de credit. Cumperi totul pe cheltuiala mea. Magazinele Bergdorf sunt la șase minute de aici, la intersecția străzii Cincizeci și șapte cu bulevardul Cinci. Cumpără prima rochie pe care o vezi. Puneți-o chiar acolo și te întorci îmbrăcată. Dacă te grăbești, îți ajung douăzeci de minute.

– Imposibil! protestă Andie.

– Pierzi un timp prețios protestând, răspunse George punând degetul pe cadranul ceasului. Ai pierdut deja cincisprezece secunde.

– Dar...

– Douăzeci de secunde, continuă el, impasibil. Douăzeci și una, douăzeci și două, douăzeci și trei...

Capitolul 3

Era evident că nu avea de ales. După o ultimă privire speriată adresată lui George, plecă în fugă. Avea impresia că trăiește într-o lume de nebuni, dar ea era cea care se aruncase în această aventură, fără să se gândească, iar acum trebuia să meargă până la capăt.

– Șase minute până la Bergdorf... gândi ea cu voce tare alergând de-a lungul bulevardului. Era el oare expert și în cronometrarea deplasării?

Exact după șase minute, cu cardul lui George în mână, Andie traversă ca o vijelie raionul de parfumerie și se îndreptă spre scara rulantă. La etajul cu rochii, privirea îi fu atrasă imediat de un manechin suplu ce purta o elegantă toaletă bleumarin cu decolteu pătrat, închisă în față cu niște nasturi mari. Fusta dreaptă era plisată în ultima treime. Nu era acesta stilul ei obișnuit, dar ținuta era șic și, oricum, nu avea timp să-și continue căutările.

– Am să iau acest model, mărimea treizeci și opt, îi zise ea primei vânzătoare care-i ieșise în cale. Vă rog să mi-o pregătiți, vin imediat. Ați putea să-mi spuneți unde este raionul de încălțăminte?

– Care? Avem raionul pentru juniori la etajul șase, pantofii de firmă la opt și...

– Care-i cel mai apropiat... o rugă Andie. Repede!

Tulburată de atâta grabă, vânzătoarea începu să se bâlbâie.

– Păi... la doi... Drept înainte și la stânga.

Andie deja plecase în pas alergător.

– Cum plătiți? strigă vânzătoarea după ea.

– Cu carte de credit, îi răspunse Andie strigând la rândul ei. Mă duc să iau și pantofii și voi plăti totul deodată.

Tot alergând, privindu-și ceasul la fiecare cincisprezece secunde, luă prima pereche de pantofi albaștri pe care o zări și se rugă Cerului să i se potrivească. Ciorapi nu-și va lua noi, Collier n-o să observe asta.

– Mai am doar patru minute, murmură ea, dându-și seama că era pe cale să devină la fel de meticuloasă ca George Demarest.

Luă cutia cu pantofi și se întoarse în grabă la raionul de rochii.

– Vă rog grăbiți-vă, o rugă ea pe vânzătoare, mai am doar patru minute. Poftim cardul.

Fără să-i pună întrebări, vânzătoarea îi arătă unde erau cabinele de probă și-și continuă treaba.

Andie se dezbrăcă repede și-și puse rochia cea nouă. Măsura i se potrivea și oftă ușurată. Își puse apoi pantofii și aruncă o privire în oglindă.

Rochia îi venea bine, și imaginea pe care o zări i se păru într-adevăr drăguță. Modelul era mult mai sofisticat decât cele pe care ea era obișnuită să le poarte, dar îi plăcea.

Ceasul arăta deja trei fără două minute. Din fericire poșeta ei era destul de prezentabilă. Acesta fu ultimul ei gând coerent înainte să alerge la casă.

– Poftim, doamnă Demarest, zise vânzătoarea.

Andie tresări.

– Dar eu nu sunt...

Își mușcă buzele și-și înghiți restul frazei.

– Mulțumesc, reuși ea să articuleze.

Întinse mâna ca să ia stiloul să semneze și, vai, pierdu atunci încă vreo câteva secunde prețioase când văzu totalul.

– Atâta face...? murmură ea, îngrozită.

– Este vreo greșeală? Nu...

Oftă adânc, ridică din umeri cu fatalism și semnă nota de plată, cu numele de Andie Demarest...

– O să spună că este o nebunie ce-am făcut... gândi ea cu voce tare.

– Nu vă faceți griji, răspunse vânzătoarea. Invitați-l la o cină de îndrăgostiți, și lăsați-vă admirată în această rochie înainte să-i spuneți prețul. Vă vine de minune.

– Mulțumesc, oftă Andie.

Un minut mai târziu, alerga spre restaurant, în ciuda bășicilor pe care i le făcuseră pantofii cei noi. Ajunse la timp, așa cum prevăzuse George.

– Bună seara, doamnă, zise șeful de sală în timp ce își consulta lista invitaților. Dumneavoastră sunteți...?

– Andie Demarest. Nu, vreau să spun Andie Maguire, se corectă ea, îngrozită. Am întâlnire cu domnul Collier.

Șeful de sală găsi numele în registrul său și-i aruncă lui Andie o privire aprobatoare.

– Pe aici, doamnă. Domnul Collier n-a venit încă.

– N-a venit încă? Este în întârziere?

Fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar își dădu capul pe spate și, recăpătându-și siguranța de sine, îl urmă pe șeful de sală în încăperea zgomotoasă a restaurantului. Îl zări pe George așezat la o masă din colț împreună cu un domn între două vârste. Cățărat pe genunchii acestuia din urmă, foarte ocupat să înfulece o spumă de ciocolată, se afla Vif.

În clipa când trecu pe lângă ei, George ridică ochii și o privi admirativ. Și nu numai admirativ, remarcă ea, ci chiar impresionat... Impresionat de această apariție sigură pe ea, care trecea maiestuoasă prin fața lui. Arătă pe furiș cu degetul spre ceas și-i făcu, complice, cu ochiul.

– Ți-am spus eu, exact douăzeci de minute, zise el abia auzit.

Însoțitorul lui se întoarse, curios, și evident, fu și el impresionat de această tânără foarte șic.

George se grăbi să-i prezinte.

– Domnul Shere, domnișoara Andie Maguire.

Andie îi întinse mâna, străduindu-se să nu-l deranjeze pe Vif.

– Țiocolată... zise acesta, cu un aer fericit, mâzgălit tot pe față.

– Văd că amândoi controlați situația, zise ea cu grație. Vă rog să mă scuzați acum, am o întâlnire.

Îi întinse mâna lui George și-i strecură în același timp și chitanța de la Bergdorf.

– Fii atent!

George o luă zâmbind.

– Este o plăcere pentru mine, zise el curtenitor fără să se uite la chitanță.

O urmări cu privirea în timp ce ea traversa încăperea, făcând să se întoarcă după ea toate capetele. Șeful de sală o conduse la o masă din centru, și ea se așeză, cu o ținută de regină. Avu timp doar cât să se reculeagă înainte de sosirea lui Lou Collier.

– Așadar, dumneata ești noua fată din redacție? întrebă o voce răgușită.

Andie zări un bărbat gras și chel, cu pantalonii șifonați, cu o cămașă albă cu mânecile suflecate, cu o cravată demodată. Își ținea haina pe brat și o aruncă pe speteaza scaunului înainte să se așeze.

– Da, eu sunt Andie Maguire. Sunt încântată să vă cunosc.

– Acum îmi amintesc de dumneata... Adu-mi un scotch dublu... îi ceru el chelnerului.

Apoi, scuzându-se, se întoarse spre Andie.

– Sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult. Astăzi toate au mers pe dos la birou. Am crezut că n-o să ies viu din toată harababura aia. Dumneata măcar ești punctuală. Este o calitate pe care o apreciez.

– Mulțumesc, răspunse Andie cu un zâmbet senin.

„Dacă ar ști el...“ gândi ea în timp ce comanda o apă minerală. Îl zări deodată pe George care o observa din celălalt capăt al încăperii. Acesta ridică paharul ca pentru a toasta, și ea îi zâmbi discret înainte să se întoarcă spre noul ei patron.

*
* *

– Pe aici, domnișoară, domnul Demarest vă așteaptă.

Portarul arătă spre o limuzină lungă neagră, parcată ostentativ chiar în fața restaurantului, și o conduse spre adâncurile ei impresionante.

Andie ezită, clipind din ochi în soarele care se pregătea să apună.

– Nu, cred că vă înșelați, nu este mașina mea.

Dar portiera se deschise brusc și apăru capul lui George Demarest.

– Vino, Andie, zise el voios.

De pe bancheta largă, el îi întinse un pahar cu șampanie.

– Acum, ce se mai întâmplă? întrebă ea, uluită.

O clipă mai târziu, apăru la rândul ei și o fețișoară mâzgălită de ciocolată.

– Am plimit o țiocolată, Andie! declară mândru Vif.

Cu mânuțele unsuroase, strângea o tabletă de ciocolată topită pe jumătate.

– Oh, Vif! strigă ea uitând de toate cele, ești dezgustător.

Scoase o batistă din poșetă și, în ciuda protestelor micuțului, îi șterse viguros obrăjorii rotunzi.

– N-ar trebui să-l lași să se îndoape cu ciocolată și alte dulciuri, remarcă ea. Nu-i face bine.

– Astăzi sărbătorim, zise George fără să se tulbure. Vino, ți-am lăsat și ție puțin caviar.

Intrigată la culme, Andie urcă în mașina spațioasă. După căldura sufocantă de afară, aerul condiționat i se păru o binecuvântare. Se sprijini de speteaza moale și se întinse cu plăcere. La dreapta lui George se afla un mini-bar, unde el puse sticla de șampanie în frapieră. Televizorul mergea, evident pentru fericirea lui Vif, ai cărui ochi nu se desprindeau de ecran.

George se aplecă și închise portiera. Instantaneu, nu se mai auzi nimic din zgomotele orașului sau din freamătul străzii; totul fusese estompat de geamurile fumurii. Andie se cufundă în pernele moi și se relaxă total.

– Parcă aș fi în paradis... declară ea.

George ridică încet cupa de șampanie.

– Să bem pentru că m-ai ajutat să închei afacerea cea mai importantă din viața mea.

– Eu?

– Tu și Vif, amândoi. Când Jeremie Shere m-a văzut întorcându-mă la masa lui cu Vif în brațe, bunicul din el s-a topit de dragoste.

– Într-adevăr, am observat și eu.

– Dar n-ai văzut contractul pe care l-am semnat!

– Îmi pare rău, probabil că în momentul acela eram ocupată.

George începu să râdă.

– Shere a auzit toată discuția noastră când ai apărut acolo. Când te-a văzut zburând ca o săgeată ca să-ți cumperi o rochie, mi-a promis că, dacă te întorci în timpul pe care l-am stabilit, mă angajează ca expert-consilier la societatea lui.

Andie făcu ochii mari.

– Așadar, amândoi ați pariat pe mine?

El dădu din cap.

– Și ai reușit să apari... exact la timp.

Își puse mâna pe mâna ei cu un gest care se voia amical, dar privirea îi era încărcată de subînțelesuri, și mâna lui, provocatoare, întârzie îndelung. Inima fetei începu să bată cu putere.

– Felicitări, Andie. Astăzi mi-ai salvat viața de două ori. Bătrânul Shere a fost atât de impresionat încât mi-a împrumutat limuzina lui pentru restul zilei.

Privirea lui până acum serioasă se mai îmblânzi și ochii căpătară acea nuanță aurie atât de seducătoare.

– Nu ne-a mers prea rău, nu-i așa?

– Deloc, recunoscu ea.

Era totuși hotărâtă să păstreze o oarecare rezervă. Abia se cunoscuseră, iar Vif era cocoțat alături de ei.

– Cred totuși că este timpul să ne întoarcem acasă. Am avut cu toții o zi foarte încărcată, iar Vif trebuie să mai mănânce și altceva decât dulciuri.

George păru dezamăgit.

– De ce să ne grăbim? Avem la dispoziție mașina pentru toată seara. Ne-am putea plimba prin parc și te-aș conduce să facem un tur al orașului.

Andie ezită. Ideea de a străbate orașul în limuzină împreună cu George era extrem de tentantă, dar se simțea epuizată de toate evenimentele de peste zi, iar copilul pe care-l căraseră ore întregi după ei avea nevoie de o baie și de o masă bună.

– Îmi pare rău, George, poate altă dată, zise ea cu reală părere de rău, privind în gol, îngândurată.

El avu o reacție de nemulțumire, neobișnuit să fie refuzat, apoi își reținu un zâmbet. Poate că refuzul acesta nu era chiar atât de rău.

– Care-i problema? întrebă el.

– Vif are nevoie să fie schimbat și să facă o baie. Eu sunt istovită și mai am multe de făcut. De fapt, nici n-am prea mâncat, și dacă beau prea multă șampanie pe stomacul gol, o să mă prăbușesc în brațele tale.

Ideea o amuză, pentru că avea impresia clară că lucrul acesta nu l-ar fi supărat pe George. Dar era timpul să revină la realitate... Se aplecă în față și bătu în geam.

– Da, doamnă?

Vocea șoferului ajunse la ei prin intermediul unui microfon.

– Du-ne acasă, James.

– La intersecția bulevardului Columbus cu strada optzeci și unu, adăugă George, resemnat.

– Și întâlnirea ta cum a decurs? o întrebă el.

Andie începu să râdă.

– Patronul meu este incredibil. Este absolut contrariul tău.

– Adevărat?

Siguranța lui George o provoca parcă ironic, și ea nu rezistă ispitei. Zâmbi malițios.

– Pe de altă parte, se îmbracă aiurea, doar dacă nu cumva ne-am întors la moda anilor șaizeci... În plus, este foarte direct și repezit. Cu siguranță că pe biroul lui este o dezordine totală... e foarte dezorganizat.

El ridică sprâncenele.

– Nu seamănă deloc cu mine, așadar?

– Nimeni nu poate fi ca tine, George, reluă ea, deschizându-și larg ochii verzi. Tu ești unic.

– Ăsta este un compliment?

– Nu știu... Nu m-am gândit încă la toate consecințele acestei afirmații.

De data asta, George fu luat pe nepregătite. Dar departe de a se arăta vexat, părea dimpotrivă, că-i apreciază ironiile. Totuși nu era genul lui Andie de a flirta atât de îndrăzneț, dar nu putuse să se abțină. În fața perfecțiunii întruchipate, a controlului de sine, a siguranței afișate, un demon feminin o incita să răstoarne leul de marmură de pe piedestalul lui. În adâncul sufletului, dorea pe undeva să-l vadă mai vulnerabil.

– Știi, continuă ea, jucându-se cu șuvițele ce-i cădeau pe față, uneori cred că simțul tău organizatoric atât de dezvoltat îți dăunează...

Asta era prea mult! El o privi de parcă ea ar fi înnebunit.

– Ce vorbești? Cum îți închipui că mi-ar dăuna?

– Vezi tu, insistă ea, nici măcar nu-ți poți imagina o situație în care tu să fi greșit.

– Firește că nu. Stilul meu de viață îmi reușește sută la sută.

Andie își intensifică accentul sudist și-l privi cu niște ochi fermecători.

– Pun pariu că tu nu-ți poți imagina ceva care să nu fie planificat, clasat, catalogat, cronometrat...

– Nu, răspunse el, ușor agasat. Nu-i nici un rău în faptul că ești organizat.

Va reuși totuși să-l scoată din sărite...

– Nu, fu ea de acord. Dar tu depășești acest stadiu!

– Ce vrei să spui?

– De exemplu, am văzut că clasezi inutil corespondența.

– Și ce-i cu asta?

Andie fu cât pe ce să-și piardă cumpătul.

– Nu ți se pare ciudat să clasezi reclamele în ordine alfabetică? De fapt, ce faci cu ele?

– Pot să te întreb ce căutai în clasoarele mele?

– Un burete.

George fu gata să se sufoce.

– Un burete? În clasoarele mele?

– Îmi pare rău, se scuză ea, reținându-și un zâmbet. Dar n-am putut rezista. N-am mai văzut niciodată un loc ca apartamentul tău. Pare că totul a fost așezat după un anumit plan. Cămășile tale sunt toate atârnate în același sens, pantalonii puși la exact trei centimetri unul de altul... Cum reușești?

George făcu o mutră misterioasă.

– Secret profesional, care costă foarte scump ca să-l obții...

Andie îl privi, uluită.

– Ești uimitor...

– Mulțumesc.

De data asta, ea nu mai găsi nici un argument, iar el era mândru de originalitatea sa.

– Nu-ți cer să faci ca mine, dar totuși, nu eu eram azi-dimineață cu toate lucrurile pe trotuar.

Era rândul lui s-o pună la zid, cu logica lui implacabilă. Andie oftă, dezamăgită. Nu reușise să-l învingă. Păcat că era atât de frumos... Aruncă o privire piezișă spre profilul lui energic. Era prea perfect...

George îi surprinse privirea și zâmbi enigmatic.

– Nu te îmbufna. Unei femei nu-i șade bine să aibă idei preconcepute...

Andie rămase blocată văzându-se astfel dată în vileag.

Cu o mână ușoară, el îi mângâie brațul.

– Să nu ne jucăm, Andie. Ești prea seducătoare, și de asemenea foarte inteligentă.

Apoi tăcu, dar își intensifică mângâierea. Andie simți cum inima începe să-i bată mai repede, cu atât mai mult cu cât nu era deloc pregătită pentru scena asta.

– Aș vrea să te sărut, chiar aici, acum, șopti el, sorbind-o din priviri.

Arătă apoi spre Vif care era fascinat de ecranul televizorului, și continuă:

– Sunt sigur că nici n-ar observa.

Andie simți că i se taie răsuflarea. Într-un fel, vrusese să-l aducă aici, dar acum se simțea nesigură. George nu era un adolescent pe care poți să-l manevrezi. Era un bărbat matur, dinamic, pregătit să țină totul sub control, inclusiv pe ea.

El o privi cu atenție și spuse, sorbind o gură de șampanie:

– Dar n-am s-o fac. Cel puțin nu imediat...

Andie își recăpătă glasul:

– Cu siguranță că nu! Gândește-te că abia ne-am cunoscut.

– Este adevărat, încuviință el, cu ochii strălucind. Dar a trebuit să facem față atâtor evenimente împreună încât asta compensează. Nu poți să nu recunoști, soarta ne-a adus împreună, și vreau să aflu de ce.

Siguranța lui o descumpănea, dar o și fascina.

– Chiar așa?

– Dar n-am să te forțez, îți promit.

Pentru o clipă, în ochi îi licări o scânteie, apoi continuă:

– Și asta face să-mi fie mai ușor să-ți spun ce am de spus...

Andie tresări.

– Ce anume?

El își reluă mângâierea senzuală de-a lungul brațului ei.

– Am pentru tine vești bune și vești proaste...

– Ce s-a mai întâmplat? se neliniști ea.

– La urma urmei, poate că nu este o veste atât de proastă. Totul depinde de felul tău de a vedea lucrurile.

Andie habar n-avea unde voia el să ajungă.

– Știi pantalonii aceia pe care-i purtam azi-dimineață, începu el încet. Cei pe care i-am dat la curățat pe bulevardul Columbus, la o curățătorie care, pe timp de vară, închide la ora cinci...

Fetei îi trebuiră câteva secunde ca să înregistreze mesajul. Apoi își aminti cu precizie că cheile apartamentului său fuseseră aruncate în grabă în buzunarul pantalonilor în chestiune.

– Oh, George, nu se poate! exclamă ea.

George dădu din cap.

– Sunt lucruri care se mai întâmplă...

– Unui consilier-expert ca tine?

– Eram grăbit, am uitat să-mi golesc buzunarele.

Andie nu putu să-și ascundă consternarea.

– Ai uitat?! Tu, marele George Demarest, care-și bate la mașină mesajele pe fișe roșii de zece pe cincisprezece centimetri, care-și clasează corespondența publicitară în ordine alfabetică? Tu, ai uitat?

– Nu-ți face griji, răspunse el repede. Sunt sigur că se află tot în buzunarul meu. O să le luăm mâine când deschide curățătoria.

– Mâine?

Andie era pierdută.

– Și până atunci, unde îmi sugerezi să dorm?

El îi zâmbi fermecător.

– Ei, asta ne aduce la vestea cea bună. Eu sunt foarte sensibil la farmecele tale...

Se opri, fascinând-o cu privirea.

– În seara asta, continuă el ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare, vei dormi cu mine...

*
* *

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu este chip să descui broasca asta. Va trebui să așteptați să vă recuperați cheile de la curățătorie.

Andie era pe palier, în fața ușii apartamentului ei. Oftă cu tristețe, și privi fișa galbenă pe care erau dactilografiate cuvintele: „Depanare lăcătușerie“ urmate de numărul de telefon și de sloganul: „deschide uși cu orice marcă de broaște“, fișă pe care George considerase necesar s-o claseze. Ea îi repetă acest lucru lăcătușului venit s-o ajute, dar acesta ridică din umeri.

– Bineînțeles, pot s-o deschid. Dar numai dacă tai în jurul ei și înlocuiesc toată broasca. Numai că atunci, ușa dumneavoastră atât de frumoasă va fi complet distrusă.

Veni și George, cu Vif în brațe, trăgând după el un cărucior pliant.

– Cum merge?

Andie îi aruncă o privire ucigașă, în timp ce lăcătușul își reluă povestea spunându-i-o și lui George.

– Este o broască foarte eficace... fu singurul comentariu al lui George.

– Ai început să abuzezi de acest cuvânt, îi aruncă ea, furioasă.

Fără să mai spună nimic, el îi luă fișa galbenă din mână și notă pe ea marca broaștei.

– Vai, dar cum de n-o bați la mașină?

El n-o luă în seamă.

– Cât costă deplasarea?

– Treizeci de dolari.

George scrise și această cifră pe fișă și-și scoase portofelul.

– Pot să-mi plătesc și eu notele... îl asigură Andie.

– O iau pe cheltuiala mea, la fel ca și rochia asta încântătoare. Dacă nu ai oricum nimic altceva să-ți pui, este o plăcere pentru mine să te admir în ținuta asta.

Râsul în care izbucnise lăcătușul se opri brusc în fața privirii glaciale a femeii.

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine, bâigui el, eu o șterg.

Își adună sculele și se grăbi să dispară.

– Ei bine, zise George vesel, mi se pare că nu mai avem altceva de făcut decât să petrecem o seară plăcută amândoi...

Capitolul 4

Urmă o clipă de tăcere, întreruptă de vocea lui Vif, plină de speranță:

– Mai ai țiocolată?

George începu să râdă și o privi pe Andie.

– Hai să încercăm să ne descurcăm! Bucătăria mea este de aceeași dimensiune cu a ta, vrei s-o încerci?

– Credeam că sunt invitată la cină, răspunse ea, încă agasată. Acum trebuie să și gătesc?

– Vrei să mănânci ce gătesc eu?

Ea oftă amintindu-și de semipreparatele lui.

– Ai câștigat. Așa că, astă-seară o să mâncăm pui după o rețetă sudistă... Dar trebuie să facem cumpărături înainte să se închidă magazinele. Frigiderul tău nu mă inspiră deloc... Este de-a dreptul „necorespunzător".

– Astăzi după-masă era foarte eficace...

– Iată problema ta: confunzi eficace cu necorespunzător.

– Nici mai mult nici mai puțin!

Cu Vif cocoțat pe umerii lui, George începu să coboare scara, urmat de Andie care ducea căruciorul pliant.

– Tu ce zici, Vif? îl întrebă George pe copil. Sunt eu „necorespunzător"?

Fețișoara copilului se încruntă și micuțul părea să-și cântărească răspunsul.

– Da, zise el în sfârșit.

Andie și George se priviră și izbucniră în râs. Fata simți cum îi trece supărarea încetul cu încetul. Această mică glumă fusese de ajuns ca să-i apropie din nou.

Un minut mai târziu, mergeau pe bulevardul Columbus printre numeroasele magazine și prin fluviul mulțimii. Păreau o tânără pereche ieșită la plimbare cu copilașul lor. Andie trebuia să recunoască faptul că această idee nu-i displăcea deloc. De altfel, mama lui Vif tot nu apăruse.

Privind pe furiș profilul frumos al lui George, ea se întreba unde s-o fi aflând Mindy și de ce vărul ei nu făcuse nimic ca s-o găsească. După cum îi era obiceiul, acesta părea foarte liniștit, ca și cum totul nu era decât o problemă de organizare și de bun-simț.

Atunci când voia, George știa să se arate fermecător. Îi arăta cu amabilitate toate locurile interesante, și pentru prima oară de când sosise la New York, Andie începu să privească în jurul ei. Până acum, toată atenția ei fusese concentrată pe problemele cu mutatul și pe întâlnirea cu noul patron. Acum avea timp din belșug să privească la ceea ce o înconjura.

Peste tot, vitrinele expuneau mărfuri îmbietoare. Chiar și băcănia avea farmecul ei, cu rafturile de stejar pline de mirodenii și diverse borcane. Treceau prin fața a tot felul de

magazine. Se vedeau în vitrine produse de patiserie ungurești, jucării mecanice, umbrele de import, pantofi de firmă, buchete japoneze, vinuri și brânzeturi italienești, mâncare indiană de luat acasă... Bulevardul era plin de restaurante, de la cele mai mari și mai scumpe până la modestele pizzerii.

Aceeași diversitate se regăsea și în mulțimea de oameni. Lui Andie nu-i venea să-și creadă ochilor. Vedea blugi decolorați, pieptănături punk, costume europene, mape și serviete de lux... Oamenii mergeau în ritmul în care părea să trăiască orașul, grăbiți, preocupați.

– Este un adevărat circ aici! exclamă ea când reveniră în fața clădirii lor. N-am văzut în viața mea atâția oameni la un loc. Este ca o cursă cu obstacole...

George îi zâmbi.

– Este prea mult pentru tine, așa, ca de prima dată?

Andie puse punga cu alimentele cumpărate pe trepte și privi în jurul ei.

– Oh, nu! Ador asta!

Soarele, ajuns la orizont, colora strada în nuanțe portocalii. Undeva, un sunet de vioară anunța parcă venirea serii. Pe stradă, oamenii se întorceau la casele lor. O doamnă mărunțică și în vârstă își plimba pe trotuar cei doi dobermani uriași. În fața porții imobilului alăturat, copiii se mai jucau încă cu bile.

Andie zâmbi încântată. New York-ul putea să fie un oraș istovitor, dar niciodată plictisitor. Se întoarse radioasă spre George.

– Am impresia că îți place totuși faptul că suntem vecini.

– Oh, da! Nu mi-aș fi imaginat niciodată asta... și nici că poate să existe o ființă ca tine... adăugă ea ironic.

– Este un compliment sau o critică? întrebă el, săltându-l din nou pe Vif pe umeri.

– Să zicem că ești probabil persoana cea mai originală din întregul imobil.

– Te înșeli! protestă el. Așteaptă să-i cunoști pe ceilalți. Eu nu sunt nimic pe lângă ei.

Lucrul acesta nu era prea liniștitor pentru Andie. Dar instinctul îi spunea să nu-l mai hărțuiască cu întrebări. El îi venise în ajutor la nevoie, și acum, după ce „criza" trecuse, nu avea nici un motiv să-i întoarcă spatele. Simțea că și el este atras de ea. Dacă își va juca corect cărțile, seara s-ar putea dovedi mult mai interesantă decât prevăzuse, mai ales după o singură zi petrecută la New York. Cât de repede se derulau aici lucrurile! se gândi ea. Cine știe ce-i rezerva viitorul...

– De acord, George, răspunse ea cu căldură în glas. Vorbește-mi despre cei ce locuiesc în casa asta; am să hotărăsc după aceea care este mai original.

Luă punga cu alimente de pe trepte și se pregătea să urce, când el o opri.

– Vezi ușa aceea de dedesubt?

Arătă spre un grilaj din fier forjat sub scara de la intrare, mascând ușa de intrare la subsol.

– Acolo locuiește Barnes. Nu l-a văzut nimeni de șase ani...

Andie îl privi pe George câteva clipe ca să se asigure că nu-și bate joc de ea, și apoi se aplecă să examineze mai bine locul.

– De șase ani? repetă ea. Ești sigur că încă mai trăiește?

– Singura dovadă a existenței lui este corespondența pe care o primește, și enormul teanc de jurnale pe care le

aruncă la fiecare sfârșit de lună. Cred că citește tot ce e tipărit. Este incredibil. Așteaptă sfârșitul lunii iunie și ai să vezi...

– Este ciudat, într-adevăr. Dar tot mai rămâi și tu în competiție!

– Așteaptă, există și mai rău.

Andie începea să urce scara, când careva în spatele ei începu să strige. Tresări și se întoarse. În mijlocul străzii, un tânăr urla:

– Daryl! Daaaryl!!

– Iată un alt rival în această competiție a ciudaților, zise George arătând spre etajul superior al imobilului, de cealaltă parte a străzii.

Fereastra se deschise, cineva se aplecă în afară și aruncă un obiect care ateriză pe pavaj cu un zgomot metalic. Tânărul din stradă îl culese și dispăru în imobil.

– Acolo, sus, este Daryl; nu-i merge interfonul.

– Și atunci musafirii lui îl strigă și el le aruncă cheile. Este încă destul de logic.

George începu să râdă.

– Crezi? Așteaptă câteva săptămâni înainte să dai un verdict definitiv.

– De când îi este stricat interfonul?

– De aproximativ patru ani. La New York totul merge repede, în afară de cazul când vrei să obții ceva de la proprietarul tău.

Lui Andie nu-i venea să creadă.

– De ce nu și-l repară singur? La noi acasă, tata repară tot ce se strică. Este stupid să aștepți s-o facă altul în locul tău.

– Într-adevăr, dar acesta nu este punctul forte al lui Daryl.

Când ajunseră la primul etaj, George îi spuse:

– Familia Hernandez. Îți place salsa?

– N-am mâncat niciodată, răspunse ea, mirată.

– Asta nu se mănâncă, se ascultă... fie că-ți place sau nu. Familia Hernandez și-a cumpărat o combină stereo nouă. Din păcate, nu le-au mai rămas suficienți bani ca să-și cumpere mai multe discuri. Nu-l au decât pe ăsta, pe care adoră să-l asculte...

Andie nu făcu nici un comentariu. La etajul doi, adulmecă o aromă dulceagă, persistentă. De fapt, aromă de bețigașe arse.

Citi pe ușă numele:

– Sheila Neuman. Miroase bine...

– Sheila este guru-ul nostru. Primește adeseori la ea corul local al lui Swami Brhavtahambu. Asta înseamnă cinci ore de cântece acompaniate de instrumentele acelea indiene care scot sunete tânguitoare. În comparație cu asta, cei din familia Hernandez sunt niște „liniștiți".

Arătă apoi spre ușa din față și făcu o grimasă.

– Aici stă Candida. Este o cântăreață care n-a avut niciodată un angajament, dar își petrece timpul exersându-și vocea. Și îți poți da seama cu ușurință de ce n-a obținut niciodată vreun rol!

În sfârșit, ajuns pe palierul lui, George îi arătă:

– Thea Beaumont, scriitoare. Lucrează acasă, și n-o văd deloc. Își petrece timpul la telefon, rezolvându-și problemele bănești.

Începură amândoi să râdă. După ce termină cu prezentările, George introduse cheia în broască, deschise ușa și declară:

– Cel ce locuiește aici este singurul normal!

*
* *

O oră mai târziu, Andie se bucura de o scenă de perfectă fericire casnică. Vif mâncase niște ouă-ochiuri și un iaurt cu fragi, făcuse o baie, iar ea se afla în bucătărie, încercând să pregătească puiul cu porumb, după rețeta sudistă, pentru cină. În salon, George îi citea copilului o poveste iar acesta își sugea nepăsător degetul.

– Și mama ursulețului spuse: cine a dormit în patul meu?

– Dolmit? gânguri Vif.

Amândoi erau întinși pe canapea, brațul lui George cuprinzându-l pe micuț, și Andie fu frapată de tandrețea care emana din acest gest simplu. Se gândi că el era de fapt mult mai vulnerabil decât voia să arate.

– Și când Cârlionț Auriu se trezi și zări urșii, își luă picioarele la spinare și fugi...

Vif smulse cartea din mâinile lui George și o studie cu atenție. Pentru prima oară, în apartament se făcu liniște. Pe Andie o cuprinse o ușoară emoție la gândul serii care o aștepta. Era sigură că între ei se va petrece ceva. George era imprevizibil dar nu era timid. Ea se simțea fericită în rolul de stăpână a casei. Afară, orașul vibrând, îi acompania cu zgomotul lui de fond. Prin cele trei ferestre înalte, se zărea cerul care se întuneca încetul cu încetul.

– Este ciudat să mă aflu într-un mare oraș, zgomotul nu încetează zi și noapte.

– De aceea New York-ul este numit orașul care nu doarme niciodată... răspunse George.

Vif i se cățără pe genunchi și i se ghemui la piept în timp ce el îi mângâia părul cu tandrețe.

– Dar se mai și doarme uneori? întrebă ea în vreme ce undeva, jos, se trântea o ușă.

– O să te obișnuiești.

Andie îi privi o clipă pe cei doi, bărbatul dinamic și copilașul obosit. I-ar fi plăcut să le facă o fotografie... Cu siguranță că George nici nu-și dădea seama de locul pe care-l ocupă în inima lui copilul. Un bebeluș cerea multă muncă, dar existau și momente binecuvântate, ca acesta...

Un gând îi întunecă însă visarea.

– În afară de mama lui, mai știe cineva că Vif se află aici?

– Nu, de ce? Ce vrei să spui?

Andie introduse prăjitura în cuptor și dădu focul mic sub cratița în care se aflau puiul și boabele de porumb.

Îi explică apoi:

– Mă refer la autorități. Îți dai seama că Vif este un copil abandonat?

– Eu nu consider că este într-adevăr. Mindy poate să apară în orice clipă.

– Dar...

– Eu sunt unchiul lui, de ce n-ar rămâne o vreme să stea cu mine?

Brațele i se strânseră instinctiv în jurul copilului, și Andie simți o strângere de inimă.

– Bineînțeles, spuse ea cu blândețe. Poate să rămână cu tine o vreme. Numai că poate ar trebui să anunți pe cineva, poliția de exemplu.

Chipul lui George se întunecă.

– Te rog să uiți asta, bine? Lucrurile sunt perfecte așa cum sunt. Nu este pentru prima oară când Mindy dispare.

Uimirea ei fu de scurtă durată, simțise ea că se ascundea altceva în povestea asta. Se așeză așadar și-l îndemnă să continue.

– Mindy n-a fost niciodată o mamă pentru acest copil. Avea șaisprezece ani când s-a trezit însărcinată, și mama ei, mătușa Dorothee, l-a luat în grijă pe Vif. Mindy a fost trimisă într-un internat, și întotdeauna l-a tratat pe Vif ca pe un frățior căzut din cer. Totul ar fi fost perfect dacă mătușa Dorothee n-ar fi murit acum șase luni. Bietul micuț chiar că n-are noroc.

Observă că Vif adormise, și-și puse un deget pe buze. Andie se ridică în vârful picioarelor și-l luă ușurel în brațe ca să-l lase pe George să-i pregătească patul. După ce-l culcă, ei îl priviră îndelung, stinseră lumina și se retraseră în bucătărie.

– Poftim, îi zise ea întinzându-i o furculiță, întoarce puiul. Eu verific prăjiturile, și când porumbul va fi fiert, am să fac și salata.

– Ești foarte eficace.

– Te previn, George, dacă te mai aud o dată rostind cuvântul ăsta...

El începu să râdă.

– Dar îl spun special. Te-am observat în timp ce găteai. Pun pariu că gustul merită toate pregătirile.

Se afla foarte aproape de ea, umplând mica bucătărie cu vitalitatea lui.

– Totul este sub control?

Mai degrabă lui și-ar fi pus această întrebare, și ea îi mărturisi:

– Pentru cineva care se află dintr-o dată pus în fața unei astfel de responsabilități, pot să spun că te descurci destul de bine.

Îl privi atent o clipă, apoi îl întrebă direct:

– De ce?

Chipul lui rămase impasibil.

– Mă simțeam răspunzător.

Sub masca lui nonșalantă, Andie bănuia o ființă extrem de sensibilă și de profundă. Așa că își puse în glas toată căldura și înțelegerea de care era în stare.

– Din ce motiv?

George o privi și citi în ochii ei sinceritate. Privirea ei luminoasă merita adevărul.

– Să zicem că Vif și cu mine am avut parte de aceeași experiență, cu o diferență esențială însă: el știe cine sunt mama și tatăl lui.

Ridică mâna ca să împiedice orice manifestare de simpatie din partea lui Andie.

– Nu este nimic dramatic în asta. Eu sunt adult.

Andie șovăi înainte să vorbească.

– Nu cred că ți-a fost prea ușor... Măcar știi unde te-ai născut?

George ridică din umeri.

– Mi s-a spus că undeva în Munții Appalași, sau o altă regiune la fel de săracă pe plan economic. Mama mea nu era nici ea mai în vârstă decât Mindy, și m-a abandonat când aveam doar o lună.

Foarte emoționată, Andie întrebă:

– Și ce s-a întâmplat?

– N-am să te plictisesc acum cu povești dramatice. Sunt foarte mulțumit de viața mea, și n-am nici un regret.

– Nu te cred. Trebuie să simți amărăciune, furie...

– De ce?

– Pentru copilăria ta nefericită.

– Dar copilăria mea n-a fost nefericită. Am fost adoptat la vârsta de cinci săptămâni de către domnul și doamna Jonathan Demarest, un cuplu burghez foarte fericit, locuind într-un cartier tipic burghez. Viața mea a decurs foarte banal: școala unde am studiat și am jucat baschet, universitatea, unde am avut o relație lungă cu o fată fermecătoare care m-a părăsit și s-a măritat cu altul. După ce mi-am căutat o vreme calea, m-am instalat într-un oraș mare și am pornit să caut visul american clasic. Am mai avut o legătură care s-a terminat la fel de clasic. Și, din una în alta, iată-mă aici în bucătăria mea, privindu-ți ochii înduioșați.

Andie întoarse capul. El nu voia să-și manifeste în fața ei nici o emoție. Dar ea era convinsă că atașamentul lui față de Vif era legat de experiența lui personală. În ochii ei, el nu va reprezenta niciodată imaginea americanului de condiție medie, îl găsea extraordinar și fascinant.

– Dar tu? întrebă el, curios.

O privea îngândurat cu ochii lui de aur.

Andie zâmbi, cu un aer un pic misterios.

– Eu? eu sunt clasica „frumoasă din sud“ care a crescut între slujbele de duminică, verile lungi și calde, și gospodăria fermei, incluzând aici și bucătăria. Animalele mele favorite

erau un cal numit Pretzel, o junincă, Annabelle, și bătrânul câine Tatty pe care tata mi l-a făcut cadou când am împlinit șaisprezece ani. Până azi-dimineață, singurul oraș mare pe care l-am vizitat, într-o excursie cu școala, a fost Washington. Am urmat facultatea la Duke, unde am obținut o diplomă de redactor. După care, am colaborat la Ora copiilor cu unchiul Wiggly, din Winston-Salem. Unchiul Wiggly era un băiat din sud, simpatic, atunci când nu era în fața camerelor de luat vederi. Mai târziu, a obținut rolul unui veteran rănit în război, într-o comedie muzicală, și mi-a propus să scriu eu scenariul, ceea ce am făcut până vinerea trecută.

– Și cu unchiul Wiggly ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

– Piesa a sfârșit prin a muri de la sine. Eu voiam să-mi lărgesc orizontul și să trăiesc într-un oraș mare. David, așa îl chema de fapt, știa că nu poate să mă oprească. De altfel, când am plecat, el avea deja o nouă relație.

– Așadar, acum îți vezi de viața ta?

Ea ridică din nou din umeri și se prefăcu că nu observă privirea lui provocatoare.

– Piesa aceasta nouă nu prea are succes și poate fi oricând retrasă. Au nevoie de idei noi, și nici nu puteau să găsească idei mai noi decât ale mele!

Andie zâmbi amuzată, și se lăsă brusc o liniște plăcută, plină de promisiuni.

– Cina este gata... anunță ea, o clipă mai târziu.

El se apropie de ea, și dintr-o dată o prinse de umeri. Foarte încet, dar cu hotărâre, buzele lui George le căutară pe ale ei.

Amestecul de tandrețe și forță pe care el îl emana o emoționă profund. Își înlănțui brațele pe după gâtul lui și-l trase spre ea. Inima îi bătea cu putere. Se îmbrățișară plini de pasiune.

Ea deschise ochii și-l privi cu timiditate. Resimțise el oare aceeași tulburare ca și ea? Chipul lui emoționat o umplu de bucurie. George îi cuprinse din nou buzele, și mâinile îi coborâră într-o mângâiere voluptuoasă de-a lungul sânilor și coapselor.

Se priviră îndelung în tăcere. Apoi Andie se strădui să-și recapete stăpânirea de sine. Aveau toată seara înaintea lor, și ea nu voia să grăbească lucrurile.

– Prăjiturile sunt coapte, zise ea, aplecându-se ca să le scoată din cuptor.

Se arseseră de fapt puțin, dar George părea să nu observe. Tăcut, sorbea din priviri silueta suplă din fața lui.

Masa fusese aranjată foarte aproape de locul în care dormea Vif, și se așezară ușurel, fără zgomot.

– Este ziua cea mai ireală din viața mea, șopti ea.

Privirea lui George ar fi putut să topească și pietrele, iar degetele lui îi mângâiau foarte provocator palma.

Ea se ridică să stingă lumina și să aprindă cele două lumânări de pe masă. Se treziră scăldați în intimitatea luminii lor calde.

Zgomotele orașului ajungeau înăbușite până la ei... Trecu un autobuz, un câine începu să latre... Andie se simțea acceptată în acest univers. O adiere liniștitoare pătrundea prin fereastra întredeschisă.

– Nu-mi vine să cred că sunt cu adevărat aici, murmură ea.

– Vrei să-ți dovedesc?

– Cum?

– Sărutându-te.

Ea începu să râdă, pentru a mai amâna scadența. Totul mergea atât de repede... Nu voia totuși să precipite lucrurile, mai ales când simțea atâtea promisiuni...

– Nu acum, George, mai întâi să mâncăm și...

– Nu fi nervoasă, Andie, mai devreme sau mai târziu tot vei fi a mea; eu sunt un om răbdător.

Tânăra nu găsi nimic să-i răspundă, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul când el se aplecă și, prinzându-i fața în mâini, o sărută cu tandrețe.

– Ești o mică zână venită din Sud ca să mă tulburi... Nici măcar nu știu dacă ești reală, dar sunt foarte hotărât să descopăr asta.

Andie era de-a dreptul cucerită. Ochii i se închiseră instinctiv când el îi cuprinse din nou buzele. Dar visul fu întrerupt cu brutalitate de un urlet venit din stradă:

– Daaaryl!

– Oh, nu! gemură amândoi deodată.

Vif se mișcă, și-și puse mânuța peste față.

– Daryl!

Urletul făcea să zornăie geamurile.

– Daryl! Daaaryl!

Gata, era prea târziu; băiețelul se ridică în șezut, aruncă o privire înspre masa încărcată cu bunătăți și hotărî imediat :

– Mi-e foame! Vleau mâncale!

Capitolul 5

– Bine, așază-te.

George puse iarăși trei cărți de telefon pe un scaun și instală copilul. Andie simțea o oarecare încordare în vocea lui. Se vedea că era la fel de dezamăgit ca și ea de această întrerupere, dar hotărât să ia partea bună a lucrurilor.

Vif se aruncă pe puiul aflat în fața lui, de parcă n-ar fi mâncat nimic toată ziua.

– Mă întreb unde bagă atâta...

– Este în creștere.

George se așeză la rândul lui și-și puse șervetul.

Foarte curând, micuțul pierdu orice interes pentru farfuria din fața lui și-și îndreptă atenția spre cele două lumânări.

– Flumoasă lumina, zise el întinzând mânuța spre flacără.

– Atenție, arde!

Unchiul lui îl opri imediat și puse lumânările în afara razei lui de acțiune.

– Unde eram, va să zică? Ah, da, vorbeam despre...

– Atenție! Paharul!

Prea târziu. Vif îl răsturnase încercând să ajungă la prăjituri. Vinul se prelinse pe fața de masă, dar Andie îl șterse repede.

– Nu sunt pagube prea mari, remarcă ea, ușurată.

Și întorcându-se spre copil, îl amenință cu degetul.

– Data viitoare când o să mai vrei ceva, te rog să ceri!

– Lapte? zise imediat micuțul.

George se ridică repede.

– Mă duc să aduc. Supraveghează-l până atunci.

– Poate că ar trebui să așteptăm să termine el de mâncat ca să ne continuăm masa.

– Nu-i nevoie.

Puse bolul cu lapte pe masă, și se servi cu poftă din puiul cu porumb.

– Este delicios...

Un minut trecu în liniște. Prezența lui Vif o făcea pe Andie să fie încordată, dar încercă să relanseze discuția.

– De cât timp ți-ai făcut propria ta afacere?

– Nu de prea multă vreme.

Se aplecă să ia de jos o bucățică de pui căzută.

– Am lucrat timp de zece ani ca analist într-o mare societate. Apoi serviciul nostru a fost desființat, fără preaviz.

Ea îl asculta doar pe jumătate, fără să-l piardă din ochi pe Vif.

– După care, nereușind să găsesc ceva de lucru cu un salariu echivalent...

– Te-ai hotărât să-ți creezi propria societate, încheie ea repede în locul lui, arătând spre cuțitul pe care copilul încerca să-l apuce.

George îl luă imediat, ceea ce provocă un urlet de protest.

– Îl vleau! Vleau!

– Nu, este periculos pentru tine, îi spuse unchiul cu fermitate, punând cuțitul departe de el.

Apoi se întoarse spre Andie și reluă discuția.

– Ideea asta îmi umbla prin minte de ceva vreme. Acum era ocazia, sau niciodată, să mă lansez.

Prinse la timp farfuria care era gata să cadă.

– Zolz, mai vleau!

– Eu cred mai degrabă că pică de somn, zise Andie.

George părea că este pe punctul de a-și pierde răbdarea, dar se stăpâni, tăie câteva bucățele și le dădu copilului care, în loc să le mănânce, le aruncă peste masă. Două bucățele aterizară în paharul lui Andie, stropindu-i rochia cea nouă.

– Asta mai lipsea! strigă ea, cu o privire cruntă. Îți repet că băiețelul ăsta este obosit. Nu-i e foame.

– Vrei să mănânci puiul ăsta? întrebă George pe un ton sever.

Vif scutură din cap, și-și plimbă linguriță prin farfurie înainte să și-o îndese în gură.

– Cel mai nostim este însă, reluă George discuția, că societatea care m-a concediat a fost primul meu client.

– Vleau unt! ceru micuțul.

– Aveam zece ani de experiență la ei, continuă George impertubabil. Când au avut nevoie de un expert, eu am câștigat fără probleme contractul. Și i-am încasat cu salariul meu pe un an întreg...

– Flumos! exclamă Vif.

Fără nici un avertisment se cățără pe masă, punându-și genunchiul în untieră. George îl prinse rapid și-l așeză din nou pe cărțile de telefon.

– Vleau asta! Vleau asta! urla copilul zbătându-se ca un drăcușor.

– Te asigur că este epuizat.

Dar unchiul scutură din cap și luă copilul pe genunchi.

– Ce vrei?

– Vleau asta! zise el arătând lumânările.

– Lumânările?

– Da, lumânălile! veni răspunsul repede.

– Nu, zise scurt Andie.

– Nu, repetă și George. Este periculos.

Vif începu să suspine.

– Lumânălile! Vleau lumânălile!

– Asta este numai vina lui Daryl! exclamă Andie. O să-l scutur eu pe idiotul ăsta și pe prietenii lui tâmpiți că au trezit copilul.

Vif continua să plângă; George făcu greșeala să nu-l mai strângă în brațe. Imediat, copilul se urcă iarăși pe masă, răsturnând totul: pui, porumb, farfurii, vinul, un adevărat dezastru.

– Ajunge! exclamă Andie pierzându-și răbdarea. Du-te la locul tău!

Și, iritată, adăugă:

– Îi trebuie un scaun înalt cu bare. Nu-l poți pune pe un teanc de cărți de telefon și să te aștepți ca el să fie cuminte.

– Este vina mea? Nu eu am avut ideea acestei cine fanteziste. Ai vrut să mă impresionezi!

– Un scaun înalt este eficace, domnule expert, cărțile de telefon nu sunt.

Din nou, copilul își încercă norocul și porni spre lumânări, dar Andie fu mai rapidă.

– În pat, drăcușorule!

– Dolm, Zolz? întrebă Vif, smiorcăindu-se.

– Este obosit, traduse George. Vrea să doarmă.

– Nu mai spune! zise ironic fata.

– Dolm... repetă Vif.

– Da, scumpule, încuviință ea, acum o să te culci. De altfel, cu toții o să facem asta...

Se opri, stânjenită, în mijlocul frazei. Dar din fericire, George nu auzise nimic. Curăța cu eficacitate dezastrul de pe masă. Până la urmă, remarcă stânjeneala ei.

– Ce cauți?

– Tu unde ai să dormi? Ai vreun pat pliant sau vreun sac de dormit?

El nu-i răspunse, ceea ce nu făcu decât să-i crească nervozitatea.

– Poate câteva pături groase, puse una peste alta?

– Îmi pare rău, dar n-am decât un singur pat. În general, nu opresc pe nimeni să doarmă la mine... adică în încăperea alăturată.

Ea roși și aruncă o privire în dormitor. Patul, dublu, era destul de larg pentru două persoane, dar destul de strâmt pentru a favoriza intimitatea. Andie înghiți cu dificultate.

– Cămășile mele sunt atârnate în dulap, poți să iei una ca să dormi în ea.

Andie nu avea de ales. Fișa galbenă pe care se afla numărul de telefon al lăcătușului era pe birou. Sau spărgea broasca și cheltuia apoi o avere pe una nouă, sau dormea cu George. După cele două luni de chirie plătite în avans, fără să mai pună la socoteală comisionul agenției și comisionul pentru mutat, chiar că nu-și mai putea permite să plătească o noapte la hotel.

Ghemuit în brațele ei, Vif adormise, și ea își dădu dintr-o dată seama cât este de obosită.

George luă copilul și-l culcă, așezat bine între perne. Liniștit acum, micuțul se ghemui confortabil sub păturică. Andie remarcă tandrețea cu care unchiul său îl sărută. Apoi, în vârful picioarelor, veni lângă ea.

– Sunt dărâmat, șopti el. Haide, în pat toată lumea.

Ea îl privi cu un aer sever care însă nu avu nici un efect asupra lui. El dispăru, desfăcându-și între timp cravata, și reveni o clipă mai târziu cu o cămașă curată pe care i-o aruncă. Ea o prinse din zbor fără să spună nimic. La rândul lui, George își scoase cămașa, dând la iveală torsul viril și puternic. Apoi se duse în dormitor, lăsând ușa deschisă.

Cu siguranță că se purta special așa. Visaseră amândoi la o seară romantică, dar ăsta nu era un motiv să se joace cu ea. Doar dacă nu căuta o scuză bună ca s-o atragă în patul lui. Andie oftă și se retrase cu demnitate în baie.

Dar firește, fu obligată să iasă, îmbrăcată în cămașa apretată care-i venea până la jumătatea coapsei. Vif dormea, și dormitorul era cufundat în întuneric.

Intră cu precauție, neștiind ce o să găsească și, consternată, zări silueta lungă sub cearșafuri, ca o mumie înfășată.

– George, strigă ea încet. Dormi?

Tăcere. Se apropie de ceea ce se presupunea că este partea ei de pat și murmură, în cazul în care el ar fi ascultat:

– Nu-mi place deloc aranjamentul ăsta...

Deodată, îi veni o idee și începu să râdă. O idee foarte simplă... și foarte eficace... gândi ea. Trase cuvertura care era bine prinsă sub saltea la picioarele patului și se strecură în pat în sens invers.

– Noapte bună, zise ea veselă. Și vise plăcute...

George rămase nemișcat, și fără îndoială că ar fi rămas așa toată noaptea, dacă n-ar fi fost trezit cu brutalitate douăzeci de minute mai târziu.

Chiar în clipa când Andie începea să ațipească, o muzică asurzitoare izbucni undeva în apropiere. Parcă ar fi fost într-o discotecă din New Orleans. Se auzeau trompete, tobe mari, instrumente de percuție care acompaniau un cor spaniol.

Se gândi la început că poate visează. Dar o lovitură mai puternică în tobă o făcu să tresară. Se ridică în pat și se trezi nas în nas cu George. Acesta părea să admire sistemul ingenios pe care ea îl inventase ca să se culce, și o privea amuzat.

Noroc că Vif nu se trezise.

Deodată înțelese ce se întâmplă.

– Familia Hernandez! exclamă ea.

– Ei da, este melodia de care-ți spuneam, Los caballos de Madrid.

– Dar este atât de tare... Nu se plânge nimeni?

– Ba da, toată lumea. Așteaptă un pic.

– Hei! Hernandez! Oprește imediat muzica aia!

După câteva secunde, același ordin se repetă. Și slavă Domnului, muzica încetă, lăsând locul zgomotelor orașului.

Andie se întinse la loc, ușurată. George își așeză bine perna și se pregăti să se culce. Privind cu respect spre fereastră, Andie murmură:

– Îți mulțumesc, suflet bun, oricine ai fi...

George șopti râzând:

– Sufletul bun este Daryl...

*

* *

Prima săptămână petrecută de Andie la New York fu un adevărat caleidoscop de impresii noi. Munca ei, destul de rigidă la început, deveni destul de repede interesantă. Cunoscu o mulțime de oameni și intră într-un fel de rutină din care făceau parte Vif și George.

Prima noaptea petrecută la el în apartament crease un precedent, și acum cina destul de des cu ei.

În fiecare seară, când se întorcea acasă pe la ora șase, urca repede scara și găsea pe ușă câte un mesaj dactilografiat, de exemplu:

„Am cumpărat un pui enorm. Ai știi să-l gătești?...“ Sau: „Poți să-l iei pe Vif la tine sâmbătă pe la două?“... Sau: „Cât timp trebuie să fierbi un ou ca să fie moale?“ etc...

După noaptea lor de pomină, George păstra distanța. Andie nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită, dar cu excepția câtorva săruturi rapide pe palier, intimitatea lor fizică

rămânea într-un punct mort. Deveniseră buni prieteni, în general prea grăbiți sau prea obosiți ca să se mai gândească și la altceva. Atracția fizică era în continuare prezentă dar ținută deoparte. Prezența permanentă a lui Vif îi împiedica să dea frâu liber sentimentelor.

În prima săptămână, Andie se simți ușurată că nu trebuie să gătească la ea acasă. Încă nu-și desfăcuse toate bagajele și se gândea s-o facă în weekendul următor. Doar patul și câteva mobile fuseseră instalate la locul lor.

Totul se învârtea în jurul lui Vif, și Mindy tot nu dăduse vreun semn de viață.

– Trebuie să privești realitatea în față, îi spuse ea vineri lui George. Nu ești pregătit să ai grijă de un copil de doi ani. Acesta are nevoie de o prezență permanentă; nu pun la socoteală orarele tale adaptate și răbdarea îngerească pe care o ai.

Tocmai îl culcaseră pe Vif, și George era lângă pătuțul lui, cu fața răvășită.

– Nu uita că mâine este rândul tău, ai promis că te ocupi de el în weekend.

Andie încuviință. Îl va ține pe copil la ea două zile, cât timp unchiul lui va fi plecat la Syracusa pentru afaceri. Îl privi pe George cu simpatie.

– Pari istovit.

– Aparențele înșală...

O luă de braț și o conduse în dormitor, unde se lăsă să cadă pe pat, complet descumpănit.

– Am depășit stadiul epuizării. Ai în fața ta întruchiparea totalei disperări.

– Dar tot nu vrei să abandonezi aventura asta. Când mă gândesc că m-ai făcut încăpățânată ca un catâr... Sunt sigură că săptămâna asta nici n-ai putut să lucrezi.

– Nu, recunoscu el. Am încercat totuși. Luni de exemplu, am avut trei convorbiri importante la telefon, și de fiecare dată Vif a început să urle. Imaginează-ți ce înseamnă să vorbești la telefon, cu un copilaș care plânge în brațe. Adineauri, mă străduiam să conving un client într-o problemă, când a trebuit să mă scuz ca să mă duc să-l extrag pe năzdrăvan din ascensorul de marfă în care reușise să se cațere, numai Dumnezeu știe cum.

Andie se lăsă să cadă alături de el.

Deveniseră o obișnuință aceste schimburi zilnice de impresii, fiecare aprecia faptul că poate să se descarce la urechea unui prieten.

– Acum este rândul tău, reluă el. Ai găsit vreo idee în scenariu în privința noii neveste a lui Foster, după ce cealaltă a înviat din morți? Cum o cheamă? Ah, da, Fredonia.

– Te-ai uitat la spectacolul nostru? întrebă ea, surprinsă.

– Asta îmi umple timpul când aranjez lucrurile lui Vif sau îi pregătesc mâncarea. De fapt, unul din sponsorii voștri îmi este client.

– Da? Care?

– Dusty Dan, fabricantul de ceară. A avut niște dificultăți de producție la uzina lui din Jersey, pentru care m-a consultat. Acum funcționează cu randament maxim.

Ea încercă să și-l imagineze pe George rezolvând o problemă complexă într-o uzină, cu Vif zbătându-i-se în brațe.

– Privește lucrurile în față, George, zise ea, îngrijorată; ai nevoie de ajutor.

– Vrei să spui de o baby-sitter?

– Mă refer la o părere profesionistă, îi explică ea cu blândețe. Sunt sigură că există specialiști pentru astfel de situații.

El o privi de parcă ar fi avut în față un trădător.

– Vif nu are nevoie de nimeni decât de mine. Dacă Mindy nu-și vrea copilul, am să mă ocup eu de el.

– Dar cum? Ești epuizat, depășit de situație, surmenat. Nu poți să faci totul singur și Vif are nevoie de o familie adevărată.

– Habar n-ai ce vorbești!

– Ba da. Nu spun că n-ar trebui să-l păstrezi, ci doar că nu mai poți continua astfel. Nu este bine nici pentru el nici pentru tine.

– Adică, tu nu mă crezi în stare să fiu un tată bun?

– Dimpotrivă, ești perfect pentru Vif, și te admir mult.

– Atunci care-i problema?

– Nu vrei să accepți inevitabilul: mai devreme sau mai târziu, va trebui să urmezi calea legală.

– O să vedem asta când se va întoarce Mindy. Până atunci, de ce să ne facem probleme?

– Și ce o să se întâmple dacă ea vine anul viitor și-și cere copilul? Ce o să spui atunci? Că l-ai găsit în pragul ușii și că ai suferit de amnezie timp de un an? O să pară ciudat că nu ai semnalat dispariția mamei. Cu cât întârzii mai mult, cu atât mai mult complici lucrurile.

– Nu-ți face tu griji pentru complicații, eu sunt expert în acest domeniu, știi bine.

– Am remarcat, răspunse ea cu un zâmbet.

Nu voia să-l hărțuiască, ci doar să-l ajute, și de aceea adăugă cu căldură în glas:

– Te porți minunat cu Vif, George. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de tandru și atât de atent cu un copil.

Se făcu liniște, o liniște profundă. Andie putea aproape să palpeze fluidul ce trecea între ei.

El îi luă mâna și i-o mângâie încet.

– Ne-am cunoscut acum o săptămână, și totuși am impresia că te cunosc dintotdeauna.

– Ce liniște este acum, spuse ea după o vreme.

– Este adevărat, prietenii lui Daryl sunt departe. Familia Hernandez lucrează până târziu, Candida are curs de canto la celălalt capăt al orașului, Sheila este în munți cu guru-ul ei, iar Vif doarme adânc.

Priviră copilașul adormit cu degetul în gură. O adiere ușoară pătrundea prin fereastra deschisă, aducătoare de pace. George se aplecă spre Andie și-și încolăci brațele în jurul gâtului ei. Absolut firesc, buzele li se contopiră.

– Am așteptat multă vreme... murmură el lângă obrazul ei.

– Știu, dar Vif...

– Nu este numai din cauza lui... Nu voiam să te grăbesc.

Ea nu-i răspunse, plecându-și ochii sub privirea lui pătimașă.

George o sărută din nou. Mâinile lui calde și puternice îi mângâiau spatele, apoi îi desfăcură bretelele care-i țineau corsajul subțire pe după gât, eliberându-i astfel sânii mici.

Andie își pierdu siguranța de sine. Întotdeauna considerase că silueta ei este prea slabă ca să fie cuceritoare. Dar George îi prinse delicat în palme sânii albi ca laptele, mângâindu-i cu voluptate și șoptindu-i:

– Ești fermecătoare...

Fascinată și mândră de ea, Andie gemu de plăcere, când el se aplecă s-o sărute. O strânse cu putere la piept. Era minunat să-l simtă atât de aproape, era excitant și liniștitor în același timp. Simțea că poate avea încredere în el, atunci când el o acoperea cu sărutări, și era pregătită să-și deschidă și sufletul.

– Zolz! se auzi o voce subțirică din camera alăturată.

– Oh, nu! protestă el.

Andie zâmbi, resemnată.

– Războinicul nu are voie să se odihnească...

Se ridică și-și aranjă la loc corsajul.

– Nu-i nimic, nu era nici momentul cel mai bun, nici locul potrivit...

– Este adevărat, zise George cu părere de rău.

Apoi ochii lui aurii își recăpătară strălucirea și, înainte să se ridice ca să răspundă la apelul copilului, el îi mărturisi cu o voce caldă:

– Când vom face dragoste, Andie, vom fi complet singuri, și vom avea înaintea noastră o veșnicie...

Capitolul 6

Luni dimineața, la studioul de filmare era o stare de criză. Noua actriță din serial fusese grav accidentată în timpul weekendului, și scenariul trebuia refăcut înainte de ora unsprezece.

Și, ca lucrurile să fie și mai complicate, George, care trebuia să se întoarcă duminică seara pentru a o elibera pe Andie după două zile în care fusese baby-sitter, nu putuse să decoleze din cauza ceții, și-i promisese la telefon că va lua un tren. Dar luni dimineața încă nu ajunsese, astfel că ea se hotărî să-l ia pe Vif la studio.

În holul plin de lume la ora aceea matinală, nu o remarcase nimeni, și reuși astfel să ducă copilul până în biroul ei. Abia ajunse, și formă imediat numărul lui George.

– Bună ziua, se auzi răspunzând robotul. Aici este societatea Demarest-Consilier Expert. Dacă doriți să lăsați un mesaj...

Andie aștepta nerăbdătoare semnalul sonor și spuse:

– Sunt Andie. Ai promis că te întorci până azi-dimineață la ora opt. Comportamentul tău este total iresponsabil. Îți dai seama că stau cu Vif de sâmbătă? Mi-am început serviciul doar de o săptămână, și aici la studio suntem în plină stare de criză...

Căută un final potrivit disperării ei:

– AJUTOR!!!

Puse brusc receptorul în furcă și-l privi pe micuț care se juca cu creioanele ei colorate. Deja îi apăruse o mustață deasupra gurii și acum era pe cale să adauge favoriții. Ea îi trase creionul din mâini. În clipa aceea, se auzi interfonul, făcând-o să tresară.

– Hei, Maguire! răsună vocea patronului. Ești la curent cu vestea proastă?

Vif tot încerca să pună mâna pe carioci, și ea i le lăsă până la urmă, ca să nu-l facă să plângă.

– Da, sunt la curent, repetă ea, încordată, privind cum se mâzgălește copilul.

– Avem ședință în cinci minute, la sala de conferințe. Mai avem două ore ca să refacem scenariul, ceea ce înseamnă că mai rămâne doar o jumătate de oră pentru repetiții.

Închise interfonul fără ca măcar să-i spună la revedere. Disperată, Andie imploră Cerul:

– Doamne, adu-l repede pe George!

Se auzi o bătaie în ușă, și imediat apăru Gail Conway. Cele două tinere se simpatizaseră chiar de la început. Gail juca un rol secundar, dar stabil, în serialul muzical, de mai mulți ani încoace. Știa de existența lui George și nu păru deloc surprinsă să găsească un copilaș așezat pe biroul prietenei sale.

– Să nu spui nimic, o avertiză Andie, ocupată să frece cu un șervețel fața micuțului.

Gail îl luă apoi pe Vif pe genunchi și continuă ea să-l curețe. Copilul părea s-o accepte, spre marea ușurare a lui Andie.

– Presupun că acest copil îi aparține imposibilului acela de George.

Andie încuviință, cu o mutră jalnică.

– Nu crezi că abuzează un pic de tine?

– Ce vrei să fac? Chiar are nevoie de ajutor.

– Are nevoie mai ales de o baby-sitter adevărată.

Andie își aminti seara de vineri. Dacă ar fi fost singuri și liberi să urce în apartamentul ei...

– Cred că se teme să-l lase pe Vif singur cu o necunoscută.

– V-ar plăcea amândurora să aveți o sâmbătă de libertate? Eu nu sunt o necunoscută...

Andie se lumină la față.

– Ai face tu asta?

– Bineînțeles, în schimbul unui mic serviciu.

– Adică?

– Să inventezi un nou scenariu, astfel ca eu să nu fiu nevoită să mă „mărit“ cu actorul acela oribil pe care l-a angajat Lou. Este un mitocan. De fiecare dată când mă sărută pe platoul de filmare, merge mult mai departe decât este nevoie, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Andie făcu o grimasă de simpatie și Gail se înfioră la gândul de dinainte.

– Nu pot să suport ideea că va trebui să joc cu el scene de dragoste tot sezonul ăsta.

– N-o să fie ușor. Va trebui să-i convingem și pe ceilalți scenariști, iar Lou se gândește să vă facă să turnați vreo două scene, pot să spun, destul de îndrăznețe...

Gândul de a petrece o seară singură cu George era foarte ispititor. Ar pregăti specialitățile ei culinare: kulibiak cu somon și prăjitură cu scorțișoară...

– Am să văd ce pot face, Gail. Poate că voi fi obligată să-l prind pe iubitul tău din film „asupra faptului“ și astfel să închei relația cu el.

– Oh, îți mulțumesc! Îți mulțumesc din suflet!

Apucă în ultima clipă mânuța lui Vif care voia să decoreze cu creioanele colorate manuscrisul de pe birou.

– Am să ți-l iau chiar acum, ca să ne cunoaștem un pic... Apropo, ce o să scrii pentru personajul care ne lipsește? Fredonia tocmai a reapărut, nu poți s-o elimini imediat...

– Ei bine, se gândi Andie, poate oricând să aibă un accident de mașină. O să acoperim cu pansamente o înlocuitoare, o punem pe un pat de spital, și o ținem în comă, până când actrița noastră își va relua munca.

– Asta nu va avansa prea mult acțiunea.

– Ar trebui introdus un element nou...

– Am putea să introducem o amantă, pentru ca Foster să aibă remușcări, atât față de tânăra și frumoasa lui soție, cât și față de fosta, aflată sub pansamente.

– Nu, răspunse imediat Andie, fără să-și ia ochii de la copil. Este prea neverosimil, chiar și pentru o comedie muzicală. Ne trebuie un mister... Ia să ne gândim. De ce să dispară Fredonia?

– Pentru că ar fi deprimată? propuse Gail.

– E exagerat.

– Pentru că a crezut că o să moară?

– Prea complicat.

– Suferă de amnezie?

– Lsă-mă să mă gândesc...

Căutările lor fură întrerupte de Vif, a cărui mânuță reușise să ajungă la creioanele colorate. Dar spre marea lui disperare, acestea se rostogoliră pe jos, urmate de întreg manuscrisul.

Andie oftă, exasperată.

– Tu n-ai nici o idee, Vif?

Deodată chipul i se lumină. Îl privi, radioasă, ca și cum ideea care-i venise ar fi fost chiar a lui.

– Asta ar trebui să meargă... zise ea.

– Ce anume? întrebă Gail, nerăbdătoare. La ce te gândești?

Andie îi făcu semn prietenei sale să tacă și-și notă rapid câteva idei pe o foaie de hârtie.

– Strălucit... și atât de simplu...! exclamă ea cu o emoție crescândă. Vif, ești un deștept!

Gail tocmai voia să spună ceva când Lou Collier intră ca o vijelie în încăpere, fără să bată la ușă. Evident nervos și preocupat, nici măcar nu remarcă prezența copilului, așezat pe jos în mijlocul creioanelor.

– Maguire! răcni el. Credeam că te-am anunțat că avem o ședință de urgență. Trebuie să-ți trimit o invitație specială?

– Am găsit o idee... îi replică ea repede, obișnuită de acum cu furiile patronului ei.

Collier ridică mirat sprâncenele.

– Ascult. Dar n-am timp de pierdut cu prostii.

Deodată, îl zări pe Vif, care-i zâmbea și aruncă spre el un creion. Lou evită obiectul și întrebă cu severitate:

– Ce caută copilul ăsta aici?

– Este noul nostru personaj din scenariu, îndrăzni Andie, fără să clipească. Fredonia a dispărut de doi ani, nu-i așa? Ei bine, fără știrea nimănui, are un fiu pe care l-a crescut în secret. Dar iată că acum se află la spital, înfășurată în pansamente, într-o stare critică...

Privea chipul ca de marmură a lui Collier, care continua să fixeze copilul.

– Problema cea mare este: ce să facă acum cu copilul?

– Da, ce este de făcut?

– Răspuns: tatăl copilului va trebui să aibă grijă de el. Acum intervine întrebarea de o mie de puncte: cine este tatăl?

– Mi se pare o idee bună... zise Gail. Dar, vorba aceea, eu nu sunt decât o actriță, părerea mea nu contează, ce zici, Lou?

Acesta își freca bărbia și rămase o clipă tăcut. Apoi dădu din cap, îngândurat.

– Nu-i deloc rău... și dacă adevăratul tată nu se arată, copilul va trebui adoptat de cineva... Asta va smulge lacrimi publicului...

Își îndreptă capul și bătu din palme, vizibil ușurat.

– Bună treabă, Maguire. Ne salvezi viața. Sună imediat la Serviciul de Ajutorare a Copilului, astfel ca să avem toate informațiile necesare, ca să fim cât se poate de autentici. După aceea, întinde-o la ședință!

Și adăugă zâmbind:

– Felicitări...

Andie se umflă în pene la complimentul lui, dar întrebarea următoare o făcu să tresară:

– Am altceva să te întreb. Cum de a apărut copilul ăsta aici atât de repede?

– Sunt obligată să răspund la întrebarea asta?

El se gândi o clipă.

– Nu. Numai să fii peste un sfert de oră în biroul meu, cu toate informațiile necesare, și pune-i pe părinții micuțului să semneze un formular de contract. Dar de acum încolo, să nu mai angajezi nici un actor!

Ea încuviință slab și, după plecarea lui, se lăsă să cadă într-un fotoliu, acoperită toată de o sudoare rece.

– Uf! oftă ea, ștergându-și fruntea.

– Bravo! strigă Gail. Dintr-un foc, ai dat trei lovituri: comedia este salvată, Vif are un motiv să se afle aici, și tu și cu George veți avea o seară de libertate!

Luă copilul și se îndreptă spre ușă.

– Eu iau copilul, tu telefonezi, și după aceea te duci la ședință.

Andie începu să răsfoiască grăbită cartea de telefon când se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, răspunse ea, fără să ridice ochii.

– Bună ziua, se auzi o voce cunoscută.

Ea tresări. George se afla în fața ei, vizibil cu sufletul la gură. Aproape că uitase cât este de seducător, și în ce măsură prezența lui este liniștitoare.

– Iată-mă în sfârșit! Unde este Vif!

Pe chipul lui se citea oboseala.

– Este cu prietena mea, Gail, în hol.

– Perfect, mă duc să-l iau și plec.

– Oh, nu! Nici nu-ți imaginezi ce se întâmplă... Te rog să mă asculți și, mai ales, să nu mă întrerupi. Am nevoie de cooperarea ta, și am prea puțin timp ca să-ți explic.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar n-am găsit nici un tren mai devreme, și...

– Te rog, ia loc...

Îl împinse într-un fotoliu și se aplecă spre el.

George o privea cu un aer vinovat.

– Cred că îți par teribil de iresponsabil...

– În urmă cu câteva minute, chiar așa era...

– Și părerea ta s-a schimbat brusc?

– Exact.

Înainte ca ea să poată face vreun gest, el o trase pe genunchii lui.

– George, este imposibil acum! protestă ea.

Dar vocea ei era lipsită de convingere. Era atât de bine să-l simtă aproape! Putea foarte bine să-i explice cum stau lucrurile, așezată pe genunchii lui...

– Ce s-a întâmplat? Ce este atât de urgent?

Andie luă scenariul de pe birou și i-l flutură pe sub nas.

– Asta! N-am la dispoziție decât două ore ca să-l rescriu. Așa că, lasă-mă.

Dar el, dimpotrivă, își înteți strânsoarea.

– Fără îndoială că au nevoie de un bun consilier-expert... zise el.

Îi luă textul din mâini și începu să-l citească, în timp ce ea rămânea prizoniera brațelor lui, de bună-voie.

– Nu glumesc, este important. Și slujba mea și Vif depind de asta. Dar acum n-am timp să-ți explic.

El continua să răsfoiască manuscrisul, fără să dea atenție spuselor ei.

– Tu ai scris asta?

– Da, de ce?

Ochii lui străluceau cu licăriri ironice.

– Parcă ar fi scris exact pentru mine...

O strânse mai tare la piept.

– „Oh, draga mea", citi el pe un ton teatral. „Nu vezi că soarta ne-a apropiat? Orice s-ar întâmpla, suntem făcuți unul pentru altul..."

– Te rog încetează... zise Andie. Sunt deja în întârziere.

Dar el continuă, imperturbabil:

– „În toate aceste zile cât n-ai fost aici, nu m-am gândit decât la tine. Mi-ai lipsit îngrozitor..."

Fața lui era atât de aproape, ochii aurii parcă o vrăjeau...

– „Mă faci să înnebunesc de dor..."

– Exagerezi! protestă ea.

– Eu? Dar sunt cuvintele tale...

El reluă textul, și ochii îi sclipiră veseli.

– Ah, iată partea cea mai interesantă. Vrei să ți-o citesc?

– Eu am scris scena asta, oftă Andie. Deci cunosc urmarea...

– Atunci știi ce trebuie să fac...

Îi cuprinse cu tandrețe în palme fața. Ea îi întâlni privirea de aur, și toate hotărârile se topiră. Până la intrarea lui în încăpere, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise. Azi-dimineață, ar fi vrut să-l strângă de gât și acum se simțea ca de ceară în mâinile lui.

El o îmbrățișă și foile se risipiră pe jos. Andie se abandonă cu plăcere, ca și cum nu mai avea nimic de făcut, nici cercetări, nici telefoane de dat, nici o ședință la care trebuia să se ducă.

– Este pentru prima oară când ne aflăm singuri într-o încăpere, fără Vif în preajmă, observă el pe un ton cald, acoperindu-i cu sărutări gâtul și umerii. Mi se pare minunat...

– Și mie, răspunse ea, cu ochii ei verzi cufundați într-ai lui.

El zâmbi și-i duse mâinile la buze. Acest simplu gest o făcu să plutească. Dacă măcar ar putea acum să scape cumva și să se bucure de un moment mai lung de singurătate...

– Am o surpriză pentru tine, reluă ea. Te invit sâmbătă la mine la cină, fără copil, doar între adulți. De Vif va avea grijă Gail. Dar până atunci, n-am deloc timp pentru tine. Am de lucru până peste cap și n-aș vrea să amânăm întâlnirea.

– Mă pedepsești pentru întârzierea mea?

– Nu, îi mărturisi ea sincer. Este singurul meu mijloc de existență. Am o săptămână supraîncărcată, și la sfârșitul zilei nu visez decât la patul meu. Ca să dorm... adăugă ea în grabă.

– Înțeleg, zise el după o clipă, cu o privire întunecată. Dar mai dă-mi numai un sărut, ca să pot suporta așteptarea.

– Unul adevărat, ca să țină toată săptămâna... răspunse ea, cu fața deja întoarsă spre el.

Buzele li se contopiră cu sete. George o strânse cu putere la piept.

În clipa aceea, ușa se deschise la perete.

– Hei, Maguire! strigă Collier. Unde este mama copilului ăluia? Trebuie să-mi semneze contractul și...

Se opri brusc și ridică mirat sprâncenele.

– Ești pe cale să faci cercetări, sau ce?

Andie sări jos din brațele lui George, și-și aranjă în grabă bluza.

– Puteai măcar să bați la ușă, Lou! exclamă ea.

Fără să-i răspundă, Lou îl privi pe George.

– Dumneata cine ești?

Acesta răspunse fără să clipească:

– Mama copilului, evident!

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Collier spuse:

– Urmează-mă în biroul meu ca să semnezi contractul. O să-l punem pe copil să joace numai astăzi.

Apoi, întorcându-se spre Andie, continuă:

– Ai obținut informațiile de care ți-am spus?

– Imediat... am avut doar... o clipă de pauză.

– Grăbește-te, ceilalți redactori au început deja să lucreze pe marginea ideii tale.

Ea îi privi ieșind. George îi făcu discret cu ochiul înainte să treacă pragul. Săptămâna va fi lungă, dar gândul la sâmbăta ce urma îi ridica moralul. Sâmbătă dimineața va dormi până târziu, iar seara în doi va fi minunată... Asta îi dădu curajul să se apuce de treabă.

Câteva clipe mai târziu, tocmai răsfoia cartea de telefon, când o voce în interfon o făcu să tresară.

– Hei, Maguire!

Mai întâi, crezu că este Lou, dar nu era el.

– Bună idee să ne găsești o baby-sitter pentru sâmbătă. Nu mai visez decât la întâlnirea noastră...

– George! se supără ea. Dacă merge tot așa, o să fiu dată afară. Unde este Lou?

– M-a lăsat aici și s-a dus să caute nu știu ce document pentru ședința asta a redactorilor. Și dacă tot aștept, m-am gândit că putem relua această discuție pasionantă.

– Eu chiar trebuie să lucrez, George!

Închise interfonul și luă din nou cartea de telefon, apoi, totuși, ispita fu mai tare. Apăsă pe butonul interfonului.

– Dragule, mai ești acolo?

Dar nu vocea lui George îi răspunse.

– Ajunge, Maguire! Scenariul tău trebuie să fie gata la ora unsprezece. Și telefonează la Serviciul Social. Ai înțeles... dragă?

– Oh... da, Lou.

Își retrase degetul de pe buton de parcă ar fi curentat-o, și gemu, exasperată:

– Ce zi!

În timp ce căuta numărul de telefon al Serviciului Social, îi trecură prin minte ultimele evenimente petrecute.

Sosise la New York, îi cunoscuse pe George și pe Vif. Imediat, se trezise amestecată în viața lor. Pentru că George trebuise să plece, ea luase copilul pe perioada weekendului, dar el nu se întorsese la timp. Urmase încurcătura de astăzi și folosirea lui Vif în scenariu ca ultimă soluție. Formă numărul, iritată dintr-o dată fără să știe de ce.

Apoi, totul în minte i se limpezi. La ce bun să se mai prefacă? Pentru ce simțea nevoia să afle aceste informații de la Serviciul Social pentru Ajutorarea Copilului? Farsa aceasta cu Vif nu putea să mai dureze. Nu puteau să mai jongleze cu el astfel. Astăzi, de față cu Lou, se descurcase bine când acesta întrebase de mama copilului, dar data viitoare când va întreba altcineva?

Oare această situație era bună pentru copil? Sau care? Habar nu avea care va fi hotărârea legală, dar ce-o să se întâmple când i-l vor lua pe Vif lui George? Oricât de greu ar fi fost, nu era mai bine să afle chiar acum cum stau lucrurile? Și dacă Vif se atașează profund de unchiul lui și apoi vor trebui despărțiți? Gândul la fețișoara aceea micuță cu părul ciufulit și la lacrimile lui, îi frânse inima.

Trebuia făcut ceva. Mama lui trebuia să ia o hotărâre definitivă: fie să aibă grijă de el, fie să-i permită să-și găsească o familie iubitoare în care să fie fericit. Și dacă Mindy nu dăduse nici un semn de viață pentru că i s-o fi întâmplat ceva: accident, boală, sau Dumnezeu mai știe ce?

Hotărâtă, Andie luă telefonul și formă încă o dată numărul.

– Alo, Serviciul de Ajutorare Socială a Copilului? Aș vrea să știu care este calea legală de urmat când un copil este...

Se opri, cuprinsă de remușcări. Avea oare dreptul să facă asta? Își reaminti hotărârea înverșunată a lui George de a-l păstra pe Vif cu orice preț, dar oare intervenția Serviciului Social l-ar împiedica? Era absolut posibil ca să-i fie lăsat în grijă copilul fără probleme, și să nu aibă nici o dificultate în a-și dovedi competența și buna-credință.

Adunându-și tot curajul, reluă, cu o oarecare tristețe în glas:

– Aș vrea să vă semnalez abandonul unui copil.

Capitolul 7

După o săptămână de muncă intensă, vineri seara Andie se prăbuși pe pat și nu se trezi decât a doua zi la prânz, în ciuda familiei Hernandez, a prietenilor lui Daryl și a vocalizelor Candidei.

Orașul în sărbătoare zumzăia ca un stup. Aparatele de radio erau date la maximum, copiii strigau, mașinile, în care erau îngrămădite provizii pentru plajă sau pentru mers la țară, circulau fără întrerupere. Era mult-așteptata zi de odihnă, în care ea va putea să pregătească seara visurilor ei...

Reușise să-și alunge din minte telefonul pe care-l dăduse la Serviciul Social. Persoana care-i răspunsese fusese foarte înțelegătoare și-i dăduse de înțeles că nu se va face nimic înainte de câteva zile. Erau de verificat multe detalii, iar situația descrisă de Andie nu era la drept vorbind de maximă urgență. După ce făcuse ceea ce considerase a fi de datoria ei, hotărâse să lase evenimentele să-și urmeze cursul.

Bucuroasă de timpul frumos de afară, dădu la o parte planta verde și se aplecă pe fereastra care dădea chiar deasupra celei a lui George.

– Bună ziua! strigă ea. E cineva acolo jos?

Daryl tocmai trecea strada, cu un rucsac în spate, parcă ar fi plecat undeva pentru weekend. Ce noroc! gândi ea.

Capul lui George apăru pe balcon.

– Abia te-am zărit în săptămâna asta. Mai avem întâlnire diseară?

– Sigur! Pregătește-te să mănânci cel mai bun kulibiak din viața ta.

– Eu am să aduc vinul.

– Și în nici un caz altceva!

Andie arătă spre Vif, care reușise să se cațăre prin spatele lui pe marginea balconului.

– Atenție! strigă ea alarmată.

George îl prinse rapid, apoi spuse:

– Cred că aș face mai bine să închid fereastra.

– Sau să-i pui niște bare, domnule expert, de aceea există bare.

– Am să încerc și asta. Săptămâna a fost foarte obositoare. De îndată ce întorc spatele, Vif face numai prostii. Azi-dimineață s-a ascuns în lăcașul ascensorului pentru a patra oară de luni încoace.

– Străduiește-te să-l ții întreg până se întoarce Mindy. Tot nu te-a sunat?

El scutură negativ din cap.

– O să mai vorbim diseară despre asta.

– Da, răspunse ea, cuprinsă brusc de remușcări.

Nu mai știa nimic despre intervenția celor de la Asistența Socială, și acum nu știa cum să dea ochii cu George și să-i mărturisească ceea ce făcuse. Se întreba cu neliniște care va fi reacția lui.

Apoi, gândindu-se la minunata seară care o aștepta, îi reveni optimismul. Poate că el va fi chiar ușurat că ea făcuse acest demers. Nu era cazul să-și facă griji dinainte.

După un mic dejun copios, se îmbrăcă într-o cămașă în carouri și blugi, și coborî scara în grabă. Afară o aștepta un spectacol uimitor. În fața intrării se îngrămădeau tone de ziare, în cinci pachete enorme bine făcute.

Cu siguranță că erau ale lui Barnes. Ea se uită la muntele de ziare și reviste: nici una nu era mai veche de o lună. Privi din nou cu stupoare grilajul ferestrelor în spatele cărora trăia omul.

„Măcar el nu face zgomot..."

Unul dintre prietenii lui Daryl începu să strige de pe trotuarul din față. Dar nu se arătă nimeni.

– Tocmai a plecat, îl informă ea.

Oaspetele tresări, de parcă s-ar fi aflat în fața unei fantome, o privi de sus în jos, ridică din umeri și plecă.

Andie o luă în direcția opusă, spre nenumăratele magazine de pe bulevardul Columbus. Încă nu avusese timp să le exploreze, dar avea de gând s-o facă chiar astăzi, începând prin a-și cumpăra o rochie în fața căreia însuși domnul-perfecțiune nu va putea decât să se încline...

Îndeletnicirea aceasta plăcută îi luă două ore, tot încercând diferite modele în vreo duzină de magazine. Dar merita! Ce varietate de stiluri, de la cele mai delirante, mai îndrăznețe,

până la adevărate nebunii... Își alese până la urmă o rochie neagră fără mâneci, strânsă în talie, care-i punea în evidență silueta frumoasă. Sandalele cu toc înalt, colierul și brățara de argint îi completară ținuta. În sfârșit, după câteva ezitări, își cumpără și o eșarfă neagră cu care să-și prindă părul.

Constatând că se făcuse deja ora patru, se grăbi să-și facă cumpărăturile pentru cină și se întoarse acasă încărcată de pachete. La ora șapte, kulibiakul era gata iar faimoasa prăjitură cu scorțișoară se răcea pe marginea ferestrei. Făcu un duș, din ce în ce mai emoționată, și se stropi cu apă de colonie. Prin aburii care se formaseră în baie, își zări în oglindă obrajii îmbujorați, iar în ochii verzi dansau numai scântei. „Știi ce te așteaptă astă-seară, și ești pregătită...“ gândi ea, scuturându-și buclele roșcate ce-i încadrau fața.

*

* *

George întârziase deja douăzeci de minute. Arzând de nerăbdare, Andie hotărî să coboare. Poate că Gail nu venise încă, era mai bine să se asigure.

Prietena ei îi deschise ușa.

– Ce se întâmplă? întrebă Andie.

Tânăra îi flutură în fața ochilor cinci fișe de culori diferite.

– Știi tu ce sunt astea?

– Am o mică bănuială...

Gail amestecă fișele și i le întinse.

– Ia-o pe oricare dintre ele.

Andie ezită, dar Gail insistă. Trase la întâmplare o fișă roșie, intitulată Urgențe.

– Privește! A notat aici toate dramele posibile: otrăviri, răniri, fracturi din cap până-n picioare, asfixie, cu numele și specialitatea fiecărui spital.

– Are simțul răspunderii, atâta tot.

– Prietenul tău George ar fi trebuit să fie profesor.

–Trebuia să te previn, este un pic cam meticulos când e vorba de Vif.

– Este chiar mai mult, continuă Gail. Ia mai trage o fișă.

Andie trase una albastră de data asta și citind-o, izbucni în râs. Scria: Instrucțiuni privind scutecele.

– Exact! Și în cazul că n-aș pricepe, există și o schemă pe verso, însoțită de o demonstrație. Vrei să mai vezi și altele?

Andie i le luă din mână și-și aruncă ochii pe ele. George prevăzuse totul, de la felul cum se încălzește un biberon, până la poveștile preferate ale copilului, clasate în ordine alfabetică.

– Zău, Andie, gemu prietena ei, ești sigură că știi ce faci? Tipul ăsta e teribil. N-are încredere în nimeni. Parcă ar pleca să facă înconjurul lumii!

Deodată, se auzi vocea lui George:

– Gail, vrei să vii un minut, să-ți arăt cum funcționează telefonul. Am programat urgențele, astfel că nu ai de apăsat decât un buton.

– Vezi, e sonat! Un tată adevărat nu și-ar face atâtea probleme...

Andie intră în cameră, unde George tocmai mai punea o fișă lângă telefon, cu Vif în brațe. Ea îi luă copilul, privi fișa și dădu din cap.

– Ești complet ridicol, George! O să fii la etajul de deasupra și nu la Tombuktu. Am pregătit o cină excelentă care o

să fie toată uscată dacă n-o mâncăm imediat. Gail este absolut capabilă să telefoneze, să încălzească laptele, să schimbe copilul și să-l culce. Vii, sau trebuie să te iau cu forța?

El o privi cu o mutră jalnică.

– Cred că sunt un pic nervos.

– Este o reacție normală, răspunse ea cu blândețe. Dar adaugă la nervozitate și originalitatea ta care înseamnă a prevedea totul. Eu te cunosc, dar Gail nu. Așa că, vino!

La aceste cuvinte, expresia lui Vif se schimbă.

– Peci, Zolz?

George se crispă.

– Vezi, este neliniștit la gândul că-l las singur.

– Nu, nu peci, Zolz! începu să scâncească micuțul.

– Vino! zise Andie.

Dar George nu se clinti.

– Poate că ar trebui să cinăm aici, și...

– Nu!

Strigătul lui Andie îl făcu pe Vif să tresară.

– Nu, repetă ea mai calm. Ești nebun? Este prima noastră seară singuri, nu o strica...

– Zolz! Nu peca!

El îl privi cu tandrețe pe copil care, brusc, se aruncă la gâtul lui și se agăță, de parcă ar fi fost o problemă de viață și de moarte.

– Dă-mi-l mie, zise Andie.

După câteva scâncete, Vif se lăsă convins și se agăță de ea, la fel de disperat.

– Andi! Nu peca!

Ea își controlă cu fermitate emoțiile.

– Pleacă tu mai întâi, îi sugeră ea lui George. Eu am să i-l dau apoi lui Gail și vin imediat.

– Nu! striga Vif, panicat, zbătându-se cu picioarele și cu pumnii lui mici ca să-și recapete unchiul.

– Haide, pleacă! îi ordonă ea. Nici un copil nu moare când se desparte de cineva.

În urletele micuțului, George ajunse la ușă, dar nu se putu hotărî să treacă pragul.

– O să-l mai sărut o dată, ca să-i spun noapte bună.

Andie simți o strângere de inimă la gândul că poate fusese prea dură cu el. Chipul i se îmbună și-i întinse copilul. Dar când vru să-l ia înapoi, George era cel care nu-i dădea drumul.

– Ești sigură că e bine ce facem? Vezi că are nevoie de noi.

– Lasă-l, o să-i fie foarte bine după ce vom pleca.

– Ești într-adevăr o figură! interveni Gail împingându-l afară.

De îndată ce unchiul lui dispăru, Vif își ascunse capul la umărul lui Andie, plângând cât îl țineau puterile.

– Zolz! urla el. Zooolz!

Tânăra femeie se simțea îngrozitor de vinovată, apoi își reveni, considerând că purtarea ei era absolut normală. Îl potoli pe micuț care până la urmă se calmă, și vru să i-l dea lui Gail.

Se repetă însă aceeași scenă, chiar mai dramatică.

– Văd că este foarte atașat și de tine! constată prietena ei cu uimire.

Andie își stăpâni emoția și îl puse jos pe micuț. Dar acesta se agăță de piciorul ei și refuza să-i dea drumul. Ea îngenunchie și-l luă în brațe.

– Mă întorc imediat, scumpule, stai puțin cu mătușa Gail.

– Nu! urla copilul, încercând s-o rețină.

Dar Gail fu mai rapidă și o împinse pe Andie spre ușă.

Aceasta șovăi.

– Poate că George are dreptate. Ar trebui să...

– Ah, nu! Nu începe și tu! Cu cât pleci mai repede, cu atât mai repede am să pot să-l culc. Vezi bine că pică de somn.

– Știu, dar...

– Este un ordin!

Gail trânti volent ușa în urma ei. Andie rămase o clipă singură pe palier, ascultând țipetele, un pic mai amortizate de tăblia groasă de stejar a ușii. Tulburată, începu să urce treptele. George o aștepta, cu o mutră vinovată. Urletele de disperare continuau. Andie se simțea o nemernică.

– O să meargă... zise ea cu stângăcie.

– Desigur.

– Este o reacție normală.

– Toți copiii fac la fel.

Tăcură o clipă, încordați amândoi, gata să se repeadă jos la cea mai mică alarmă. În sfârșit, plânsetele se mai potoliră, apoi se opriră de tot.

– Cred că este în regulă, oftă Andie, ușurată.

Îi întâlni privirea și simți că se topește în calda ei tandrețe.

– În sfârșit singuri... Ești fermecătoare...

Ea se apropie de el și se îmbrățișară.

– Ți-e foame?

El zâmbi cu subînțeles, devorându-i cu privirea silueta suplă. Andie se apropie iarăși, și buzele li se contopiră într-un sărut pătimaș. Simți că prin vene începe să-i curgă foc, dar se stăpâni.

– Să mergem... murmură ea.

Mai traseră cu urechea, dar totul era acum liniștit. Urcară scara, mână în mână, ca doi adolescenți care fugiseră de la școală.

– Ce frumos! admiră George așezându-se în fața mesei pe care o aranjase Andie.

Lumânările erau pe jumătate consumate, dar mâncarea era caldă încă și suportase destul de bine așteptarea.

– Seara va fi minunată...

– Fără întreruperi, adăugă ea. Familia Hernandez nu se întoarce înainte de ora unsprezece, și pe Daryl l-am văzut plecând azi-dimineață.

– Sheila este la munte împreună cu guru-ul ei, iar Candida are laringită...

Îi luă mâna și i-o strânse. Tocmai în clipa aceea, Vif scoase un țipăt încât îi făcu să tresară. Privirile li se întâlniră, îngrijorate, dar nu se mai auzi nici un zgomot.

– Gail este perfect în stare să se ocupe de el, îl asigură ea. Să începem masa!

Își zâmbiră, plini de promisiuni. Aveau înaintea lor o seară întreagă, infinită...

Andie aduse primul fel de mâncare, un gazpacho rece pe care-l turnă în două boluri de faianță.

– Este o supă spaniolă, foarte răcoritoare atunci când este clad, îi explică ea.

– Văd că este eficace... și excelentă, comentă George.

Ea zâmbi, uimită de propria reacție. În urmă cu un foarte mult timp, remarca asta ar fi iritat-o; acum însă, o înduioșa. Acesta era el...

Surâzătoare, începu să mănânce, plină de încredere în felul cum va continua masa. Deodată, rămase cu lingura în aer: prin fereastra deschisă, ajunse până la ei... un țipăt de copil.

– Ce se întâmplă? întrebă George neliniștit

Ea nu-i răspunse imediat.

– Nu era Vif?

– Poate că era alt copil.

Țipătul se auzi din nou. George își puse jos lingura.

– Sunt sigur că este el, l-aș recunoaște oriunde.

– Te asigur că Gail știe ce să facă.

Se aplecă spre el și-i mângâie mâna. Apoi reîncepu să-și mănânce supa. George însă rămase nemișcat, cu urechile ciulite.

Andie își înăbuși un oftat.

– Dacă ești atât de îngrijorat, de ce nu dai un telefon?

Ea se încruntă.

– Nu vreau să exagerez. Doar abia am plecat de lângă el.

– Așa este.

George își apucă din nou lingura și începu să mănânce, dar Andie vedea bine că o făcea fără tragere de inimă.

– Sun-o pe Gail, insistă ea. După aceea, o să fii liniștit, și o să putem profita în tihnă de seara noastră.

– O să spună că mi-am pierdut mințile... protestă el.

Dar își aruncă totuși șervetul pe masă și alergă la telefon.

– Alo, Gail, sunt George... Nu, nu, totul este în ordine... Dar acolo?... Ah! Bine, foarte bine, credeam doar că l-am auzit pe Vif plângând.

Urmă o pauză în care el păru foarte stânjenit.

– Nu-i nici o nenorocire dacă verific... se apăra el. Bine, de acord, pe curând.

Și închise ușurat telefonul.

– Zice că este foarte bine. Nu el plângea.

– Trebuie să mărturisesc că sunt bucuroasă că ai telefonat...

Privirile li se întâlniră, și izbucniră în râs.

– Și când te gândești că nici măcar nu suntem părinții lui! exclamă ea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, și Andie se gândi că, de fapt, trebuia să înceapă fraza cu: „nici măcar nu suntem căsătoriți"...

– Poate că ar trebui să ne gândim să găsim pe cineva care să stea cu el tot timpul. Noi lucrăm amândoi și...

Se întrerupse, și-și luă capul în mâini.

– Dacă ne-ar auzi cineva, și-ar imagina că suntem un cuplu vechi de acum!

– De când ne-am cunoscut, reacțiile noastre au fost mai degrabă de părinți decât de prieteni sau amanți, remarcă el.

– Ceea ce nici nu suntem! Amanți, vreau să spun.

El zâmbi, ușor ironic.

– Ce nu suntem? Repetă.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Da, foarte bine. Ești îndrăgostită... de noi...

Ei abia îi veni să creadă ce auzea.

– „De noi"? Ce înțelegi prin asta, George?

Dar el nu mai era atent la spusele ei.

– Așteaptă o clipă, mi s-a părut că aud ceva jos.

– Te rog, liniștește-te, nu strica prima noastră seară împreună.

– Ai dreptate, recunoscu el. Copilul ăsta m-a făcut într-adevăr să-mi pierd mințile.

– Și eu m-am atașat de el, mărturisi Andie. Și mie mi-a fost la fel de greu ca și ție să-l las singur. Dar nu este totuși copilul meu, nici al tău, și este pe mâini bune. Așa că, să ne continuăm masa!

George luă o bucățică de pâine și o unse cu unt.

– Cum va continua scenariul pentru serialul de televiziune? Adevăratul tată al copilului se întoarce sau nu?

– Secret profesional... Va trebui să aștepți două luni ca să afli finalul palpitant.

– Apropo, tocmai voiam să aflu dacă scenele de dragoste sunt scrise tot de tine...

– Poate că da, poate că nu...

– Atunci nu văd decât o singură cale de a afla. La ce oră i-ai spus lui Gail că mă întorc acasă?

– Eu nu i-am spus nimic... zise ea zâmbind. Cum ți-ai mai petrecut săptămâna?

I se păru din nou că aude un copil plângând, și tresări. Aruncă o privire spre George, dar acesta părea să nu fi auzit nimic. Probabil că era doar închipuirea ei.

– Am jucat rolul de mamă, răspunse el. Vif și cu mine ne-am dus în parc să ne plimbăm. I-am cumpărat o bărcuță teleghidată și am pus-o pe lac să plutească.

Andie oftă când auzi din nou un plânset. Ce naiba i se întâmpla? Era obsedată? Ridicol!

– Ce este?

– Nimic... Continuă, vorbeai despre zoo...

– Nu, vorbeam despre parc...

– Așa este.

El puse furculița în farfurie.

– Îl ascultai pe Vif, nu-i așa?

– Nu, mi s-a părut doar că aud un zgomot.

George radia.

– Nu cumva venea din apartamentul de jos?

– S-o sunăm pe Gail ca să ne liniștim conștiința...

El fu acela care se repezi la telefon. Soneria răsună iar în apartamentul lui și Gail ridică receptorul.

Auzindu-i vocea, George se crispă.

– Eu sunt, îmi pare rău că te deranjez iar, dar... iartă-mă... mi s-a părut că...

O privi uluit pe Andie.

– Mi-a închis telefonul în nas!

Aceasta începu să râdă.

– Am înnebunit-o amândoi, așa că are dreptate s-o facă! Să lăsăm lucrurile în seama ei, și să profităm de seara noastră. Până aduc felul următor, tu deschide sticla.

Ea se îndreptă spre bucătărie, apoi se opri brusc. În imobil se auziră niște bufnituri, urmate de un râs de copil, întrerupt brusc de un zgomot ca de cădere.

Amândoi fură cuprinși de panică.

– Ce s-a întâmplat?

– Cu siguranță că Vif a căzut din pat!

George porni în fugă, cu Andie pe urmele lui.

– Eram sigur că așa o să se întâmple! strigă el, coborând scara aproape în zbor.

– Grăbește-te!

El deschise ușa, și se treziră în fața lui Gail care părea uluită să-i vadă. Așezată pe pătuțul copilului, aceasta îi citea o poveste. Pe jos se aflau niște cărți, a căror cădere provocase zgomotul auzit de ei.

Vif îi zări și sări spre ei, dar Gail îl prinse la timp.

– Zolz, Zolz, nu peca! îl implora micuțul.

– Plecați imediat de aici! le ordonă Gail, străduindu-se să-l țină pe Vif care se zbătea în brațele ei. Dacă vă mai văd sau vă mai aud la telefon o singură dată, eu plec.

Îi împinse afară din încăpere și luă cheile lui George care rămăseseră în ușă.

– Pentru mai multă siguranță! Vă dau afară din casă în noaptea asta... și scot și telefonul din priză...

Vif încă mai plângea, când ea le trânti ușa în nas.

– Cred că am meritat-o... constată, spășită, Andie.

Ceva mai liniștiți, ascultară la ușă cum Gail se străduia să potolească copilul. George se sprijini de perete, prefăcându-se resemnat.

– Cred că, pentru a supraviețui acestei nopți și pentru a uita de Vif, trebuie să ne concentrăm foarte puternic asupra unui punct...

– Care? întrebă ea, bănuind răspunsul.

El o trase spre sine și o îmbrățișă cu pasiune. Andie își încolăci brațele pe după gâtul lui.

– Ai dreptate, va trebui să ne concentrăm nebunește asupra acestui punct...

Capitolul 8

George se cufundă în fotoliu, ca o întruchipare perfectă a satisfacției.

– Trebuie să-i mulțumim lui Gail; n-am mâncat în viața mea ceva mai bun, și nu m-am mai gândit la Vif decât o dată, să zicem de două ori.

Andie începu să râdă.

– Cred că ne-am vindecat!

– Știi ce aș mai vrea acum? Un întăritor bun.

– Îți aduc imediat.

Ea se ridică să se ducă la bucătărie, dar înainte să poată face un pas, el o prinse de talie și o așeză pe genunchi.

– Așteaptă un pic, mă duc să aduc niște lichior de mentă.

– Ăsta nu-i suficient de tare, răspunse el râzând. Prefer altceva...

Și se îmbrățișară cu o pasiune care crescuse încetul cu încetul de-a lungul serii... de-a lungul săptămânii, de fapt, se gândi ea, ghemuindu-se în brațele lui.

Privirea îi căzu pe masă.

– Să facem mai întâi puțină ordine, și apoi toată seara îți va fi consacrată ție.

George îi adresă un zâmbet cuceritor.

– Tu ai fost cea care a gătit, este rândul meu să curăț. Termin într-o clipă.

Buzele li se contopiră iar. Andie se abandonă cu plăcere acestui sărut, apoi se eliberă și fugi în dormitor.

Ridicată în vârful picioarelor, luă de pe raftul de sus al șifonierului o cămașă de noapte pe care o cumpărase într-o zi de nebunie. Nu îndrăznise încă niciodată s-o poarte, părându-i-se că nu are o siluetă suficient de frumoasă pentru o asemenea cămașă. În seara asta însă, se simțea dorită și iubită.

Deodată, ajunse până la ea vocea lui George, cam nesigură:

– Andie?

Pe un ton calm, dar încărcat de dorință, ea îi răspunse:

– Sunt în dormitor... Stinge lumina la bucătărie...

O clipă mai târziu, tot apartamentul se cufundă în întuneric, cu excepția lumânărilor care încă mai ardeau pe masă și luminau calea.

Andie era întinsă pe pat, când el apăru în pragul ușii, silueta lui viguroasă detașându-se în lumina slabă ca o umbră chinezească. O cuprinse un val de dorință.

– Abia te zăresc, șopti el.

– O să te obișnuiești cu semiîntunericul.

El se îndreptă încet spre pat și se așeză. Ea îi atinse ușor brațul.

– Mai vrei ceva de băut?

Andie îi văzu expresia feței transformându-se, într-un amestec de uimire și senzualitate.

– Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Am crezut mai întâi că imaginația îmi joacă feste...

– Și nu era așa...

Ea îi mângâie încetișor brațul, simțind mușchii încordați sub țesătura cămășii. Inima începu să-i bată mai repede când el îi luă mâna și i-o acoperi cu sărutări.

– Parcă ar fi un miraj... șopti el.

Privirea lui George poposi pe dantela fină a cămășii de noapte, și mâinile îi alunecară cu o încetineală chinuitoare de-a lungul trupului ei.

– Ești fermecătoare, dar mi-ai plăcea și mai mult fără... zise el cu o voce răgușită, scoțându-i cu delicatețe lenjeria fină. Îi sorbea din ochi sânii mici și tari, coapsele rotunde, risipind o ploaie de sărutări pe pielea caldă.

– Ești o mică zână, trimisă pe pământ ca să mă înnebunești...

– Atunci, tu ești zeul pădurilor... Cum îl chema, oare?

Andie închise ochii, îmbătată de plăcerea pe care i-o provocau mângâierile lui abile.

– Îl chema George, evident... răspunse el.

Ea râse, și întregu-i trup se arcui spre el. George se dezbrăcă repede, și ea se agăță cu mâinile de el ca să-i simtă mai bine mușchii puternici, șoldurile înguste.

În ochii lui aurii străluceau forța, tandrețea, dragostea... Excitată peste măsură, ea se abandonă în totalitate bărbatului pe care-l iubea...

Se iubiră cu pasiune, dorindu-și amândoi o uniune totală, absolută... Se cufundară în același timp într-un val de plăcere intensă...

Istoviți de fericire, rămaseră tăcuți timp îndelungat, Andie cuibărită în brațele protectoare ale lui George. Mintea îi zbura printre nori, cu o singură certitudine: momentul acesta era unic prin perfecțiunea cu care George și cu ea se contopiseră într-o singură ființă...

În adâncul sufletului, știa că unirea lor definitivă se va produce, nu era decât o chestiune de timp. Dar până atunci, mai rămânea totuși în suspensie problema lui Vif...

*
* *

Când Lou Collier intră ca o furtună în biroul ei, luni dimineața, Andie era pierdută cu plăcere în gândurile ei. Încerca să determine exact momentul în care se îndrăgostise de George Demarest. Oare atunci când îl ținuse pe Vif în brațe, cu o expresie plină de tandrețe pe chip, și când copilul nu voia să-l lase să plece? Sau în clipa în care apăruse în ușa dormitorului ei, atât de puternic și atât de îndrăgostit?

În același timp însă, era cuprinsă de îngrijorare la gândul acelui nefericit demers pe care ea îl făcuse la Societatea de Ajutorare a Copilului, și pe care nu i-l mărturisise încă. Aceste emoții amestecate, dragoste și îngrijorare, o făceau să se simtă un pachet de nervi.

Ridică distrată ochii spre patronul său.

– Oh, bună dimineața, Lou.

Acesta, obișnuit să vadă oamenii stând în poziție de drepți de fiecare dată când el intra în birourile lor, fu evident surprins.

– Hei, Maguire, te simți bine?

Ea nu-i răspunse.

– Am vești proaste pentru tine, continuă el, privind-o cu curiozitate.

Dar Andie nici nu clipi.

– Hei, Maguire! răcni el, fluturându-i o mână prin fața ochilor. Unde ești?

– Sunt aici.

– Foarte bine, răspunse el cu un aer de îndoială. Vreau să refaci scenariul. Fredonia nu va veni să lucreze înainte de cel puțin șase luni...

Lou se opri, conștient că vorbele lui nu ajungeau la ea.

– Iartă-mă, vrei ceva? zise în sfârșit Andie.

El oftă exasperat și ridică brațele spre cer.

– Ce se întâmplă? Când aștept niște rezultate, vreau să le și obțin!

Andie răspunse cu un zâmbet amenințărilor patronului ei. Aflase între timp că firea lui morocănoasă ascundea un suflet sensibil și perspicace. Îi veni ideea că el poate ar putea s-o ajute să descurce ițele încurcate ale existenței ei actuale. În plus, un punct de vedere masculin ar fi interesant.

Așa că se aventură:

– Pot să te întreb ceva, Lou?

– Dacă vrei o mărire de salariu...

– Oh, nu, nimic de felul ăsta. Aș putea să-ți fac o confidență?

El făcu o mutră bănuitoare.

– Aici, nimeni nu-mi face confidențe, n-ar fi corect. Și știi de ce?

Ea scutură din cap, privindu-l cu ochii ei mari și verzi plini de interes.

Fără voia lui, Lou făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

– Pentru că eu sunt patronul. Se presupune că trebuie să mi se ascundă niște lucruri, nu să mi se dezvăluie. Asta îmi permite să strig la ei, să mă înfurii. Dacă ar începe toți să-mi facă confidențe, aș fi obligat să mă port amabil cu ei.

Andie făcu o mutră atât de abătută încât expresia lui Lou deveni și mai severă. Se întoarse ca pentru a pleca din încăpere, apoi reveni, bătu cu pumnul în masă și se prăbuși într-un fotoliu.

– Bun, dă-i drumul, dar repede.

Andie zâmbi slab.

– Nici nu știu de unde să încep...

Apoi, brusc, începu să-i spună toată povestea cu George și cu Vif, fără să omită nici un detaliu. Lou o asculta, încruntat, și ea avu plăcută impresie că el chiar o lua în serios.

– Iată unde mă aflu: am o muncă palpitantă, niște vecini extravaganți, un copil de doi ani a cărui mamă dispărută poate să apară în orice moment, și un bărbat care își clasează mâncărurile semipreparate în ordine alfabetică... Și, colac peste pupăză, George nu știe despre demersul meu la Asistența Socială. Dacă ar afla, m-ar ucide, și eu n-am curajul să-i mărturisesc.

Ea se lăsă iarăși să cadă pe scaun și-l privi implorator.

– Nu crezi că am motive serioase să fiu preocupată?

Lou începu să râdă.

– Dacă tot ce mi-ai spus ar fi proiectul unei telenovele, l-aș refuza ca prea neverosimil.

Tânăra femeie aștepta din partea lui simpatie, nu o critică.

Collier ridică mâna, nelăsând-o să vorbească.

– Mai întâi, situația cu copilul este prea exagerată. Nimeni nu încredințează cuiva un copil pentru o oră și nu apare nici după trei săptămâni.

– Doar lui George i s-a întâmplat așa...

– În al doilea rând, n-am putea folosi niciodată în film un caracter ca al lui George. Este prea excentric.

Andie fu surprinsă de părerea lui Lou. Acum, că se obișnuise cu George, nu i se mai părea excentric ci mai degrabă înduioșător cu originalitățile lui.

– Publicul nostru n-ar aprecia deloc asta. El are nevoie să se identifice cu personajele pentru ca să le iubească. Cine s-ar putea îndrăgosti de un asemenea tip?

– Eu... mărturisi ea încet.

Lou îi acceptă dezvăluirea așa, în treacăt.

– Ei bine, fetițo, înseamnă că ai o problemă. Eu am văzut multe scenarii dintr-astea terminându-se prost...

– Dar asta nu-i o telenovelă! protestă ea disperată, este chiar viața mea.

– Vrei să știi părerea mea? Să nu zici că nu te-am prevenit. Ar trebui să-i spui că ai anunțat Asistența Socială pentru copil și să-i spui și motivul. Nu aveai dreptul să faci asta fără știrea lui, și ai să vezi, când va afla, va fi foarte neplăcut surprins. Te sfătuiesc să i-o spui chiar tu, și repede, înainte să se trezească cu un inspector acasă.

Andie oftă și-și plecă privirea. Lou avea perfectă dreptate. Refuzase înainte să ceară părerea cuiva pentru că știa că va fi sfătuită să-i spună lui George. Dacă n-o făcuse, era pentru că nu voise să pună nimic în calea dragostei lor abia înfiripate. Voise s-o protejeze cât mai mult timp cu putință.

Collier părea să-i citească gândurile.

– Nu poți să joci pe două planuri: să-l denunți pe tip că ține ilegal un copil, și în același timp să te aștepți ca el să te iubească...

Ea încuviință din cap, pierdută în gânduri.

– Și acum, am vorbit destul despre îndrăgostiți... Ți-am spus, nu-mi place să fac pe confidentul.

Andie își ascunse un zâmbet.

– Trebuie să-mi rescrii scena aceea de la spital, reluă el pe obișnuitul lui ton ursuz. Când crezi că o s-o termini?

– Peste vreo două ore.

– Să mi-o pui pe birou înainte de prânz și ia-ți o după-amiază liberă.

Chipul tinerei se lumină de recunoștință.

– Oh, Lou, îți mulțumesc, ești într-adevăr...

– Nu, nu, o întrerupse el. Să nu mai spui că sunt drăguț, am oroare de asta. Vreau doar ca viața ta personală să nu se amestece cu cea de la serviciu, e limpede?

Ea încuviință, entuziasmată, străduindu-se să pară încurcată de amabilitatea lui, și-l privi ieșind maiestuos din birou.

De îndată ce rămase singură, izbucni într-un hohot de râs vesel, care însă se opri brusc când își aminti că acum va trebui să-i mărturisească adevărul lui George.

*
* *

O oră mai târziu, George fu uimit s-o vadă pe Andie apărând atât de devreme acasă, dar o întâmpină cu un sărut care făcu să-i bată inima cu putere. Mâinile lui posesive alergară pe trupul suplu al fetei.

– Așteptam să-mi fie livrat un nou fișet, dar asta este o surpriză mult mai plăcută...

Andie luă din vestibul punga cea mare cu proviziile pe care le cumpărase, și spuse:

– Am după-amiaza liberă, am adus prânzul...

În clipa aceea, îl prinse pe Vif care era cât pe ce să cadă peste o cană cu cafea pe jumătate plină.

George îi luă din brațe pachetele și le duse în bucătărie.

– De ce ești liberă după-amiază? Tu nu te întorci niciodată devreme acasă.

Ea fu cuprinsă de panică. Nu putea să-i spună chiar acum, abia ajunsă acasă, de ce venise. Așa că improviză pe loc:

– Astăzi este aniversarea noastră. Ne-am cunoscut mai bine acum două săptămâni...

– Atât de mult? Cum trece timpul!

Andie, nervoasă, se așeză și începu să caute cuvintele cu care să înceapă discursul rezonabil pe care și-l pregătise pe drum, dar nu mai găsea nimic.

– George, începu ea, eu... adică, noi...

Trase aer adânc în piept și spuse dintr-o suflare:

– Am să-ți spun ceva important care nu poate să mai aștepte.

El se așeză, atent, alături de ea.

– Bineînțeles, draga mea, ce este?

Tonul lui tandru o tulbură și mai mult. Înghiți în sec și-și plecă privirea, mototolind între degete țesătura fustei.

– Recent, viața ta... s-a schimbat, nu-i așa? Vreau să spun că...

Se întrerupse, continuând să caute cuvintele potrivite.

– Vrei să te ajut eu? întrebă George cu un zâmbet discret. Pentru că cred că știu ce vrei să spui...

– Oh, nu, nu știi...

Andie oftă, distrusă. Inima îi era plină de dragoste; el era atât de frumos, atât de puternic... De ce trebuia să-l iubească atât?

– Ba da, insistă el.

Îi ridică ușor bărbia lui Andie, și-și cufundă privirea seducătoare în ochii ei.

– De când te-am cunoscut, viața mea s-a schimbat.

– Dar nu crezi că Vif ți-a schimbat mai degrabă viața?

El zâmbi cu un aer sigur de sine.

– Vif era aici înaintea ta. Acum eu nu vorbesc despre el, mă refer doar la tine și la mine, la noi doi.

George nu-și putea da seama cât era ea de nefericită, sfâșiată între două sentimente contradictorii. Murea de dorința de a-și deschide sufletul în fața lui, de a-i mărturisi dragostea ei, dar calea îi era tăiată de demersul pe care-l făcuse în privința viitorului lui Vif.

El se aplecă pentru a o săruta cu duioșie.

– La mulți ani...

Andie tresări.

– Oh, nu, nu cred că vor mai fi...

El se îndreptă, surprins de răspunsul ei, dar amuzat în același timp, evident convins că nici un obstacol nu va putea împiedica inevitabilul. Cum ea încerca să-și ferească privirea, el îi luă fața în mâini.

– Ce este, Andie?

Deodată, se auzi soneria de la intrare.

– Trebuie să fie fișetul meu, zise el cu părere de rău. Mă întorc imediat.

Se ridică, apăsă pe butonul care deschidea ușa de la intrare și ascultă cum persoana intră în imobil.

Apoi, liniștea bruscă din jurul ei o frapă pe Andie. Unde era Vif? Privi prin toate colțurile încăperii.

– Vif, unde ești?

Îl zări în bucătărie, în momentul când copilul se cățăra cu agilitate în vechiul ascensor, și se așeza confortabil, strângând la piept ursulețul de pluș.

– Vif, știu că aceea este ascunzătoarea ta preferată, dar îmi pare rău, nu te poți juca acolo!

Se îndreptă spre el ca să-l scoată, când i se păru că percepe o ușoară mișcare a scripetelui. Clipi din ochi ca să se asigure că nu era doar efectul imaginației sale. Într-adevăr, bătrânele corzi se mișcau, de data asta mai evident. Simți un nod în gât, și se repezi spre Vif care începuse să tragă de corzi.

În clipa aceea, George se întoarse și o văzu, inconștient încă de pericol. Cu un gest, o opri pe Andie din elanul ei, și aceasta se lovi de el.

– Repede! Repede! Prinde-l!

– Dumnezeule! exclamă el, zărindu-l abia atunci pe Vif.

Dar era prea târziu. Mânuțele mici și grăsuțe dădură o lovitură bruscă și, cu o scuturătură zdravănă, bătrânul ascensor dispăru spre înălțimi, în spatele peretelui.

– Vif! urlă Andie.

George se aruncă spre deschizătură, încercând înnebunit să-l prindă, pe pipăite.

– Cu-cu! răsună ecoul vocii lui Vif, undeva în interiorul imobilului.

– Se îndreaptă spre apartamentul meu! strigă Andie, îngrijorată.

Urcă în fugă scara, cu cheile în mână, cu George pe urmele ei, și se repezi spre lăcașul ascensorului. Îl vor putea aștepta astfel aici pe copil.

– Este blocată ușa! urlă George. Dă-mi ceva, o șurubelniță, un cuțit.

Speriată la culme, ea îi dădu șurubelnița pe care o găsi în sertarul mesei.

– Ține-te bine, Vif! Te iau acum...

În ciuda eforturilor lui, ușa rezista.

– Trebuie s-o sparg! exclamă el.

Cu un ultim efort, reuși să smulgă totuși ușa din balamale și căzu împreună cu ea pe spate.

Vif stătea liniștit pe platforma ascensorului care se balansa la fiecare mișcare a lui. Mânuțele lui mici se jucau cu corzile, și ei își dădură seama că la orice mișcare bruscă din partea lor, copilul va începe din reflex să tragă de corzi.

– Prinde-l! exclamă Andie, în timp ce George se ridica și se apropia încetișor.

– Nu te mișca, nu vreau să-l sperii.

Vif îi privea cu un zâmbet nevinovat, continuând să se agațe de corzi. Îl privea cu interes pe George apropiindu-se.

Deodată, un strigăt de la etajul de dedesubt îl făcu să tresară.

– Alo! Nu este nimeni acasă?

Descumpănită, Andie se întoarse și zări în ușă, pe palier, un tânăr subțirel și serios, în costum gri.

– Bună ziua, aici este biroul domnului Demarest? întrebă el cu o voce nazală.

– Ssst! șopti Andie. Avem o problemă.

Tânărul ridică privirea și-l zări pe George întinzând cu precauție brațele spre copilul care se legăna încetișor. Andie își ținea răsuflarea.

– Dumnezeule! urlă tânărul.

Asta fu de ajuns. Vif reacționă brusc și se agăță cu disperare de corzi. Într-o secundă, dispăru din nou.

– Pa, pa... se auzi glăsciorul lui.

George se aplecă în gol, dar degeaba.

– Spre acoperiș! strigă Andie.

– Nu, nu, priviți, zise tânărul arătând spre deschizătura ascensorului.

Disperați, îl văzură pe copil trecând prin fața ochilor lor, în drum spre etajul inferior. Vif, râzând, le făcu semn cu mâna.

Alergară toți trei până în apartamentul lui George, dar copilul deja trecuse.

– Sheila este acasă?

– Dacă nu este, forțez ușa! strigă George, fluturând șurubelnița.

Dar Sheila era acasă. Îmbrăcată într-un caftan larg, îi primi cu un aer lugubru:

– Mi-ați întrerupt meditația, când tocmai încercam să-mi deschid al treilea ochi...

Fără să-i dea nici o atenție, Georges o împinse, croindu-și drum spre ascensorul a cărui ușă era ascunsă aici sub un enorm portret al guru-lui. Fără să stea pe gânduri, îl smulse din perete nervos.

Furioasă, siderată, Sheila începu să strige:

– Ai înnebunit? Este Maharishi!

– În spatele lui este un copilaș, încercă să-i explice Andie.

Femeia îi privi pe rând fără să înțeleagă.

– Un copilaș?

Andie încuviință, căutând în jurul ei vreun instrument cu care să-l ajute pe George, dar nu găsi nimic. Fumul de tămâie și bețigașe arse întunecau încăperea ai cărei pereți erau acoperiți cu pânze indiene în tonuri spălăcite.

– Aveți un ciocan?

– Un copilaș? murmura întruna Sheila, perplexă. Știam eu că astăzi karma mea era ciudată...

George zgâria cu frenezie marginile lipite ale ușii, încercând s-o miște.

– Aproape că am reușit! strigă el. Este lipită din cauza straturilor de vopsea, dar...

Trase de ea dintr-o mișcare și ușa se deschise brusc, dând la iveală corzile, mișcate însă de o forță invizibilă.

Tânărul înaintă cu un aer autoritar, împingându-l pe George, și se aplecă în gol.

Ar fi făcut mai bine dacă ar fi privit în sus. Chiar în clipa aceea, platforma ascensorului îi căzu în cap, și el scoase un urlet de durere.

George îl apucă de mijloc și-l trase, dar își pierdură amândoi echilibrul și căzură pe spate, în timp ce Vif, liniștit, trecu iar prin fața lor făcându-le cu mâna.

– Era un copilaș adevărat... în spatele lui Maharishi, constată cu un aer solemn Sheila.

Cu ajutorul unui chibrit, George examină interiorul prăfuit al casei liftului.

– Îl văd... A trecut de apartamentul familiei Hernandez.

O clipă, studie atent corzile, apoi își recăpătă siguranța de sine, cu fața luminată de o nouă idee. Le făcu semn să se dea înapoi, și începu să tragă încet de coardă ca s-o încetinească.

– Se oprește!

Din mâinile lui se ridică un nor de praf, și începu să tușească. Străinul se apropie și el, curios.

– Trage și dumneata, îi ordonă George. Ajută-mă.

Tânărul acceptă cu bunăvoință, și cei doi bărbați începură să tragă.

Deodată, străinul fu cuprins de un acces de tuse.

– Sunt alergic la praf... spuse acesta.

– Trage! insistă George.

– Asta și fac...

Fețele lor erau murdărite acum de sudoare și praf, iar covorul Sheilei era într-o stare dezastruoasă.

– Oh, și în seara asta am o întâlnire cu adepții lui Maharishi, gemu ea. Nu mă vor crede niciodată...

– Continuați să trageți! îi implora Andie pe cei doi, fără s-o asculte pe Sheila.

– Îl zăresc... Aproape că am reușit!

Andie se repezi, gata să prindă copilul. Dar, spre consternarea lor, platforma ascensorului era goală.

– Trebuie să fi coborât la subsol!

Fără să mai spună un cuvânt, ieșiră în trombă din apartamentul Sheilei.

– Atenție la bicicletă! îi avertiză Andie.

Dar în panica generală, nimeni n-o auzi. George se împiedică primul, urmat de străinul care, fără să vrea, se agăță de ea. Andie se ridică repede și se trezi chiar la baza scării de la intrare, în fața apartamentului de la subsol.

Ușa se deschise și apăru un bărbat înalt, ursuz, îmbrăcat într-un halat de casă, ținându-l pe Vif în brațe. Puștiul râdea cu poftă, ca și cum participaseră cu toții la un joc deosebit de amuzant.

Bărbatul îi privi uluit pe cei trei.

– Cred că bebelușul aparține unuia dintre voi.

George întinse brațele ca să-l ia pe Vif.

– Vă mulțumesc mult, domnule...

Se întrerupse, încurcat, dar Andie completă în locul lui:

– Domnul Barnes, nu-i așa?

Acesta încuviință, ca și cum era evident acest lucru.

– Firește. Și acum, vă rog să mă scuzați, eu mă întorc să mă culc.

Îl priviră dispărând și închizând ușa în urma lui. Ai fi zis că este apariția unei fantome...

– Acesta este deci Barnes... zise George, îngândurat.

Îl privi apoi pe Vif îndelung și dădu din cap.

– Probabil că mă crezi foarte iresponsabil, puiule...

– Este vina mea, interveni Andie. Ar fi trebuit să mă mișc mai repede.

– Nu, insistă George. Totul este numai din vina mea. Ar fi trebuit să verific dacă ascensorul nu reprezintă nici un pericol înainte să-l folosesc ca dulăpior. Se presupune că sunt „consilier-expert“ și că mă gândesc la astfel de lucruri.

Andie fu frapată de tulburarea lui.

– Nu fi prea sever cu tine, George. Ai făcut imposibilul. Nimeni nu poate să conducă o afacere și în același timp să se ocupe și de un copil de doi ani, fără ajutor. Era inevitabil ca Vif să aibă un accident. De data asta, am avut noroc.

– Dar data viitoare? Să privim adevărul în față, eu nu sunt în stare să am grijă de el.

Andie ar fi vrut să-l consoleze, dar spaima prin care trecuse aproape o amuțise.

– Nu, nu-i adevărat... articulă ea în sfârșit.

– Eu sunt celibatar, apartamentul meu nu este conceput pentru Vif. Totul a fost creat doar în funcție de mine, singur, fără copil.

Andie încuviință, cu un aer nefericit, când în fine străinul interveni discret.

– Oh, scuză-mă, zise George! Uitasem de dumneata. Ai venit să-mi livrezi fișetul, nu-i așa?

– Să livrez?

Tânărul scutură din cap, mirat.

– Nu, eu sunt Morty Carlson, reluă el scuturându-se de praf și ștergându-și fața cu o batistă.

– Îți mulțumesc oricum pentru ajutor. Mă bucur că te-am cunoscut.

– Mă tem că nu, răspunse sec Morty, neluând în seamă mâna întinsă a lui George. Mai ales după discuția pe care tocmai am auzit-o...

Andie și George îl priviră, uluiți.

– Eu nu sunt un comisionar, așa cum se pare că ați crezut. Vin din partea Asistenței Sociale a Copilului.

Capitolul 9

George încremeni ca o statuie, sprijinit de șemineu,și așa rămase în timpul celor două ore cât dură ancheta socială a lui Morty Carlson, chiar și atunci când inspectorul îi punea vreo întrebare sau făcea vreun comentariu. De fiecare dată când Andie încerca să intervină, el o întrerupea sau o ignora în totalitate.

Vif dormea fericit în încăperea alăturată, inconștient că viitorul lui era în joc. Morty se ridică, aruncă o privire spre copilul adormit și-și notă ceva într-un carnețel.

– Încercați să puneți niște perne în jurul lui ca să nu cadă. N-am vrea să-l vedem pe Jose rostogolindu-se pe jos.

George nu-i răspunse, dar o fulgeră pe Andie cu privirea.

– Este vina mea... se grăbi ea să răspundă. Eu l-am pus pe Vif în pat și...

Se întrerupse, apoi continuă jalnic:

– Îmi pare rău...

Morty își mai notă ceva și-și îndreptă din nou atenția spre George.

– Mi-ar trebui o fotografie de-a verișoarei dumneavoastră Mindy, precum și un certificat de la notar care să dovedească înrudirea dumneavoastră cu Jose.

– Toate astea le veți avea pe birou mâine dimineață la ora nouă fix.

– Eu pot să ajut cu ceva? întrebă timid Andie.

Preț de o fracțiune de secundă, privirea lui în flăcări parcă o arse. Oftă adânc, sigură că inspectorul putea și el să simtă această ostilitate.

– Nu, domnișoară Maguire. Este o problemă strict familială, și așa trebuie să rămână, îi răspunse Morty. După știrea noastră, domnul Demarest este ruda cea mai apropiată. Deocamdată, asta va fi de ajuns.

– Și acum ce se va întâmpla? întrebă scurt George.

Morty ridică o sprânceană și tuși.

– Păi...

Își luă notițele și le parcurse rapid.

– Vom încerca s-o găsim pe mamă. Puteți să-l păstrați deocamdată pe Vif. După ce o vom localiza pe verișoara dumneavoastră, atunci vom lua o hotărâre.

– Și asta depinde și de dumneata, nu-i așa?

– Oh, nu, este foarte complicat. Toată procedura depășește cu mult un simplu raport.

– Și dacă Mindy nu va fi găsită? interveni Andie.

– Da, zise și George, fără s-o privească. În cazul acesta îl voi putea păstra și adopta pe Vif ?

Morty inspiră adânc, luând un aer important, ca și cum mai auzise de mii de ori întrebarea asta.

– Legile sunt atât de încurcate...

– Adică? întrebă nerăbdător George.

– Problema casnică are o foarte mare importanță. Vreau să spun, timpul pe care un părinte îl consacră copilului său. Dacă ați fi femeie, ar fi mult mai simplu.

– Dar nu este drept! interveni Andie.

– Poate, zise Morty. Dar la ora actuală, aceasta este părerea lumii, nu a mea. Eu vă spun doar prejudecățile la care trebuie să vă așteptați.

Îi privi apoi pe amândoi, pândindu-le reacțiile.

– Acum trebuie să plec.

Se ridică, se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse, cu o expresie ceva mai îmblânzită.

– Pot să vă fac o sugestie?

George afișa o mască împietrită.

– Te rog, spune.

– Apartamentul acesta ar necesita câteva lucrări de reamenajare pentru ca să devină un cadru potrivit pentru un copil de doi ani.

Își răsfoi carnețelul și scoase o filă pe care i-o întinse lui George.

– Asta o să vă ajute să evitați accidentele ca acela de adineauri. Vă mai sfătuiesc să vă goliți dulăpiorul cu medicamente de toate pastilele periculoase și de lamele de ras. Dacă Jose poate să se cațăre în ascensor, cu siguranță că este în stare să escaladeze și lavaboul și să ajungă la dulăpiorul cu medicamente.

George încuviință, și inspectorul îi întinse mâna.

– O zi bună amândurora.

Urmă o scurtă pauză, apoi George îi strânse mâna și-i deschise ușa.

Rămași singuri, cei doi ascultară pașii lui Morty îndepărtându-se pe scări. Andie își ținu privirea plecată până ce se făcu liniște totală. Când își ridică ochii, văzu că George încă mai ținea ușa deschisă.

– A fost destul de aspru, remarcă ea.

El nu-i răspunse.

– Te rog, nu mă mai privi astfel!

El tot nu rosti nici un cuvânt.

– Ascultă, știu că ai motive să fii furios, dar am să-ți explic...

– Pleacă! zise el pe un ton dur, arătându-i ușa.

Andie tresări, dar continuă să se apere.

– Te rog, George, am vrut doar să te ajut.

– Pleacă imediat!

Ordinul era atât de usturător, și furia lui era evidentă.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu-l mai văzuse niciodată astfel.

– Este adevărat, am acționat fără știrea ta, își pledă ea cauza. Dar am făcut-o spre binele tău, cât și pentru al lui Vif.

El nu se lăsă impresionat.

– Nu mă interesează!

Și din nou, îi arătă ușa cu degetul.

– Aștept să pleci...

Andie se ridică, încercând cu disperare să-și păstreze stăpânirea de sine. De îndată ce ieși, ușa se trânti în urma ei, lăsând-o într-o liniște glacială. Alergă până în apartamentul ei și se aruncă pe pat, în hohote de plâns.

*
* *

Nu mai avu nici o veste despre George. Sfârșitul zilei trecu între crize de plâns și examene de conștiință. Spre seară, puțin mai calmă, încercă să dea de el la telefon, dar nu-i răspunse decât robotul.

Pierzând speranța unei împăcări rapide, a doua zi abia se târî până la serviciu, total deprimată. La ora trei, ea încă nu făcuse nimic, și se simțea din ce în ce mai nefericită. Cu capul ascuns între mâini, își rememoră încă o dată chipul mânios al lui George, și două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

Tocmai acesta fu momentul pe care Collier și-l alese ca să intre ca o vijelie în birou.

– Hei, Maguire!

Îi aruncă pe masă niște foi de hârtie.

– Ceea ce ai scris azi-dimineață nu face doi bani!

Ea își ridică fața inundată de lacrimi.

– Ei, lasă, reluă el cu stângăcie, nu trebuie să plângi pentru asta. Eu știu că tu poți face mai mult și mult mai bine. Textul de săptămâna trecută a fost formidabil.

Luă un pumn de șervețele din cutie și i le întinse.

– Mulțumesc, Lou...

Andie își șterse fața, cu toată demnitatea posibilă.

– Nu plâng din cauza criticilor tale...

Collier păru dezamăgit. Își încrucișă brațele și se așeză pe marginea biroului.

– Și eu care credeam... Să nu-mi spui că tot expertul tău îți joacă feste.

Ea încuviință cu tristețe.

– Ce s-a întâmplat? Ți-a descoperit trădarea mai înainte ca tu să ai timp să-i vorbești? Tocmai de asta mă temeam și eu...

Andie începu să spere din nou. Cel puțin Lou nu o blama, și poate că-i va fi și un sfetnic bun. Își șterse nasul și întrebă:

– Acum ce trebuie să fac?

– Vrei să-ți spun părerea mea?

– Desigur. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

Așteptă nerăbdătoare, în timp ce el își freca îngândurat bărbia. După o vreme, fața i se lumină, și ridică un deget.

– Știi care este problema ta?

Ea scutură din cap.

– Nu, nu văd care ar fi.

– Ești mult prea tulburată de toată povestea asta. De fapt, el ar trebui să fie.

– Oh, dar este, crede-mă!

– Ceea ce vreau eu să spun este că tu nu ai de ce să-ți ceri scuze față de el. Așa că, încetează să mai plângi. Tu n-ai făcut altceva decât ceea ce ți s-a părut drept să faci. Se poartă prea aspru cu tine. El trebuie să vină și să-și ceară scuze.

Fata se simți străbătută de un fior și oftă adânc.

– Știu și eu... Nu cred că o să vină. Fără îndoială că eu am mers prea departe.

– În aceste condiții, este de datoria ta să creezi împrejurările favorabile ca el să vină la tine.

– Și cum să fac asta?

Lou zâmbi.

– Ești scenaristă, folosește-ți imaginația. Eu nu fac decât să dau ordine, amintește-ți.

*
* *

Până să se întoarcă acasă, Andie inventase deja vreo șase pretexte diferite ca să-l poată vedea pe George, unul mai neverosimil ca altul. Să coboare la el și să împrumute niște zahăr era prea cusut cu ață albă. Să facă pe somnambula era prostesc. Să-l ispitească cu o prăjitură cu scorțișoară n-ar da rezultate. Celelalte trei pretexte erau prea dramatice încât să se mai gândească la ele. Nu avea decât să se cuibărească într-un fotoliu și să aștepte derularea evenimentelor...

Ceva mai târziu, era încă pierdută în gândurile ei, când se auzi soneria.

– George! strigă ea alergând să deschidă.

Așadar, domnul Collier avea dreptate, el venea să-și ceară scuze. Dar în locul lui George, se trezi față-n față cu un bărbat robust care ținea în brațe o cutie enormă.

– Scuzați-mă, domnișoară. Trebuie să-i livrez asta domnului George Demarest, dar nu este acasă.

Andie zări în spatele bărbatului încă doi muncitori care așteptau cu o mulțime de pachete.

– Sunteți amabilă să preluați dumneavoastră comanda?

Îi întinse o hârtie de semnat. Fără s-o citească în amănunt, ea își semnă numele pe linia punctată.

– Gata, băieți! strigă comisionarul. Urcați toate astea aici!

– Vreți să lăsați toate astea la mine?

– Ca o măsură de siguranță, dacă nu vă deranjează.

Un sfert de oră mai târziu, ai fi zis că ea tocmai se mutase din nou. Peste tot erau îngrămădite cutii, unele mai mari chiar decât o mobilă.

Curioasă să vadă ce este, luă bonul de livrare ca să-l citească.

– Lumea copiilor, citi ea antetul cu voce tare.

Trecu în revistă toate articolele, bifându-le pe măsură ce-i erau aduse în apartament. Găsea aici de toate, de la pătuțul copilului, dulăpior, până la un scaun înalt și chiar un căluț-balansoar. Se adăugau o gamă întreagă de scutece, creme, pudre, vată, precum și un manual de îngrijire a copilului, pe care comisionarul i-l înmână direct.

Acum, cel puțin, avea o scuză de a-l vedea pe George. Poate că s-o mai fi calmat un pic. Dar când îl auzi întorcându-se acasă, trebui să-și adune tot curajul ca să coboare la el. Reacția lui o dezamăgi cumplit.

– George! îl strigă ea cu o voce timidă. Eu sunt, Andie. Ești acasă?

După un moment de așteptare, de cealaltă parte a ușii îi răspunse o voce furioasă:

– Da, sunt acasă!

– Am putea sta de vorbă?

– Dar acum ce facem, nu vorbim?

– N-am putea discuta față-n față?

Ușa se deschise încet și apăru George, ciufulit, nebărbierit, cu o șurubelniță în mână, iar în spatele lui se zăreau o mulțime de cutii de carton de toate mărimile, nedeschise încă. Încăperea era toată plină de rumeguș și de scule risipite pe

jos, toate mobilele fuseseră împinse într-un colț, acoperite cu cearșafuri. Ușa dormitorului era închisă, și Andie presupuse că acolo dormea acum Vif.

– Am instalat niște rafturi, explică el ca răspuns la privirea ei mirată. Trebuie să nu fie la îndemâna lui Vif.

El aruncă o privire pe foaia de hârtie pe care i-o lăsase Morty Carlson și citi cu voce tare:

– Un metru șaizeci, depărtate de orice obiect care l-ar putea ajuta să se cațăre.

Andie privi spre peretele pe care se afla oglinda. Acolo fuseseră făcute niște găuri, și vreo șase scânduri de lemn erau așezate lângă perete.

– Ce părere ai?

El nu părea dispus să aibă o discuție, ci mai degrabă curios să-i afle părerea.

– Sunt destul de înalte ca să fie pe placul inspectorilor?

– Al inspectorilor?

– Da, după ce tu m-ai denunțat, mă străduiesc să fac tot ce este necesar ca să obțin custodia temporară a lui Vif. Trebuie să lucrez repede, pentru că după spusele prietenului tău Morty Carlson, ei pot să apară pe domeniul meu privat în orice clipă, și să mă ia prin surprindere.

O privi cu niște ochi ce aruncau fulgere, și furia i se stârni din nou. Se pregătea să-i închidă ușa în nas.

– Acum, te rog să mă lași, sunt ocupat.

Dar Andie nu era dispusă să-l lase s-o alunge din nou. Furia i se amestecă cu disperarea, și-i înlătură orice sentiment de vinovăție.

– Știi, aș putea să te ajut și eu, zise ea pe un ton glacial.

– N-am nevoie de ajutorul tău!

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Ea intră ca o furtună în apartament și, cu pumnii strânși pe coapse, îi replică:

– Ascultă-mă, catârule! Poate că m-am amestecat în ceea ce nu mă privește, făcând apel la Asistența Socială, dar nu ești deloc drept cu mine. Am să te ajut, fie că vrei sau nu!

Spunând acestea, se îndreptă spre peretele din fund răsturnând în trecere niște scânduri sprijinite de ușă, care se prăbușiră cu zgomot. Amândoi rămaseră nemișcați o clipă, rugându-se Cerului ca Vif să nu se fi trezit.

După un moment ce i se păru o veșnicie, Andie oftă ușurată.

– Uf! Era cât pe ce...

George se încruntă.

– Ascultă, îmi pare rău...

– Acum, pleacă! îi răspunse el arătând spre ușă.

Ea ridică brațele spre cer, într-un gest de exasperare.

– O să continui să mă dai pe ușă afară la fiecare cinci minute? În cazul acesta, aș vrea să aflu imediat. Dacă nu, străduiește-te să fii un pic mai amabil.

– Pleacă!

Andie nu mai putea accepta asta. Era absolut nedrept. În plus, nu se simțea în stare să mai suporte încă o zi de singurătate îngrozitoare în apartamentul ei. Dacă nu făcea ceva acum, o să înnebunească.

Îl privi pe furiș pe George. Acesta era impasibil, dar ei nu-i venea să creadă că el voia într-adevăr s-o alunge din viața lui.

– Ar trebui să ieși și să te plimbi puțin, îi sugeră ea. Am să rămân eu aici să instalez rafturile. După ce te vei calma suficient, te vei întoarce și vom sta de vorbă, de acord?

Ea luă șurubelnița, ca și cum problema fusese rezolvată, și strânse câteva șuruburi. Apoi traversă încăperea ca să măsoare spațiul dintre rafturi, conștientă că George nu se clintise.

– Haide, du-te... repetă ea după o interminabilă clipă de tăcere.

Dar el rămânea pe loc, fulgerând-o cu privirea, și furia care îl domina era aproape palpabilă.

– Ce încăpățânat, acest George Demarest! se adresă ea peretelui din față.

Până la urmă, nemaisuportând, aruncă șurubelnița și se întoarse cu fața spre el.

– Dacă eu am să plec acum, George, nu conta pe mine să mă mai întorc!

Era o minciună, firește, dar în clipa aceea ea aproape că își dorea să fie adevărat. Pentru ca o viață în doi să fie reușită, trebuia ca fiecare să lase câte puțin de la el, și George nu făcea nimic în acest sens.

– Pot să te întreb un singur lucru? continuă ea cu răceală.

– Da?

– Ai avea amabilitatea să urci și să-ți recuperezi obiectele de la Lumea Copiilor? Îmi umplu apartamentul.

Se aștepta la o replică glacială din partea lui, dar chipul lui George se lumină.

– Cum? Le-au adus și tu nu mi-ai spus nimic? De ore întregi le aștept!

– Ei bine, sunt toate sus la mine.

El se repezi pe scară, lăsând ușa să se închidă în urma lui. Andie ascultă pe palier, îl auzi încercând clanța. Era închisă. Un zâmbet fugar răsări pe buzele ei auzindu-l că se întoarce. Închise încet ușa lui.

– Andie, șopti el. Am nevoie de chei, ușa ta este închisă.

– Știu, răspunse ea.

– Dă-mi-le, deschide!

– Deschide cu cheile tale, eu sunt ocupată.

– Dar nu le am la mine, nu pot să intru!

– Asta pică bine... Pe curând! Profită și fă plimbarea pe care ți-am sugerat-o...

El începu să bată zadarnic în ușă.

– Să nu te întorci până ce n-o să fii îndeajuns de calm ca să putem vorbi normal. Este mult mai eficient așa...

Îi răspunse un bombănit furios, apoi ea îl auzi cu satisfacție îndepărtându-se.

Trecu o oră bună până când George se întoarse.

– Cine e? întrebă ea auzind soneria.

– Ghicește...

– Te-ai calmat suficient?

– Destul...

Andie deschise, și constată că el părea tot furios. Inima i se strânse.

– Pari încă supărat...

– Pleacă imediat! răspunse el arătându-i drumul.

Disperată, Andie murmură:

– M-ai mințit.

– Orice șiretlic este bun, în dragoste ca și în război. Și aici este definitiv război!

Privi în jurul lui cu un ochi critic, ca și cum s-ar fi așteptat ca, în lipsa lui, ea să fi spart sau să fi stricat ceva. Dar privirea îi căzu pe rafturile pe care le instalase și, fără voia lui, zâmbi.

– Ei bine, probabil că sunt unchiul unei maimuțe...

– Zi mai degrabă a unui năzdrăvan... îi sugeră ea, încă afectată totuși de asprimea lui de adineauri.

Fără îndoială că era impresionat de ceea ce ea făcuse. Expresia ursuză de pe față îi dispăruse, și o scânteie, pe care ea nu sperase s-o mai revadă vreodată, străluci în ochii lui.

– Întotdeauna o să mă uimești...

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, care părea s-o judece, apoi se duse să controleze etajerele de aproape, și le măsură cu metrul.

– Impecabil! La milimetru...

– Degetul meu măsoară exact doi centimetri și jumătate... declară ea.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Andie aștepta, cu sufletul la gură, ca el să spargă gheața. Privirile li se întâlniră, ca în ziua în care se cunoscuseră, afară în stradă. Era evident că își aparțineau unul altuia... Zâmbetul lui deveni radios.

George părea un puști prins în propria lui capcană, neștiind acum ce atitudine să adopte. Până la urmă, se apropie de ea, atât de aproape încât inima lui Andie tresări.

– Îți dai tu seama câte necazuri mi-ai făcut? Nu, cu siguranță că nu...

– Greșelile pot fi reparate.

– Da, dar este mult mai greu să le repari decât să le comiți.

Bariera dintre ei începea încetul cu încetul să dispară. Ochi în ochi, își lăsară sentimentele ascunse să se exprime în tăcere.

– Când am făcut acest demers, m-am gândit la tine la fel de mult ca la Vif, spuse ea.

Profită de ocazia acestui răgaz de pace ca să pună lucrurile la punct, și ca să-și dea curaj și să-și îndulcească vorbele, îi luă mâna.

– Eram convinsă că tu te ascunzi cu capul în nisip, ca struțul. Ne jucam amândoi având grijă de Vif. Dar pentru el nu este un joc. Erai ca un jongleur la circ... Copilul ăsta are nevoie de stabilitate și de altceva decât un acoperiș deasupra capului...

Își termină discursul, fără să-și dea seama că între timp se agățase de-a binelea de mâna lui George.

El rămase îndelung cu ochii plecați, lăsându-și mâna prizonieră în mâna ei.

În sfârșit, îi răspunse pe un ton foarte serios:

– Nu cred că realizezi ce înseamnă Vif pentru mine, Andie. Bineînțeles, la început am făcut greșeli. Dar simt pentru el o afecțiune care trece peste orice. Eu însumi sunt un copil adoptat, știi bine.

Ea îi scrută fața, emoționată de convingerea lui profundă.

– Îmi imaginez că tu știi mai bine decât oricine ce înseamnă asta...

El scutură din cap.

– Nu, să nu faci o melodramă din viața mea. Te asigur că am avut o copilărie absolut fericită. Numai că eu poate sunt mai conștient decât altcineva de responsabilitatea pe care mi-o voi asuma.

Andie începea acum să înțeleagă.

– Așadar, tu voiai custodia permanentă a lui Vif ?

– Firește, răspunse el nerăbdător. Tu ce credeai ?

– Dar nu mi-ai spus niciodată... Credeam că voiai să te ocupi de el numai până la întoarcerea lui Mindy.

– Nu fi ridicolă. Acum, cine este pe cale să-și ascundă capul în nisip? Nu trebuie să ne facem iluzii, Andie. Mindy nu este în stare să se ocupe de el, niciodată n-a fost. Îți imaginezi că am să-i las să-i înapoieze acest copil?

Andie digera acum încet toate aceste informații, reconstituia piesele unui joc de puzzle. Simți o strângere de inimă când își aminti episodul cu ascensorul, și aerul lugubru al lui Morty Carlson evaluând situația.

– Îmi pare rău, George, zise ea, cu lacrimi în ochi. Dacă mi-ai fi spus măcar toate astea...

– Încă nu trebuie să ne îngrijorăm, afirmă el. Deocamdată, am controlul situației...

– Nu mă miră, zise ea cu o umbră de zâmbet, fericită să vadă că relația dintre ei se restabilește.

– Dacă asta poate să te ajute, am să-i telefonez lui Morty Carlson și am să-i cer să suspende definitiv ancheta până când va aduna toate datele necesare. Până atunci, noi o să transformăm acest apartament într-un cadru ideal pentru un copil de doi ani.

Ochii ei se luminară cu o nouă idee, și continuă:

– Și aș putea să-l înscriu la grădiniță. Este una remarcabilă pe strada Șaptezeci și opt, condusă de două englezoaice, extrem de distinse și cu bun-simț. Ele primesc câte șaisprezece copii pe an, și este un adevărat rai.

– De unde știi toate astea?

– Păi... m-am informat... M-am dus să văd, de curiozitate... bâigui ea.

– De curiozitate, sau din alt motiv?

Ea îi atinse ușor brațul, și această simplă atingere îi împinse unul în brațele celuilalt.

– Oh, George, îmi pare atât de rău. Zău că am vrut să fac un bine.

– Ssst... totul o să fie bine, cu ajutorul nostru.

Ea ridică ochii spre el.

– Al nostru?

El îi zâmbi și ea i se cuibări la piept. Buzele li se căutară cu sete. George o acoperi cu sărutări, pentru a pecetlui astfel împăcarea lor, și îi mângâia părul cu o tandrețe care o tulbură.

Andie știa acum ce vrea, mai mult ca niciodată. Lou avusese în parte dreptate: George trebuia să vină spre ea. Dar nu ca să se scuze... Ceea ce-și dorea ea era mult mai profund și trebuia să dureze mult mai mult decât o noapte trecătoare.

Capitolul 10

Li se păru absolut firesc să-și petreacă noaptea împreună. Totul era atât de perfect când erau astfel, cu toate supărările uitate.

Și totuși, în lumina dimineții, Andie se simțea ciudat de timidă. George era în schimb atât de sigur, de imprevizibil... Nu îndrăznea să-i spună ce simte. De fapt, poate că știa? El părea să aibă întotdeauna răspuns la toate. Dar o noapte de pasiune nu rezolva neapărat toate problemele în suspensie.

Nu avea timp să analizeze mai mult lucrurile. Trebuia să se îmbrace și să alerge la studio.

Toată ziua, avu în minte doar problemele lui George și ale lui Vif, și se întoarse acasă de îndată ce putu să plece, nerăbdătoare să-l vadă pe George și să-i mărturisească îngrijorarea ei.

Dar, după ce urcă în fugă scara și ajunse în fața ușii lui, sună dar nu primi nici un răspuns. Dezamăgită, urcă la ea și găsi pe ușă un bilet, dactilografiat cu grijă:

Am găsit-o pe Mindy la Los Angeles. Plec imediat într-acolo. Te sun de îndată ce mă întorc. Te iubesc. George.

Asta era tot. Nu-i lăsase nici măcar un număr de telefon. Descumpănită, Andie reciti biletul, încercând să înțeleagă. George se ducea acolo ca să se străduiască s-o aducă pe Mindy înapoi, sau să-i ceară să i-l lase pe Vif ?

Fără să știe de ce, gândul micuțului cărat prin California o irită. Făcea parte acum din viața lor, a ei și a lui George, își dădu ea brusc seama. Cum de fusese atât de oarbă? Bebelușul acesta de doi ani își făcuse un loc în inima ei, și gândul de a-l pierde o aducea la disperare.

Nu era de mirare că George se supărase pe ea atât de tare când se adresase Asistenței Sociale.

Ea fusese cea care-i diminuase astfel șansele de a deveni definitiv tatăl lui Vif. Se prăbuși pe un fotoliu.

– Ce idioată am fost! exclamă ea cu voce tare.

Se gândi să-l sune pe Morty Carlson, dar asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile, gândi ea cu disperare. Nu avea decât să aștepte. Noapte de noapte, pândi întoarcerea lui George.

Pe la mijlocul săptămânii următoare, era la capătul puterilor. Era miercuri seara, și se uita neatentă la televizor, total descumpănită. Își readucea fără încetare în memorie cele mai mici detalii ale minunatelor clipe pe care le trăise alături de George. Cum de putuse ea să-și lase viața să se contopească atât de strâns cu a lui, și să se îndrăgostească atât de repede?

– Sunt un caz disperat, murmură ea. Nu pot să mai continuu astfel...

Ea cât pe ce să ridice receptorul și să sune la toate hotelurile din Los Angeles, dar își dădu seama că ar fi fost o nebunie. Oftă și-și îndreptă iarăși atenția spre jocurile televizate.

Se auzi, la un moment dat, soneria. Fără să se gândească prea mult, își puse pe ea un capot vechi.

– Cine este?

– Eu sunt.

Inima încetă să-i mai bată.

– George! Nu se poate! Așteaptă o clipă.

Intrase în panică. Imposibil să se lase văzută în halul ăsta.

– Deschide. Am să-ți spun ceva.

Andie aruncă o privire speriată în jurul ei, își trecu în grabă peria prin păr, luă la întâmplare o cremă și o sticluță cu parfum.

– Andie! Grăbește-te! Deschide.

Ea deschise în sfârșit ușa, emoționată. El era aici, atât de drag și atât de apropiat încât ar fi vrut să i se arunce în brațe și să rămână acolo. Vif era cățărat pe umărul lui, și mutrișoara i se lumină când o văzu. George ținea în mână un buchet de trandafiri, și inima fetei se umplu de bucurie.

– Totul este în ordine, o anunță el înainte ca ea să poată rosti vreun cuvânt. Asistența Socială a declarat că eu pot să păstrez copilul.

Andie rămase stupefiată.

– Și Mindy? Ai găsit-o la Los Angeles? Ce s-a întâmplat? Ai fi putut să-mi dai și mie un telefon!

Privirea ei trecea de la Vif la trandafiri și apoi la chipul radios al lui George.

– Când te-ai întors?

– Azi-dimineață. Și nu începe chiar acum să-mi pui întrebări... răspunse el cu bună dispoziție. Poftim, trandafirii sunt pentru tine.

– Andie! strigă Vif cu vocea lui pițigăiată.

Întinse brațele spre ea și Andie îl prinse, închizând ochii de fericire când strânse la piept copilașul. Așadar, își amintea de ea, știa cum o cheamă... Vif o strânse și el cu toate puterile.

– Mi-ai lipsit, puiule, murmură ea, sărutându-i obrăjorii roz. Ai fost cuminte?

– Foarte cuminte, răspunse George, și eu la fel. Putem să intrăm?

– Bineînțeles.

Se retrase din ușă, fără să-și mai facă griji pentru harababura din casă. Surprinse în ochii lui George o licărire, o strălucire pe care o știa prea bine. Îl puse pe Vif jos, puse trandafirii pe masă și-l întrebă direct:

– Ce este?

– Ce vrei să spui? Am venit să te văd. Există vreo lege care îmi interzice asta?

– Eu te cunosc, îmi ascunzi ceva.

El păru vexat de suspiciunea ei.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Andie îl privi cu un aer bănuitor.

– Ca prin minune, totul s-a aranjat dintr-o dată. Ai dispărut la Los Angeles fără un cuvânt, lăsându-mă îngrozitor de îngrijorată. Și acum apari, proaspăt ca o floare, și ai vrea ca asta să mi se pară normal?

– Coboară la mine, zise el pe un ton liniștitor, evitând evident întrebarea ei.

Se îndreptă spre ieșire, și cum ea ezita, el adăugă:

– Vino, nu te muşc...

– Lasă-mă doar să mă îmbrac.

Nu avea rost să tergiverseze, îi fusese prea dor de el. George îl luă pe Vif, iar ea îşi puse repede blugii şi un tricou. Când fu gata, el o conduse cu un aer misterios spre apartamentul lui. Acolo trebuia că se află secretul... Andie îl urmă cu o curiozitate crescândă şi se opri pe palier. El luă cheile şi spuse pe un ton măreţ:

– Contemplă te rog acest apartament...

Deschise foarte încet uşa, pentru a mări efectul surprizei.

Totul fusese transformat... Andie rămase stupefiată. Canapeaua şi fotoliile dispăruseră, înlocuite de patul şi dulapul din dormitor. La ferestre fusese instalat un grilaj, lăcaşul ascensorului fusese sigilat, iar colţurile măsuţei joase fuseseră învelite în burete. Un fel de barieră de lemn închidea drumul spre bucătărie, iar o alta accesul către dormitor.

George, mândru de isprava lui, o invită să intre, şi Andie se repezi înăuntru, mută de uimire. Atunci văzu şi pătuţul acoperit cu o păturică înflorată şi animale de pluş, o lădiţă plină de jucării noi, o tricicletă şi o măsuţă înconjurată de scaune miniaturale. Încăperea fusese tapetată cu un model vesel, în care ursuleţi albaştri se jucau cu baloane roşii pe un fond alb.

Prizele electrice erau ascunse de căpăcele protectoare din plastic. Ceea ce până acum fusese interiorul strălucitor al unui celibatar „eficace“, se transformase într-un cuib călduţ pentru un copilaş de doi ani, foarte aventuros, şi un adult foarte grijuliu.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Andie. Când ai avut timp să faci toate astea?

– Am început înainte de plecarea mea. Tapițerii au plecat abia acum o oră. Îți place?

– Este... foarte eficace... zise Andie, negăsindu-și cuvintele.

– Așadar, îți place?

– În orice caz, cei de la Asistența Copilului trebuie să fi fost foarte mulțumiți. Îmi imaginez că Morty te-a și felicitat.

– Am trecut cu brio testele, radia George. Morty chiar a spus că am un suflet de tată.

– Dar pe Mindy, ai găsit-o?

– Da, răspunse el scurt. Trăiește cu un tip pe care l-a cunoscut pe plajă. Zice că e prea tânără și prea instabilă ca să poată avea grijă de Vif, și este total de acord să mi-l încredințeze până când va fi luată o hotărâre definitivă.

El schimbă brusc subiectul.

– Ce facem astă-seară?

Andie era sigură că el ascundea ceva.

– Ai avut o discuție cu ea?

El încuviință, iritat de întrebare.

– Da, Morty a ținut neapărat la asta. Încât, eu și cu Vif abia am mai avut timp să ne facem bagajele și să ajungem la aeroport în ziua în care am plecat.

Se întrerupse, șovăind dacă să mai continue sau nu. Dar emoțiile prin care trecuse îl îndemnară s-o facă.

– Morty m-a asigurat că restul nu va fi decât o formalitate. Curând am să-l pot adopta legal.

– Este senzațional, George! Toate necazurile tale au luat sfârșit!

Îl apucă veselă de braț. El nu-i răspunse nimic, mulțumindu-se să zâmbească răbdător, și din nou, ea avu impresia obsedantă că el nu-i spunea totul. Mai încercă să-l descoase:

– Ai găsit-o pe Mindy? O să vină aici?

– Nu, va rămâne acolo. Și-a luat deja adio de la Vif. Va veni din când în când să-l vadă, dar atâta tot.

Părea ușurat, și totuși oarecum nervos.

Andie îl observă cu atenție. El își luase o foarte mare răspundere. Probabil că ea îi punea acum prea multe întrebări... Cu siguranță că George avea nevoie mai degrabă de încurajări.

– Ce-ai zice să facem o mică plimbare pe bulevardul Columbus? sugeră el. Am putea să ne oprim la patiseria italiană și să luăm un capuccino, apoi să mergem la cinematograf sau la un concert...

Andie, cu un zâmbet nesigur, arătă spre Vif care ațipise în patul cel mare.

– Dar uiți de...

– Totul este aranjat. Gail va fi aici în zece minute. I-am spus că Vif va fi deja adormit când va ajunge ea.

– Înțeleg... Ai făcut toate astea pe ascuns; ai reușit și să-l faci pe Vif să adoarmă.

– Da, pentru că în felul ăsta vom evita „chinurile despărțirii".

– Și apoi, mai este ceva! exclamă ea, brusc exasperată. De ce ai aranjat totul fără să-mi spui nimic? Știi că toată săptămâna am fost un pachet de nervi? Ai fi putut măcar să-mi dai un telefon!

Fără să-i ia în seamă reproșurile, George luă copilul adormit în brațe și-l duse încetișor în pătuțul lui.

Andie veni alături de el, uitând de supărare, și amândoi îl contemplară dormind.

– Toată săptămâna, s-a culcat foarte târziu, pentru că eu am avut foarte mult de lucru, murmură el. Este epuizat și din cauza decalajului orar. Cred că în noaptea asta nici muzica de la familia Hernandez n-o să-l trezească.

Ea oftă.

– Când ai avut timp să organizezi și seara asta?

– Ce contează? Important este ca astă-seară să fim împreună. Sunt unele lucruri despre care aș vrea să-ți vorbesc.

– Ce lucruri?

Ea nu se putea împiedica să aibă iarăși bănuieli.

– Lucruri plăcute, oricum... zâmbi el.

Andie își răsuci pe deget o șuviță de păr, și-i aruncă o privire piezișă.

– Ai vreo idee năstrușnică, nu-i așa?

El zâmbi misterios.

– Recunosc...

– Dar nu vrei să-mi spui nimic?

– Fiecare lucru la vremea lui...

Până la sosirea lui Gail mai trecură vreo douăzeci de minute, ceea ce-i dădu lui Andie timpul să se îmbrace. Nu-l învinovățea pe George că vrea să-și sărbătorească succesul, dar ceva totuși nu-i dădea pace. Oricum, își zise până la urmă, privindu-se în oglindă îmbrăcată în rochia pe care și-o cumpărase de la Bergdorf, oricum, va afla astă-seară adevărul.

De îndată ce ieșiră din casă, ea nu mai pierdu nici un minut.

– Ei, care este surpriza cea mare?

– Ți-am mai spus, fiecare lucru la timpul său... îi răspunse George prinzând-o de talie.

Era cald, dar o adiere ușoară părea că aduce numai promisiuni. Andie simțea că plutește, și toate bănuielile dispărură, în timp ce mergeau alături, în același pas. Se simțea extraordinar de fericită și se hotărî să nu lase nimic să-i strice clipele acestea.

Se opriră în fața unei agenții de voiaj, atrași de afișele care reprezentau țări îndepărtate.

– Știi ce mi-a plăcut prima dată la tine, în ziua în care ne-am cunoscut?

Ea mergea puțin înaintea lui, și se opri în fața unei florărese.

– Lasă-mă să ghicesc... Accentul meu, nu-i așa?

George începu să râdă.

– Îmi place felul cum vorbești.

El luă o garoafă de pe tejghea și i-o dădu cu un zâmbet tandru.

După ce-i plăti florăresei, o luă pe Andie de mână și, împreună, coborâră strada.

– Dar tu știi ce mi-a plăcut la tine prima dată? îl întrebă ea.

– Totala mea spontaneitate, nu-i așa?

Ea începu să râdă.

– Tu n-ai fost spontan în viața ta! Chiar dacă ar cădea fulgerul, tu încă ai găsi, preț de o fracțiune de secundă, un plan pentru a-l opri!

George o strânse în brațe și o sărută.

– Și asta nu este spontaneitate?

Andie încercă să se elibereze, dar el refuză să-i dea drumul, acoperindu-i fața cu sărutări.

Ea se strădui să rămână calmă.

– Mă uimești, ai făcut progrese.

– Și încă n-ai văzut totul...

El puse un genunchi în pământ, în mijlocul trecătorilor care-l priveau.

– Andie Maguire, vrei să fii soția mea?

Stânjenită, Andie privi în jurul ei.

– Oh, zău, George, încetează! Ridică-te.

El păru îndurerat de reacția ei.

– Sunt absolut serios, Andie. Te cer în căsătorie, nu este cazul să fii ironică.

Ea tresări.

– Chiar vorbești serios? Mă ceri în căsătorie, aici, în mijlocul străzii Columbus?

El încuviință.

– Dar... nu știu ce să spun...

– Spune da.

– Dar suntem... vreau să spun că...

Brusc, ea îl trase de mână.

– Ridică-te, George, te rog. Toată lumea se uită la noi.

– Nu-i adevărat. La New York, nimeni nu dă atenție celorlalți.

Ea îl privi cu ochii ei limpezi drept în față, cerându-i adevărul.

– Ești într-adevăr serios?

– Da.

Răspunsul era clar, privirea directă, fără nici un echivoc.

Andie simți cum i se ia o greutate de pe inimă, și începu să amețească. Firește că nu putea să-i dea decât un singur

răspuns. Puțin îi păsa acum de numeroasele probleme nerezolvate încă. Conta doar faptul că bărbatul pe care-l iubea o cerea în căsătorie.

– Da! strigă ea, dându-și capul pe spate și râzând veselă.

El părea nespus de fericit.

Andie îl forță să se ridice și, încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui, îl sărută cu înflăcărare. În sfârșit, își dădea frâu liber emoțiilor atât de mult timp stăpânite și nu mai simțea nici urmă de timiditate.

– Te iubesc, George! exclamă ea. În viața mea n-am fost atât de fericită ca acum.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet ciudat, și chipul lui exprima o infinită mulțumire.

– Ei bine, atunci este perfect...

– Asta este tot ce ai de spus? zise ea râzând.

Nu-i lăsă însă timp să răspundă și, luându-l de braț, se lipi de el.

– Vino, dragul meu, am o mulțime de planuri pentru seara asta.

– Sper să fac și eu parte din ele...

Andie se ridică pe vârfuri și-l sărută pe nas.

– Tu ești invitatul de onoare. O să începem prin a bea o șampanie în restaurantul acesta cu grădină. Sunt atât de emoționată încât n-aș putea să mănânc nimic, dar dacă ție îți este foame, am putea cina. După aceea, am putea să ne continuăm discuția la mine.

Ochii verzi ai lui Andie străluceau de emoție.

– Ce zici?

El o cuprinse cu brațele și o trase spre sine.

– Îmi place mult ce spui, mai ales ultima parte a programului...

Andie nu era obișnuită să bea, și șampania i se urcă repede la cap. După două pahare, plutea într-o euforie totală. Strângând în mâna ei mâna lui George, trăncănea întruna fără efort, îi povestea diverse fapte neînsemnate ce se petrecuseră în absența lui, dezvăluindu-i gândurile ei cele mai intime.

În drum spre casă în noaptea răcoroasă, sprijinită de el, Andie se înfioră dintr-o dată. Toată seara, George nu spusese mare lucru, dar poate că era vina ei. Simți că-l tracasează ceva. Dar era absurd. Se străduia să-l facă să vorbească.

– Dumnezeule, zise ea repede, eu trăncănesc întruna și nu te-am lăsat să scoți o vorbă. Cred că mi s-a urcat șampania la cap... Oh, iată că iar încep. Te rog, fă ceva ca să tac!

Și, făcându-i cu ochiul, adăugă:

– Pot chiar să-ți șoptesc ce metodă să folosești...

– Ah, da?

El zâmbi, și ochii lui aurii străluciră de dorință.

– Vino în patul meu și am să-ți arăt...

Urcară în fugă scara, mână în mână, cu inima bătându-le cu putere.

De îndată ce intrară în apartament, se prăbușiră unul în brațele celuilalt, sărutându-se pătimaș.

Andie i se abandonă cu plăcere. El îi desfăcu cu îndemânare nasturii rochiei, eliberându-i apoi sânii și mângâindu-i cu o încetineală chinuitoare.

Buzele lui se rătăciră pe pielea caldă și fremătătoare.

Ea scoase un geamăt răgușit și închise ochii. El o luă în brațe și o duse pe pat. Andie, cuprinsă de o dorință intensă, se ghemui la pieptul lui.

– Oh, George, curând vom putea să ne iubim în fiecare noapte, până la sfârșitul zilelor noastre.

– În fiecare noapte... în fiecare zi... murmură el.

Andie se înfioră sub privirea lui pasionată care îi lumina ochii aurii.

– Andie, vrei într-adevăr să-ți împarți viața cu mine, orice s-ar întâmpla?

Ea dădu din cap, prea tulburată ca să poate vorbi. Îl iubea atât de mult încât avea impresia că inima o să-i explodeze.

– Și nu numai cu tine, ci și cu Vif, reuși ea să articuleze.

Privirea lui George parcă se mai liniști, și o cuprinse iarăși în brațe. Fără îndoială că asta îl neliniștea, se gândi ea, cu capul pe umărul lui. Dar n-ar fi trebuit, știa bine că ea ținea la Vif. Totul va fi minunat pentru ei trei. În clipa aceea, îndoielile i se risipiră.

Din nou, buzele lor se contopiră cu pasiune. Urmă o incredibilă explozie de bucurie, de voluptate, care-i înălță spre zări neștiute. Andie se agăță cu toată puterea de George pentru ca fericirea acestei nopți să nu piară niciodată.

Dar o dată vraja risipită, în vreme ce se odihnea liniștită în brațele lui, gata să adoarmă, îndoiala i se strecură din nou în minte, și deodată evidența o orbi.

Nemișcată, întinsă aici în întuneric lângă el, își dădu seama ce anume o preocupa: ea i se dăruise lui George trup și suflet, și-i strigase dragostea ei. Dar el, el nu-i spusese niciodată că o iubește...

Capitolul 11

– Felicitări!

Andie tresări când auzi vocea nazală a lui Morty Carlson la telefon.

– De ce? întrebă ea.

– Am auzit vorbindu-se că vă căsătoriți, mi-a spus George ieri după-amiază. Tocmai am terminat de completat hârtiile necesare pentru adopție.

Andie rămase blocată.

– Hârtiile de adopție? Ieri?

– Da, răspunse nerăbdător Morty. De ce? Este vreo problemă?

Ea se gândi repede, căutând să câștige timp.

– Nu... nu sunt prea sigură...

Se făcu o liniște ciudată. Apoi Morty reluă, prudent:

– O să vă căsătoriți, nu-i așa?

– Păi... da... bâigui ea. Dar cum de ai știut înaintea mea? George nu m-a cerut în căsătorie decât aseară.

Rămaseră amândoi muți, încercând să-și dea seama fiecare ce se întâmplase. Nu era de mirare că, aseară, George fusese atât de misterios și reticent. Cererea lui în căsătorie făcea parte așadar din planul lui de a-l păstra pe Vif. Se pare că ea era doar o ultimă soluție pentru un rol indispensabil...

– Nu se poate, murmură ea, tulburată.

Morty tuși, ușor stânjenit, și spuse:

– Sunt convins că totul va fi perfect. După câte am văzut eu, voi doi formați perechea ideală, iar acum când veți avea și un copil, veți fi copleșiți de fericire.

Andie abia dacă-l mai asculta.

– În ce m-am amestecat? oftă ea, lăsând să-i cadă receptorul.

– Alo, domnișoară Maguire, mai ești acolo?

– Da, am să vă sun eu.

Închise telefonul fără să mai aștepte răspunsul lui.

În clipa asta nu voia să vadă pe nimeni, dar Lou intră ca o vijelie, evident preocupat de problemele studioului.

– Ei, Maguire! Mi-a plăcut mult ideea pe care ai propus-o ieri comitetului de redacție.

Fata îndreptă spre el o privire fixă.

– Oh, nu! bombăni el. Iarăși... De data asta nu vreau să te ascult. Problemele tale personale trebuie să rămână... personale.

– Despre ce probleme personale e vorba? întrebă Gail, veselă, privind prin ușa întredeschisă. Bună, Andie!

Andie nu-i răspunse.

– Hei, Andie!

Gail intră și-și flutură mâna prin fața ochilor prietenei sale. Îl privi apoi pe Lou Collier.

– Ce i s-a întâmplat?

– Am să-ți spun eu ce i s-a întâmplat, îi răspunse Lou agasat. Este îndrăgostită de un maniac, nu-i așa? Hei, Maguire!

Ea însă nu-i asculta.

– Nu-mi vine să cred că George poate să fie în stare de așa ceva, murmură ea în sfârșit. Nu pot să...

Gail dădu din cap.

– Pare să fie grav...

– Da, ca o telenovelă cu surprize, zise sec Lou.

Dar se întrerupse în fața privirii severe a lui Gail.

– Haide, dragă, povestește-mi. Ce s-a întâmplat?

– O să mă mărit...

– Felicitări! se miră Lou. Adineauri îmi făceam griji pentru tine.

– Am să mă mărit cu un mincinos și un trișor... adăugă ea, zdrobită.

– Ar fi trebuit să bat la ușă înainte să intru, observă patronul ei. Nu știam peste ce dau...

Se ridică să plece, dar Gail îl opri.

– Rămâi, Lou. Am putea avea nevoie de părerea ta. Se pare că-l cunoști pe George la fel de bine ca și mine.

Cu un oftat, el se așeză pe biroul lui Andie.

– Bine, hai să ascultăm și ultimul episod...

Explicațiile lui Andie fură scurte. Lou și Gail cunoșteau faptele și ascultară atenți urmarea.

– Mărită-te cu el, zise Gail după ce prietena ei termină relatarea.

Andie o privi sincer uimită.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Mărită-te cu el.

– De ce?

– Pentru că-l iubești, proasto!

Ochii lui Andie se umplură de lacrimi.

– Dar el nu mă iubește!

– De unde știi? Ți-a spus el?

– Nu, dar nici nu mi-a spus că mă iubește. Atunci când ceri în căsătorie pe cineva, nu este nevoie să menționezi acest fapt? Nu este totuși un amănunt minor!

– Poate că pentru el este, interveni Lou.

– Exact, întări și Gail. Poate că aștepți prea mult de la el. La urma urmei, n-are prea multă experiență.

– Ce vrei să spui? se răsti Andie, în defensivă.

Fără voia ei, începu imediat să-i ia apărarea lui George.

– Nu-i adevărat. Află că nu-i născut de ieri, nu este un nevinovat, să știi...

Prietena ei oftă, exasperată.

– Ce naiba, nu-ți dai seama că este un timid?

Asta era prea mult pentru Andie.

– George, timid?

Și râse zeflemitor, apoi continuă:

– Îți bați joc de mine...

Gail se așeză pe celălalt colț al biroului și se aplecă spre ea.

– Acum, ascultă-mă. Știu că el o fi avut și alte legături, doar este bărbat. În unele domenii foarte importante, oricât de bărbați ar fi, indivizii ăștia rămân niște ignoranți.

– Ce vorbești!? exclamă Lou, cu un aer bănuitor.

Gail ridică din umeri.

– Așa stau lucrurile, aproape toți bărbații au nevoie de puțin „antrenament“ sentimental.

Andie nu se putu abține să zâmbească, și însuși Lou Collier, interesat dintr-o dată, începu să asculte raționamentul fetei.

– George excelează în tot ce face, nu-i așa?

Andie încuviință.

– Este vesel, fermecător, captivant, și nu-ți lasă nici un răgaz de plictiseală, așa este?

Ea încuviință din nou.

– Iată unde am vrut să ajung... George și-a petrecut aproape toată viața încercând să-și creeze o anumită imagine. Și a reușit să se distingă în profesia pe care o face. Toate astea sunt bune și frumoase... dar cam aici se oprește totul...

– Cred că în sfârșit încep să înțeleg...

– Ei bine, eu nu pricep nimic din pălăvrăgeala voastră! izbucni Lou.

– Este foarte simplu, reluă Andie pe un ton serios, privindu-și prietena cu alți ochi. George nu mi-a spus că mă iubește pentru că nici nu i-a trecut prin minte. La urma urmei, cred că dacă și-ar fi pus în gând să mă înșele într-adevăr, n-ar fi uitat să-mi jure dragoste eternă pentru a-mi obține consimțământul.

– Exact, o aprobă Gail. Ai înțeles bine.

– El este foarte abil, zise Andie, încă ușor îngrijorată. Va trebui ca eu să fiu mai mult decât el.

Simți o strângere de inimă la gândul că-l bănuise pe George a fi atât de șiret.

– Dumnezeule, Gail, sper să ai dreptate!

Privirea lui Collier trecu de la una la alta.

– Când o să terminați amândouă cu deducțiile?

În clipa aceea, sună telefonul.

– Alo, domnișoara Maguire?

Era Morty Carlson, mai grav și mai trist ca niciodată.

– Da?

– Ați putea să fiți acasă la domnul Demarest la ora cinci fix?

Era aproape un ordin.

– Da. Dar ce se întâmplă? Vreun necaz?

– Nu, doar că a apărut un nou element care-l privește pe micuțul Jose. Oricum, nu este nici un pericol să vă schimbați planurile de nuntă.

El refuză să-i dea mai multe detalii. Andie își notă ora și închise, distrată, telefonul.

Lou zâmbi cu subînțeles, ca și cum știa ce urma să se întâmple.

– Așa cum spunem noi în meserie, acțiunea se precipită...

*

* *

La ora cinci fix, așezată lângă George care părea destul de stânjenit, Andie îl privea neliniștită pe Morty așezând niște foi pe măsuța din fața lor. Alături, Vif se juca pe jos, în mijlocul unei grămezi de jucării. George, încordat, strângea nervos de mânerele fotoliului.

– Mă tem că am niște vești proaste pentru voi doi, îi anunță Morty. Se pare că Mindy s-ar fi răzgândit. Refuză să semneze hârtiile de renunțare. A hotărât să-l păstreze pe Jose.

– Nu pot să cred! strigă George cu o față răvășită.

Se ridică și se aplecă să examineze hârtiile, ca și cum ar fi fost ceva de văzut.

– Mi-am petrecut toată săptămâna să pun la punct lucrurile cu ea, și m-a asigurat că dacă eu nu-l adopt pe Vif, îl va încredința unei instituții de ocrotire a copilului.

– Îmi pare rău...

Morty luă una dintre file.

– Ea a semnat acest formular în care cere ca Vif să fie dus imediat în California. S-a hotărât să-și exercite drepturile de mamă.

Ai fi zis că, între ei, explodase o bombă. George era livid. Chipul lui exprima dezamăgire și furie. Andie nu-și putea stăpâni lacrimile. Disperată, privi expresia răvășită a lui George, neștiind cum să-l încurajeze.

– Oh, George, sunt atât de necăjită! exclamă ea.

El o cuprinse în brațe și, la rândul lui, se strădui s-o consoleze.

– Ce vrei! Poate că Mindy s-a maturizat între timp. Poate că lui Vif îi va fi mai bine în altă parte. Nu este asta cea mai bună soluție, Morty? îl întrebă el cu disperare.

Inspectorul rămase tăcut.

– Nu-mi vine să cred, suspină Andie. Îmi va lipsi atât de mult!

Glasul lui George era nesigur, ca și cum se străduia și el să-și stăpânească plânsul.

– O să avem copiii noștri.

– Ai noștri?

Ea îl privi, surprinsă.

– Tot vrei să te mai căsătorești cu mine? Chiar dacă nu vei mai putea să-l păstrezi pe Vif ?

De data asta, fu rândul lui George să fie stupefiat.

– Ce vrei să spui? Evident că vreau să mă căsătoersc cu tine. Ce are Vif de-a face cu toate astea?

Andie șovăi, stânjenită să vorbească în fața lui Carlson, inchizitorul. Dar se gândi că probabil el este deja la curent. În afară de asta, nu era momentul pentru discreție, miza era prea mare.

– Nu voiai să te însori cu mine numai pentru a-l putea păstra pe Vif ? Morty știa despre hotărârea ta în legătură cu căsătoria, încă de ieri după-amiază, înaintea mea.

George păru uluit și jignit în același timp. Se întoarse către Morty Carlson.

– Este și părerea dumitale?

– Sincer să fiu, da, răspunse acesta. Trebuie să recunosc faptul că toate astea mi s-au părut foarte bine calculate. Dar acum, nu mai sunt atât de sigur...

Îl privi atent pe George și-l întrebă direct:

– Domnule Demarest, dumneata o iubești pe această femeie?

George păru de-a dreptul șocat, dar se întoarse spre Andie și, învăluind-o cu privirea lui aurie, afirmă pe un ton sigur:

– Da, o iubesc...

Tulburată, Andie îi cuprinse fața în mâini și-l sărută cu tandrețe.

– Felicitări! proclamă Morty. Acum pot să declar că formați o familie.

Chicotind de mulțumire, își notă repede ceva pe unul din numeroasele formulare aflate pe măsuță. Cei doi îl priviră buimăciți.

– Punct final... reluă Morty. În ziua nunții voastre, nu veți fi doar soț și soție, ci și mamă și tată!

În liniștea care se lăsă, se putea simți încordarea generală.

– V-am mințit, mărturisi vesel Morty. Mindy nu vrea să-l ia pe Vif, vrea ca amândoi să-l adoptați.

Îi întinse lui George o hârtie.

– Poftim, aici jos este semnătura ei, certificată de tribunal. Documentul este perfect legal.

– Dar de ce tot acest șiretlic?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, domnule Demarest, îi replică cu severitate Morty. M-ai asigurat că domnișoara Maguire acceptase deja cererea în căsătorie, iar dumneata nici măcar n-o făcuseși asta!

– Da, adevărat, am devansat puțin lucrurile. Poți să numești asta ca fiind cel de al șaselea simț al meu. Știam că ea va accepta. Poate că am fost puțin cam grăbit, dar vezi că nu m-am înșelat în privința răspunsului ei.

Părea foarte mândru de el, și Andie izbucni în râs.

– Aveai perfectă dreptate...

Deodată, ea simți o mânuță trăgând-o de rochie. Privi chipul bucălat și serios ridicat spre ea și-i zâmbi printre lacrimile de fericire.

– Ce este, scumpule?

– Mi-e foame! declară Vif. Vleau țiocolată!

George se scotoci imediat prin buzunare și scoase o tabletă de ciocolată.

– Poftim, zise el.

Îl puse pe micuț pe genunchii lui, și lăsându-și obrazul în cârlionții lui, închise ochii o clipă.

Se lăsă o tăcere impresionantă, în timp ce Andie îi privea, plină de dragoste.

– Sunteți foarte pregătiți să aveți grijă de acest copil, nu există nici o îndoială în privința asta, remarcă Morty după o vreme.

– Firește, îl asigură Andie, radiind de fericire. George este un bărbat foarte... eficace, să știi.

Sfârșit